

HAYALETİN KABUSU

JOSEPH
DELANEY

HAYALETİN KABUSU

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

ISBN 978-9944-69-660-9

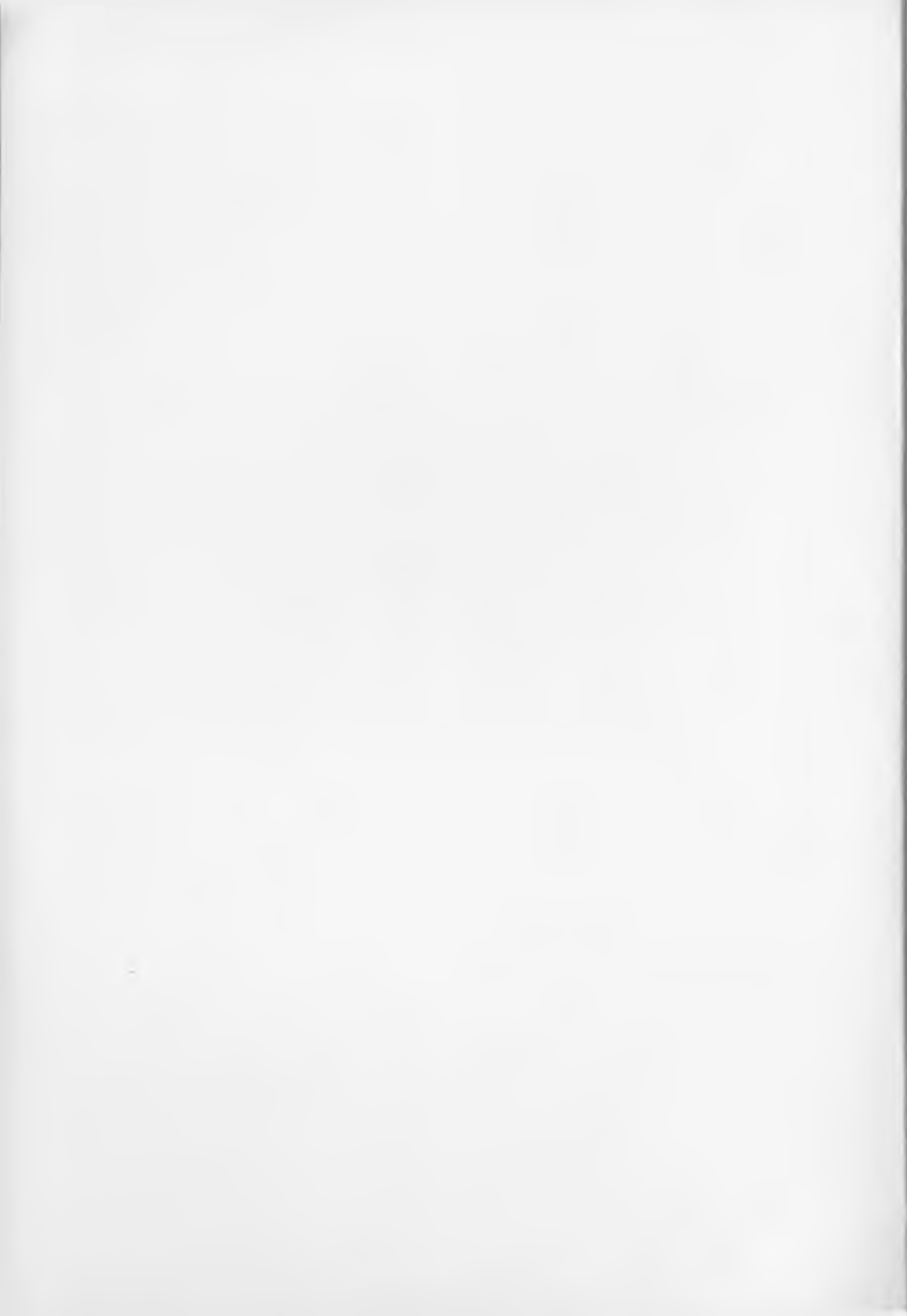

9 789944 696609

0730356
AFE
00356 AFE

www.tudem.com

WARDSTONE
GÜNLÜKLERİ 7

HAYALETİN KÂBUSU

Joseph Delaney

 tudem®

© 2010, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2010, Joseph Delaney

İlk basım 2010 yılında, İngiltere’de “The Spook’s Nightmare” adı ile
Random House Children’s Books’un bir markası olan The Bodley Head
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney

Türkçeleştiren: Kerem Işık

Kapak Resmi: David Wyatt

Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Kasım 2012 (3000 adet)

İkinci Basım: Şubat 2013 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 660 - 9

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN KÂBUSU

Joseph Delaney

 tudem®

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

Wardstone Günlükleri'nin bu yedinci kitabında Tom'un ve ustasının, Şeytan ve hizmetkârlarıyla nefes kesen mücadelesi devam ediyor.

Marie için

Hayalet Sembolleri Nasıl Okunur?

Öcüler

Beta Öcüler için kullanılır

B

P ← deşici

X ← sınıf

Gregory ← isim

B

Doğal yollarla
bağlanmış öcü

B

Doğal olmayan
yollarla
bağlanmış öcü

I - tehlikeli

X - fark edilmesi güç

Hortlaklar / Cinler

y

I - tehlikeli

X - fark edilmesi güç

X

Gregory

Cadılar

O

M - kötücül

B - iyi huylu

U - habersiz

M

Gregory

Karakter Profilleri

Tom

Thomas Ward yedinci oğlun yedinci oğlu. Bunun için doğuştan gelen bazı becerileri var; onu Hayalet'in çırağı olmak için mükemmel bir aday yapan beceriler. Ölülerini görebiliyor ve duyabiliyor, aynı zamanda Karanlık'ın doğal düşmanlarından. Fakat bu Tom'un korkmasına engel değil ve kendisinden önce gelen yirmi dokuz çırağın başaramadığını başarabilmek için tüm cesaretini toplaması gerekecek.

Hayalet

Hayalet kolayca tanınabilecek biri. Uzun boylu ve sert görünüşlü. Kukuletalı, uzun, siyah bir cübbe giyiyor ve asasıyla gümüş zinciri daima yanında. Tıpkı çırağı Tom gibi o da solak ve yedinci oğlun yedinci oğlu.

Altmış yılı aşkın süredir eyaleti, gecenin karanlığında ortaya çıkan yaratıklardan koruyor.

Alice

Tom Alice'in iyi mi yoksa kötü mü olduğuna bir türlü karar veremiyor. Alice köydeki çocukları korkutuyor, en illet cadı klanlarından ikisiyle (Malkinler ve Deaneler) kan bağı var ve kara büyü kullanıyor. Ancak cadılık eğitimini kendi isteği dışında almış ve bazı çok zor durumlardan kurtulması için Tom'a yardım etti. Sadık bir dost gibi görünüyor, ama güvenilebilir mi?

Anne

Tom'un annesi oğlunun bir Hayalet çırağı olacağını en başından beri biliyordu. Tom için 'eyalete verdiğim hediye' diyor. Sevgi dolu bir anne ve bitkiler, ilaçlar ve ebelik konusunda uzman. Anne hep biraz farklıydı. Yunanistan'a dayanan kökenleriyse tam bir muamma. Ashına bakarsanız anneyle ilgili gizemli çok şey var...

ÜLKENİN EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE TANINIR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIS VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE, TEPELERİN ŞEKLİ
VE KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

BÖLÜM I

KAN İÇİNDE

Hayalet, Alice ve ben Chipenden'e dönüş yolunda Long Ridge'i geçerken üç av köpeği Pençe, Kemik ve Kan da heyecan içinde havlayarak hemen arkamızdan geliyordu.

Tırmanışın ilk bölümü keyifli geçmişti. Bütün öğleden sonra yağmur yağmasına rağmen şimdi, yaklaşan ilkbahara yaraşır şekilde açık, bulutsuz bir hava vardı ve insanı üşüt-meyecek serinlikte esen rüzgâr saçlarımızı savuruyordu. Yürüyüş için harika bir hava, her şey ne kadar da huzurlu, diye düşündüğümü anımsıyorum.

Ancak zirvede bizi kötü bir sürpriz bekliyordu. Kuzey-de, tepelerin de ötesinde kopkoyu bir duman yükseliyor-du. Görünüşe bakılırsa Caster yanıyordu. Yoksa sonunda savaş buraya kadar geldi mi? diye düşündüm korku içinde.

Yıllar önce düşman devletlerin oluşturduğu bir ittifak güneyde kalan topraklarımızı istila etmişti. O günden beri de eyaletlerin çabasına rağmen yavaş yavaş kuzeye doğru ilerlemişlerdi.

"Bizim haberimiz olmadan nasıl bu kadar ilerlemiş ola-bilirler?" diye sordu Hayalet sakalını sıvazlayarak, tedirgin olduğu her halinden belliydi. "Kesin duyulurdu; en azın-dan bir uyarı gelirdi?"

"Denizden gelen istilacı bir grup olabilir," dedim. Bu olasıydı. Düşman tekneleri daha önce de kıyıya yaklaşıp

sahil şeridindeki yerleşim yerlerine saldırmışlardı. Tabii şimdiye kadar Eyalet'in bu kesimi güvende olmuştu.

Hayalet başını iki yana sallayarak hızlı adımlarla tepeden aşağıya inmeye başladı. Alice de bana doğru endişeli bir şekilde gülümsedi ve biz de onun peşinden harekete geçtik. Hem asamı hem de iki çantamızı ben taşıdığımdan kaygan otların üzerinde ilerlemekte güçlük çekiyordum. Ama ustamın neye sıkıldığını biliyordum. Kütüphanesi için endişe ediyordu. Güneyden bazı yağma ve yangın haberleri gelmişti; hayaletlerin nesillerdir birbirine aktardığı kitaplarının güvenliği için endişe ediyordu.

Bense Hayalet'in yanındaki çıraklığımın üçüncü yılında hortlaklar, cinler, öcüler ve Karanlık'a ait bilumum yaratıkla baş etmeyi öğreniyordum. Günün büyük bölümünde ustam bana ders veriyordu, diğer önemli bilgi kaynağımsa bahsettiğim bu kütüphaneydi. Kesinlikle çok önemliydi.

Tepeden inince dosdoğru Chipenden'e yöneldik, attığımız her adımla birlikte kuzeydeki dağlar biraz daha yaklaşıyordu. Taşların üzerinden atlaya atlaya bir dereyi aşmıştık ki Alice ileride bir yeri işaret etti.

"Düşman askerleri!" diye bağırdı.

Uzakta, bir grup adam izlemekte olduğumuz patikanın üzerinde doğuya doğru ilerliyordu. İki düzine, hatta belki daha fazla sayıda askerin bellerindeki kılıçları ufukta artık iyice alçalmış olan güneşin ışığında parlıyordu.

Olduğumuz yerde durup bizi görmemiş olmalarını umarak nehrin kıyısında çömeldik. Köpeklerle sessiz olup yere yatmalarını söyledim; hemen itaat ettiler.

Askerlerin üzerinde gri üniformalar, başlarındaysa daha önce hiç görmediğim dikey burun korumalı çelik miğferler

vardı. Alice haklıydı. Bu kalabalık bir düşman gözcü birliğiydi. Ne yazık ki bizi anında gördüler. İçlerinden biri bulunduğumuz yeri işaret ederek emir verince ufak bir grup asker diğerlerinden ayrılarak bize doğru koşmaya başladı.

Hayalet, 'Bu tarafa!' diye bağırarak beni fazla ağırlıktan kurtarmak için çantasını kaptığı gibi derenin yukarısına doğru koşmaya başladı; Alice ve ben de köpeklerle birlikte onun peşinden gittik.

Hemen önümüzde geniş bir orman vardı. Belki ormanın içinde izimizi kaybettirebiliriz, diye düşündüm. Ama ağaç sınırına ulaşınca bütün ümidim yıkıldı. Burası yakın zamanda budanmıştı: Etrafta ne fidan ne de çalılık... Sadece aralarında düzenli mesafeler olan yetişkin ağaçlardan başka bir şey yoktu. Burası saklanmaya elverişli değildi.

Arkama baktım. Takipçilerimiz dağınık bir sıra halinde etrafa yayılmışlardı. Çoğu pek fazla ilerlemiyordu, ancak en öndeki askerlerden biri hızla yaklaşıyordu, bir yandan da kılıcını tehditkâr bir şekilde havada savuruyordu.

Sonra bir anda Hayalet olduğu yerde durdu. Çantasını ayaklarımın dibine attı. "İlerlemeye devam et evlat! Onunla ben ilgilenirim," diye emrettikten sonra askerle savaşmak üzere arkasına döndü.

Köpeklerle beklemelerini söyleyip durdum, endişe içindedydim. Ustamı bu şekilde bırakıp gidemezdim. Yerden çantasını alıp asamı hazırladım. Gerekirse köpekleri de alıp yardımına koşacaktım; ne de olsa bunlar korku nedir bilmeyen iri ve acımasız kurt köpekleriydi.

Dönüp Alice'e baktım. O da durmuştu ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanki kendi kendine mırılda-
mıyordu.

Esinti aniden durdu ve etrafı bıçak gibi keskin bir serinlik kapladı; çıt çıkmıyordu, sanki ormandaki tüm canlılar nefeslerini tutmuş, öylece bekliyorlardı. Ağaçların arasından sızan sis dört bir yandan üzerimize doğru gelmeye başladı. Tekrar Alice'e baktım. Havada bu denli ani bir değişiklik olabileceğine dair en ufak bir belirti olmamıştı. Bu normal değildi. Yoksa kara büyü mü? diye düşündüm. Köpekler yüzükoyun yatıp hafifçe inlediler. Bize yardım etmek için bile olsa Alice'in kara büyü kullanması ustamı sinirlendirirdi. Alice iki yıl boyunca cadılık eğitimi almıştı ve ustam onun her an Karanlık'a dönebileceğini düşünerek temkinli davranıyordu.

Hayalet çaprazlamasına tuttuğu esasını havaya kaldırarak savunma pozisyonu almıştı bile. Asker ona iyice yaklaşıp kılıcını savurdu. Yüreğim ağzıma gelmişti fakat korkmama gerek yoktu. Acı dolu bir çığlık duyuldu. Ama bu ses ustamdan değil, askerden geliyordu. Kılıç döne döne otların üzerine düşünce Hayalet askerin şakağına sertçe vurarak onu dizlerinin üzerine indirdi.

Artık sis etrafı iyice sarmıştı ve ustam kısa bir süreliğine de olsa gözden yitti. Sonra onun bize doğru koştuğunu duydum. Yanımıza gelince nehir boyunca hızla ilerlemeye devam ettik; attığımız her adımla sis yoğunlaşıyordu. Çok geçmeden orman ve nehri arkamızda bırakarak sık bir alıç çalılığı boyunca birkaç yüz metre ilerledik, ta ki Hayalet eliyle işaret ederek bizi durduruncaya dek. Köpeklerle birlikte bir çukura çömeliş nefeslerimizi tutarak yaklaşan bir tehlike var mı diye etrafı dinledik. Önce kovalandığımıza dair en ufak bir ses yoktu, fakat sonra kuzey ve doğudan

gelen birtakım sesler duyduk. Hâlâ bizi arıyorlardı; havanın gitgide kararmasına ve geçen her dakikayla birlikte bizi bulma olasılıklarının azalıyor olmasına rağmen.

Ama sonra, tam güvende olduğumuzu düşünürken kuzeyden gelen sesler yaklaştı ve çok geçmeden ayak seslerinin iyice yakından gelmeye başladığını duyduk. Her an saklandığımız yeri bulabilirlerdi ve ustamla ben asalarımızı sımsıkı kavrayarak canımızı kurtarmak için savaşılmaya hazırlandık.

Peşimizdeki askerler birkaç metre ötemizden geçtiler. Belli belirsiz üç silüet görüyorduk. Ama çukura iyice girdiğimiz için bizi görmediler. Ayak ve konuşma sesleri uzaklaşınca Hayalet başını salladı.

“Peşimizde kaç kişi var bilmiyorum,” diye fısıldadı, “ama görünüşe bakılırsa bizi bulmakta kararlılar. Geceyi burada geçirmemiz en iyisi.”

Böylelikle soğuk ve rahatsız bir gece geçirmek üzere içinde bulunduğumuz çukura yerleştik. Kesik kesik uyudum ve bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi ancak kalkma vakti yaklaşmışken derin bir uykuya dalabildim. Alice’in omuzlarımı sarsmasına uyandım.

Hızla doğrulup etrafa baktım. Güneş yükselmişti ve gökyüzünde hızla ilerleyen gri bulutları görebiliyordum. Çalılığın arasında tiz bir ısıklık gibi esen rüzgâr cılız ve kel dalları eğip büküyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Alice gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. “İki kilometre yakınımıza kadar kimse yok. Şu askerler bizi aramaktan vazgeçip gitmişler.”

Sonra yakından gelen bir ses duydum. Bir tür homurtu... Bu Hayalet’ti.

“Kâbus görüyor olmalı,” dedi Alice.

“Belki de onu uyandırsak iyi olur?” diye önerdim.

“Ona birkaç dakika izin ver. Bunu kendi başına atlatıp uyanması en iyisi olur.”

Ancak bağırış ve homurtuları artmaya, bedeni de titremeye başladı; giderek daha telaşlı bir hal aldığını da görünce bir dakika bekleyip omuzlarından sarsarak uyandırdım.

“İyi misiniz Bay Gregory?” diye sordum. “Bir kâbus görüyor gibiydiniz.”

Bir an için etrafa vahşi bakışlar attı ve hatta bana bile bir yabancı, sanki bir düşmanmışım gibi baktı. “Evet, bir kâbus gördüm,” dedi en sonunda. “Kemikli Lizzie ile ilgili...”

Güçlü bir cadı olan Kemikli Lizzie, Alice’in gerçek annesiydi ve şu anda Hayalet’in Chipenden’deki bahçesinde bir çukura bağlanmış vaziyetteydi.

“Bir tahtta oturuyordu,” diye devam etti ustam, “Şeytan da sol eliyle onun elini tutmuş, hemen yanında duruyordu. Önce neresi olduğunu tanıyamadığım büyük bir holdeydiler. Zemin kanla kaplıydı. Tutsaklar idam edilmeden önce dehşet içinde bağıryorlardı; onların başlarını kesiyorlardı. Ama beni asıl rahatsız edip sinirlerimi geren şey şu bahsettiğim holdü.”

“Neredeydi?” diye sordum.

Hayalet başını iki yana salladı. “Kemikli Lizzie, Caster Kalesi’nin büyük holündeydi. Eyalet’in başına geçmişti...”

“Bu sadece bir kâbustu,” dedim. “Lizzie bağlanmış durumda.”

“Olabilir,” dedi Hayalet. “Ama şimdiye kadar daha gerçekçi bir rüya gördüğümü anımsamıyorum...”

Temkinli bir şekilde Chipenden'e doğru yola koyulduk. Hayalet bir gece önce aniden ortaya çıkıveren sisle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ne de olsa mevsim buna uygundu ve o esnada askerle savaşmaya odaklanmış durumdaydı. Ama ben bunu Alice'in yaptığına emindim. Tabii bu konuda konuşabilecek en son kişi benim. Ne de olsa Karanlık beni de kendine çekmişti.

Kadim Tanrılardan Ordeen'i alt ettiğimiz Yunanistan'dan döneli çok olmamıştı. Bu mücadele bize pahalıya mal olmuştu. Zafer kazanabilmemiz için annem ve Caster'in kuzeyinde çalışan hayalet Bill Arkwright ölmüştü. Köpekleri o yüzden bizimleydi.

Ben de korkunç bir bedel ödemiştım. Bu zafer uğruna ruhumu Şeytan'a satmışım.

Şeytan'ın beni Karanlık'a sürüklemesine engel olan tek şey, bana Alice'in verdiği ve cebimde taşıdığım kan kabıydı. Onu yanımda taşıdığım sürece Şeytan bana yaklaşamazdı. Kan kabının korumasından faydalanmak için Alice'in de yanımdan ayrılmaması gerekiyordu; yoksa Şeytan onu öldürerek bana yardım ettiği için intikam alabilirdi. Tabii ki Hayalet bunu bilmiyordu. Bu yaptığımı anlatırsam çıraklığım anında sona ererdi.

Chipenden'e doğru tepeyi tırmanırken ustam gitgide daha tedirgin oldu. Gerçekleştiğini düşündüğümüz yıkıma dair yol boyunca birtakım izlere rastladık: Yanıp kül olmuş ve çoğu terk edilmiş evler, hatta birinin yakınındaki çukurda bir ceset gördük.

"Bu kadar içeriye girmiş olabileceklerini sanmıyordum. Bizi neyin beklediğini düşünmek dahi istemiyorum evlat," dedi suratını asarak.

Normalde Chipenden köyünden geçmeyi istemezdi. Çoğu kimse bir hayaletin yakınında olmaktan hoşlanmazdı ve o da yerel halkın isteklerine saygı gösteriyordu. Ama evlerin gri çatıları uzakta belirdikçe bir şeylerin yolunda olmadığını anlamamız için tek bir bakış atmamız bile yeterli oldu.

Düşman askerlerinin buradan geçtiği belliydi. Çatıların çoğu kötü hasar görmüştü, yanmış kirişleri görünüyordu. Yaklaştıkça durumun vahameti de ortaya çıktı. Evlerin neredeyse üçte biri tamamen yanmıştı, bir zamanlar köy halkının yaşadığı evler artık kararmış dört duvardan ibaretti. Yanıp kül olmamış evlerinse pencereleri kırılmış, kapıları menteşelerinden çıkmıştı ve içerisinin yağmalandığı barizdi.

Köy tamamen terk edilmiş gibiydi, fakat tam o esnada bir gürültü duyduk. Birisi çekiçle bir şey çakıyordu. Hayalet vakit kaybetmeden sesin geldiği yere doğru ilerledi. Dükkânların bulunduğu ana caddeye yaklaşıyorduk. Her ikisi de yağmalanmış olan manav ve fırını geçerek sesin kaynağı olduğunu düşündüğümüz kasaba yöneldik.

Kasap hâlâ oradaydı, kızıl sakalı sabah güneşinde parlıyordu ama düşündüğümüz gibi tamirat yapmıyordu; bir tabutu kapatıyordu. Hemen yanında kapatılarak gömmeye hazırlanmış üç tabut daha duruyordu. İçlerinden biri ufaktı, muhtemelen bir çocuk tabutuydu. Biz bahçeye girerken kasap da ayağa kalkıp yanımıza gelerek Hayalet'in elini sıktı. Köy halkı arasında ustamın gerçek anlamda iletişim kurabildiği tek kişi oydu; hayalet işleri dışında başka konular hakkında konuşabildiği tek insan.

“Bu korkunç, Bay Gregory,” dedi kasap. “Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olamaz.”

“Umarım bu şey değildir...” diye mırıldandı Hayalet tabutlara bakarak.

“Ah, hayır, Tanrıya şükür değil,” dedi kasap. “Bu olay üç gün önce oldu. Kendi ailemi tam zamanında güvenli bir yere gönderebildim. Hayır, bu zavallılar yeterince hızlı değildi. Bulabildikleri herkesi öldürdüler. Düşman gözcü devriye birliğıydi, ama epey kalabalıktı. Erzak yağmalamaya gelmişler. Evleri yakıp insanları öldürmelerine gerek yoktu; bu aileyi öldürmek için bir sebepleri yoktu. Ne diye böyle bir şey yaptılar? Sadece istediklerini alıp gidebilirlerdi.”

Hayalet başını salladı. Her ne kadar kasaba bir şey söylemese de buna ne yanıt vereceğini biliyordum. Sorun Şeytan’ın dünyada kol gezmesiydi. İnsanların daha acımasız olmasına, savaşların daha kanlı geçmesine neden oluyordu.

“Eviniz için üzgünüm Bay Gregory,” diye konuşmaya devam etti kasap.

Hayalet’in beti benzi attı. “Ne?” diye sordu.

“Ah, çok üzgünüm... bilmiyor muydunuz? Ben çoktan oraya gitmiş olacağınızı düşünmüştüm. Öcünün kükreyip uluduğunu kilometrelerce öteden duyduk. Onun başa çıkamayacağı kadar kalabalık olmalıydılar. Evinizi yağmalayıp alabilecekleri her şeyi aldıktan sonra ateşe verdiler...”

BÖLÜM 2

HENÜZ ÖLMEDİN!

Hayalet bir şey demeden dönüp tepeye doğru koşar adım ilerlemeye başladı. Çok geçmeden taşlık zemin yerini çamurlu araziye bıraktı. Tepeyi tırmandıktan sonra bahçe sınırına ulaştık. Biz ağaçların arasına dalarken köpeklerle orada beklemelerini söyledim.

Çok geçmeden ilk cesetleri bulduk. Havadaki ağır koku-
kudan anlaşıldığı kadarıyla epeydir burada olmalıydılar;
üzerlerinde gri üniformalar, başlarındaysa düşman miğ-
ferlerinden vardı ve hayatları korkunç bir şekilde sona
ermişti: Ya boğazları parçalanmış ya da kafaları ezilmişti.
Tüm bunları öcünün yapmış olduğu açıktı. Ama sonra,
ağaçların arasından çıkıp da evin yanındaki bahçeye doğru
ilerlerken kasabın doğru söylediğini gördük. Öcünün başa
çıkamayacağı kadar kalabalıklardı. Öcü bir yandan bahçe-
nin bu tarafındaki işgalcileri öldürürken arka taraftan gi-
ren diğer askerler evi ateşe vermişti.

Geriye yalnızca kapkara duvarlar kalmıştı. Hayalet'in
Chipenden'deki evi artık yalnızca dört duvardan ibaretti:
Çatı çökmüş ve içerisi, kıymetli kütüphanesi de dahil, dar-
madağın olmuştu.

Uzun bir süre hiçbir şey demeden öylece baktı. Sessiz-
liği bozmaya karar verdim. "Öcü şimdi nerededir?" diye
sordum.

Hayalet bana bakmadan yanıt verdi: “Onunla bir anlaşma yaptım. Evi korumanın yanı sıra yemek pişirme ve temizlikle de ilgilenmesi karşılığında bahçenin hakimiyetini ona verdim. Karanlık çöktükten sonra bahçede gördüğü canlılar –cıraklar ve bağlayıp kontrolümüz altına aldıklarımız hariç– onundu ve üç kez sesli bir şekilde uyardıktan sonra istediğini yapabiliyordu. Yani davetsiz misafirlerin kanı onundu. Ama anlaşma ev sağlam olduğu sürece geçerliydi. Yani yangından sonra gitmekte özgürdü. Öcü artık gitti evlat. Sonsuza dek gitti.”

Evin enkazının etrafında yavaşça yürüyüp çimenlik alanın orta yerindeki büyük, gri ve siyah kül yığınının önünde durduk. Kütüphane raflarındaki kitapların büyük bir bölümünü alıp yakmışlardı.

Hayalet dizlerinin üzerine çöküp soğumuş külleri eşelemeye başladı. Elini neye atsa ufalanıyordu. Sonra üzeri yanmış deri bir kitap kapağına uzandı; kitabın sırtı her nasılsa tamamen yanmamıştı. Onu yukarı kaldırıp parmaklarıyla üzerini temizledi. Omzunun üzerinden kitabın başlığını görebiliyordum: *Lanetliler, Şaşkınlık ve Çaresizler*. Uzun yıllar önce, genç bir adamken yazdığı bir kitaptı bu; bedeninin Karanlık’a ait yaratıklar tarafından ele geçirilmesi üzerine yazılmış önemli çalışmalardan biri. Malkin Ana’yla başım dertte olduğu zaman okumam için ödünç vermişti. Artık geriye yalnızca kapağı kalmıştı.

Ustamın kütüphanesi yok olmuştu; hayaletler tarafından nesiller boyunca yazılmış tüm o kelimeler –Karanlık’a karşı verilen mücadeleyle geçen sayısız yılın mirası, dipsiz bir bilgi birikimi– alevlerce yutulmuştu.

Ustamın hıçkırıklara boğulduğunu duydum. Utanarak arkamı döndüm. Yoksa ağlıyor muydu?

Alice üç kez burnunu çektikten sonra kolumdan tutup beni çekti. “Beni takip et Tom,” diye fısıldadı.

Birkaç yanık kirişi aşır bir zamanlar arka kapının bulunduğu şekilsiz yarıktan içeri girdi. Kütüphane enkazının yerini ezbere buldu, geriye yalnızca kül ve yanık ahşap parçaları kalmıştı. Burada durup yerde bir şeyi işaret etti. Başka bir kitabın sırt kısmını gösteriyordu. Kitabı hemen tanıdım. Hayalet’in ‘Yaratıklar Kitabı’ydı bu.

Ümide kapılmaya dahi cesaret edemeden eğilip kitabı yerden aldım. Acaba bu kitabın akıbeti de az önce bulduğumuz diğer kitabınkiyle aynı mıydı, yani geriye yalnızca kapağı mı kalmıştı? Ama neyse ki içi de sağlam kalmıştı. Sayfaları çevirip kontrol ettim. Kenar kısımları hafif yanmıştı ama yine de sağlam ve okunabilir durumdaydı. Gülmüseyip Alice’e teşekkürler anlamında başımı salladıktan sonra Yaratıklar Kitabı’nı ustama götürdüm.

“Bir kitap sağlam kalmış, Alice buldu.”

Kitabı alıp uzun uzun kapağına baktı, yüzünde en ufak bir ifade yoktu. “Onca kitaptan geriye kalan yalnızca bir tane. Diğerleri kül olup gitti,” dedi sonunda.

“Ama Yaratıklar Kitabı en önemli kitaplarınızdan biri,” dedim. “Hiç yoktan iyidir!”

“Onu biraz yalnız bırakalım,” diye fısıldadı Alice kolumdan tutup yavaşça çekerek.

Çimenlik arazi ve batı bahçesinin ağaçları arasında onu takip ettim. Yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. “Sürekli daha kötüye gidiyor,” dedi. “Ama atlatacaktır.”

“Umarım Alice. Umarım. Bu kütüphane onun için çok

değerliydi. Kitapları koruyup yenilerini eklemeye hayatını adamıştı. Bu kitaplar yeni nesil hayaletlere aktaracağı bir mirastı.”

“Bir sonraki hayalet sen olacaksın Tom. Bu kitaplar olmadan da idare edersin. Kendi kitaplarını yazmaya başla. Bunu yapman gerek. Hem her şey bitmiş değil. İkimiz de nerede başka bir kütüphane olduğunu biliyoruz ve başımızı sokacak bir dama ihtiyacımız var. Yaşlı Gregory’nin Anglezarke’daki o soğuk ve nemli evine dönmek için güneye gitmenin âlemi yok. Orası düşman hattının gerisinde, üstelik kışı geçirmek için de uygun bir yer değil, ayrıca orada da kitap yok. Zavallı Bill Arkwright artık değirmende yaşayamaz, bu yüzden vakit kaybetmeden kuzeye, kanala doğru gitmeliyiz. Şu askerler o kadar uzağa gitmiş olamazlar.”

“Haklı olabilirsin Alice. Burada durup beklemenin âlemi yok. Hadi gidip Bay Gregory’e bu önerimizi söyleyelim. Arkwright’ın kütüphanesi Hayalet’inkinden çok daha küçük, ama yine de daha iyisini oluşturmak için bir başlangıç.”

Ağaçların arasından çıkıp çimenlik alanı gerisingeri kat ederek Hayalet’e doğru bu kez farklı bir yönden ilerlemeye başladık. Çimlerin üzerine oturmuş Yaratıklar Kitabı’na bakıyordu, başını ellerinin arasına almıştı ve ona yaklaşmakta olduğumuzun farkında değildi. Alice aniden durup cadıların gömülü olduğu doğu bahçesine baktı. Yine üç kez üst üste gürültülü bir şekilde havayı kokladı.

“Sorun ne Alice?” diye sordum yüzündeki endişeli ifadeyi fark ederek.

“Bir tuhaflık var Tom. Eskiden bahçenin bu bölgesinden geçerken Lizzie’nin kokusunu her defasında alabilirdim...”

Kemikli Lizzie iki yıl boyunca Alice'i eğitmişti. Oldukça güçlü, kötücül bir kemik cadısı olan Kemikli Lizzie, ustam tarafından canlı canlı bir çukura bağlanmıştı. Ve bunu kesinlikle hak etmişti. Çocukları öldürüp kemiklerini kara büyü ayinlerinde kullanmıştı.

Alice temkinli bir şekilde önden ilerleyerek doğu bahçesindeki ağaçların arasına daldı. Ölü cadıların gömüldüğü mezarları geçtik. Her şey yerli yerinde görünüyordu fakat Lizzie'nin bağlı olduğu cadı çukuruna ulaştığımızda şaşkına döndüm. Parmaklıklar bükülmüştü ve içerisi boştu. Kemikli Lizzie kaçmıştı.

"Ne zaman kaçmış olabilir Alice?" diye sordum endişeli bir şekilde; cadının hâlâ yakınlarda bir yerde olabileceğinden korkmuştum.

Alice bir kez daha havayı kokladı. "En az iki gün önce... Ama endişelenme, çoktan uzaklaşmıştır. Pendle'a döndüğüne eminim. Uğurlar olsun, ne diyeyim."

Hayalet'in bulunduğu yere döndük. "Kemikli Lizzie çukurundan kaçmış," dedim. "Alice bunun evi yaktıkları gün olduğunu düşünüyor."

"Burada başka cadılar da varmış," diye ekledi Alice. "Öcü ortadan kaybolunca bahçeye girip onu çukurdan çıkarabilmişler."

Hayalet söylediklerimizi duymamış gibiydi. Yaratıklar Kitabı'nı sımsıkı göğsüne bastırmış, boş boş küllere bakıyordu. Kuzeye, Arkwright'ın evine gitmeyi önermek için doğru zaman değildi. Hava kararmaya başlamıştı ve batıya zorlu bir yolculuk yapmış, üstelik yolun sonunda bir de kötü haber almıştık. Sabah uyandığında ustamın eski benliğine biraz olsun kavuşabilmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Artık öcü tehdidi olmadığından, bahçede beklemekte olan köpekleri çağırmak için ısıklık çaldım. Yunanistan'dan döndüğümüzden beri Pençe ve onun yavruları olan Kemik ile Kan Long Ridge'in ötesinde yaşayan emekli bir çobanın yanında yaşıyorlardı. Maalesef çoban için köpeklere bakmak artık çok güçleşmişti ve işte Caster'daki dumanı da onları yanımıza alıp Chipenden'e dönmek üzere yola koyulduğumuzda görmüştük. Bu üç köpek, ölen ustaları Bill Arkwright tarafından su cadılarının yakalanması yahut öldürülmesinde kullanılıyordu.

Alice tavşan avlarken ben de küçük bir ateş yaktım. Üç tavşan yakalayıp döndü ve çok geçmeden onları ateşin üzerinde kızartmaya başladığımızda ağzımın suyu akmaya başladı. Yemek hazır olunca ateş başındaki yemeğimize katılması için Hayalet'i çağırmaya gittim. Bir kez daha sanki orada değilmişim gibi davrandı. Sanki taş konuşuyordum.

İlerleyen saatlerde, tam yatmadan önce batıya baktım. Beacon Tepesi'nde bir ışık vardı. Ben bakarken giderek büyüdü.

"Daha fazla asker çağırmak için feneri yakmışlar Alice," dedim. "Görünüşe bakılırsa büyük bir savaş başlamak üzere."

Eyalet boyunca kuzeyden güneye uzanan tepelerde zincirleme yakılan ateşler son kalan askerleri de desteğe çağırıyor olmalıydı.

Hava epey serindi ve Alice'le birlikte ateşin hemen yakınında yatıyor olmamıza rağmen uykuya dalmakta güçlük çektim, özellikle de Pençe ısrarla ayaklarımın üzerine yatıp durdukça. En sonunda dalmışım, ta ki şafak sökerken aniden uyanıncaya kadar. Etrafta büyük bir gürültü vardı:

patırtı, gümbürtü ve çatırtılar... Yoksa gök mü gürliyor, diye düşündüm uyku sersemi.

“Şu top seslerini duyuyor musun Tom!” diye bağırdı Alice. “Çok uzak değiller, öyle değil mi?”

Güneyde bir yerde savaş başlamıştı. Yenilgi, Eyalet’in düşmanın eline geçmesi anlamına gelirdi. Elimizde fırsat varken vakit kaybetmeden kuzeye gitmeliydik. Birlikte kalkıp Hayalet’in yanına gittik. Hâlâ başı önde, kitabı sımsıkı kavramış vaziyette oturuyordu.

“Bay Gregory,” dedim, “Bill Arkwright’ın değirmeninde ufak bir kütüphane var. Bu bir başlangıç. İşe oradan başlayabiliriz. Neden kuzeye gidip şimdilik orada yaşamıyoruz? Hem daha güvenli olur. Düşman kazansa bile Caster’dan daha kuzeye gitmek istemeyebilirler...”

Devriye birlikler gönderseler bile muhtemelen yalnızca Eyalet’in kuzeydeki en büyük kasabası olan Caster’ı işgal ederlerdi. Hatta belki ağaçların arasında kalan değirmeni fark etmezlerdi bile.

Hayalet başını kaldırmadı.

“Daha fazla beklersek çok geç olabilir. Burada kalmaya devam edemeyiz.”

Ustam bir kez daha yanıt vermedi. Alice’in öfke içinde dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum.

“Lütfen Bay Gregory,” diye yalvardım. “Pes etmeyin.”

En sonunda başını kaldırıp bana baktı ve üzüntüyle başını salladı. “Burada kaybedilen şeyin ne olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum. Bu kütüphane bana ait değildi evlat, ben yalnızca bekçiliğini yapıyordum. Gelecek nesiller için kütüphaneyi koruyup büyütmek benim görevimdi. Başarısız oldum. Yorgunum, her şeyden yorgunum...” diye

yanıtladı. “Yaşlı kemiklerim daha fazla devam edemeyecek kadar yorgun. Çok şey gördüm ve çok uzun yaşadım.”

“Beni dinle Yaşlı Gregory,” diye çıkıştı Alice. “Hemen ayağa kalk! Çürüyene dek öylece oturmanın kimseye faydası yok!”

Hayalet bir anda ayağa fırladı, gözleri öfke içinde parlıyordu. Alice ona sadece kendi aramızda ‘Yaşlı Gregory’ diye hitap ederdi. Daha önce bunu yüzüne karşı kullanma cesaretini gösterememişti. Hayalet sağ eliyle Yaratıklar Kitabı’nı sımsıkı tutarken sol eliyle de Alice’in kafasına vurmaya hazırlanmış gibiydi. Hayaletin ayağına havaya kaldırmıştı.

Ancak Alice gözünü bile kırpmadan tiradına devam etti: “Hâlâ yapılacak çok şey var: Karanlık’la savaşılmaması gerek, yeni kitaplar yazılmalı. Henüz ölmedin ve şu yaşlı kemiklerini hareket ettirebildiğin sürece çalışmaya devam etmelisin. Tom’u koruyup onu eğitmek senin görevin. Eyalet’e karşı vazifen!”

Hayalet yavaşça ayağını indirdi. Alice’in sarf ettiği son cümle bakışlarındaki ifadeyi değiştirmişti. Ne de olsa ‘vazife’ye her şeyden çok inanıyordu. Eyalet’e olan vazifesi ona tehlike ve zorluklarla dolu, uzun hayatı boyunca daima yol göstermişti.

Tek bir kelime daha etmeden Yaratıklar Kitabı’nı çantasına koyup kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Alice’le ben de köpeklerle birlikte onun peşinden yola koyulduk. Görünüşe bakılırsa değirmene gitmeye karar vermişti.

BÖLÜM 3

YAŞLI ADAM

Değirmene varamadık. Belki de olması gereken buydu. Tepeyi sorunsuzca aştık, fakat Caster'a yaklaşırken güneydeki evlerin yanmakta olduğunu ve yükselen dumanların batan güneşi gölgelediğini fark ettik. Asıl işgal kuvvetleri savaşı kazanmış bile olsa henüz bu kadar kuzeye ulaşmış olmalarına imkan yoktu. Bu, muhtemelen denizden gelen akıncı birliklerden biriydi.

Normal şartlar altında alçak yamaçlardan birinde dinlendirdik, fakat acil bir durum olduğunu sezinleyerek çöken karanlığa aldırış etmeden Caster'ın doğusuna geçtik. Kana la ulaşır ulaşmaz, daha kuzeyde kalan değirmene gitmenin imkansız olacağını fark ettik. Önümüzde uzanan her iki yol da güneye ilerleyen mültecilerle doluydu.

Bize neler olduğunu anlatması için birini ikna etmemiz epey uzun sürdü. Korku dolu bakışlarla yanımızdan geçip gidiyorlardı. En sonunda, soluklanmak üzere bir kapıya yaslanmış, yorgunluktan dizleri titreyen yaşlı bir adam gördük.

"Kuzeyde durum, çok mu kötü?" diye sordu Hayalet, şefkatli bir ses tonuyla.

Adam başını iki yana salladıktan sonra soruya yanıt verebilmek için kendini toparlamayı bekledi. "Körfezin

kuzeydoğusuna kalabalık bir askeri birlik çıkartma yaptı,” dedi soluk soluğa. “Bizi gafil avladılar. Kendal köynü ele geçirdiler bile –en azından yangından kurtulan kısmını– ve şimdi bu yöne doğru geliyorlar. Her şey bitti. Evim gitti. Tüm hayatımı orada geçirdim. Sil baştan başlayamayacak kadar yaşlıyım...”

“Savaşlar sonsuza dek sürmez,” dedi Hayalet yaşlı adamın omzunu sıvazlayarak. “Ben de evimi yitirdim. Ama hayata devam etmeliyiz. Günün birinde ikimiz de geri dönüp evlerimizi yeniden inşa edeceğiz.”

Yaşlı adam başını evet anlamında sallayıp ayaklarını sürüye sürüye mülteci kalabalığına katıldı. Hayalet’in sözlerinden pek de ikna olmuşa benzemiyordu ve ustamın yüz ifadesine bakılacak olursa söylediklerine kendisi de inanıyor gibi değildi. Asık suratıyla yorgun bakışlarını bana çevirdi.

“Kanımca asli görevim senin güvenliğini sağlamak evlat. Ama artık Eyalet’in hiçbir yeri güvenli değil,” dedi. “Şimdilik burada hiçbir şey yapamayız. Günün birinde geri döneriz ama şimdi yine denize açılmalıyız.”

“Nereye gidiyoruz, Sunderland Burnu’na mı?” diye sordum, Eyalet limanına ulaşıp gemilerden birine binmeye çalışacağımızı düşünüyordum.

“Eğer liman şimdiye kadar düşmanın eline geçmediyse bile mültecilerle dolu olduğuna bahse girerim,” dedi Hayalet başını sallayarak. “Hayır, borçlarımdan birini tahsil edeceğim.”

Bunun üzerine hızla batıya doğru yürümeye başladı.

Hayalet nadiren zamanında ödeme alırdı, hatta çoğu zaman hiç almazdı bile. İşte şimdi bu borçlardan birini alma

zamanıydı. Yıllar önce bir balıkçıyı kulübesindeki bir deniz gulyabanisinden kurtarmıştı. Şimdi bu işin karşılığını para yerine bir gecelik kalacak yer ve ertesi gün Eyalet'in kuzeybatısında, İrlanda Denizi'nde yer alan büyük Mona Adası'na geçişle alacaktı.

Balıkçı gönülsüzce de olsa bizi adaya geçirmeyi kabul etti. Bunu yapmak istemiyordu evet, ama bir yandan da karşısına geçmiş, görülmedik bir kararlılıkla ışıldayan gözlerini ona dikmiş olan adamdan korkuyordu.

Yaz aylarında Yunanistan'a yaptığım yolculuk sayesinde denizde seyahat etmeye alıştığımı düşünüyordum. Ne kadar da yanılmışım! Üç direkli *Celeste*'den sonra, ufak bir balıkçı teknesiyle yapılan seyahat bambaşka bir deneyimmiş. Daha körfezden çıkmadan tehlikeli bir şekilde sallanmaya başlamamızla birlikte köpeklerden endişe dolu inlemeler duyuldu. Eyalet'in arkamızda gözden kaybolmasını izlemek yerine neredeyse tüm yol boyunca teknenin yanından aşağıya sarkıp kustum.

"Daha iyi misin evlat?" diye sordu Hayalet en sonunda kusmam bittiğinde.

"Biraz..." diye yanıtlayarak ufukta yeşil bir çizgi gibi görünen Mona'ya baktım. "Daha önce bu adaya gelmiş miydiniz?"

Ustam başını iki yana salladı. "Gelmem için hiçbir neden olmadı. Zaten eyalette işim yeterince başımdan aşkındı. Fakat ada halkı da Karanlık'tan epey çekti. Orada en az yarım düzine buggane var..."

"Buggane nedir?" diye sordum. Bu ismi Hayalet'in Yaratıklar Kitabı'nda gördüğümü hayal meyal anımsamama

rağmen hiçbir şey ifade etmiyordu. Eyalette görülmediklerini biliyordum.

“Eh evlat, neden kendin açıp bakmıyorsun?” dedi Hayalet çantasından Yaratıklar Kitabını çıkarıp bana uzatarak. “Bir tür ecinni...”

Kitabı açıp ecinnilerle ilgili bölümde aradığım başlığı buldum: BUGGANELER.

“Yüksek sesle okusana Tom!” diye ısrar etti Alice. “Ben de öğrenmek istiyorum.”

Ustamın suratı asıldı, muhtemelen bunun hayalet işi olduğunu ve Alice’in karışmaması gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Ama ben yine de yüksek sesle okumaya başladım:

“Bugganeler genellikle yıkılmış binalarda görülen ve duruma göre farklı dış görünümlere bürünebiliyor olsa da çoğunlukla kara bir boğa, yahut kıllı bir adam formunu alan bir tür ecinnidir. Bataklık arazilerde bugganelerin solukanlara dönüştüğü bilinir.

Bugganelerin kendilerine özgü iki sesi vardır; ya kendi bölgesine yaklaşanları uyarmak için öfkeli bir boğa gibi böğürür ya da kurbanlarına meymenetsiz bir insan sesiyle fısıldar. Kurbanına onların yaşam gücünü emdiğini söyler ve artan korkularıyla birlikte daha da güçlenir. Kulaklarını kapamak fayda etmez, buggane’nin sesi beyninin içinde yankılanır. Sağır kimselerin bile bu sinsi sesin kurbanı olduğu bilinir. Fısıltıyı duyanlar buggane’i öldürmediği takdirde birkaç gün içinde ölürler. Bugganeler, öldürdükleri kişilerin yaşam enerjisini yer altında inşa ettikleri bir labirentte saklar.

Bugganelerin tuz ve demire karşı bağışıklıkları vardır, bu da onları öldürmeyi yahut bağlamayı oldukça zorlaştırır.

Hassas oldukları tek şey gümüş alaşım kılıçlardır, bu kılıç tamamen görünür olduğunda buggane'nin kalbine saplanmalıdır."

"Kulağa gerçekten çok korkutucu geliyor," dedi Alice.

"Evet, söz konusu buggane olduğunda hem korkmak hem de dikkatli olmak için çok sebep vardır," dedi Hayalet. "Söylentilere göre Mona'da hayalet yok, ama duyduğuma göre bir hayalete çok ihtiyaçları var. Bu yüzden de burası buggane kaynar; onları kontrol altına alacak kimse yok."

Bir anda yağmur çiselemeye başladı ve ustam apar topar Yaratıklar Kitabı'nı elimden alıp çantasına yerleştirdi. Bu, elinde kalan son kitaptı ve daha fazla zarar görmesini istemiyordu.

"Ada halkı nasıl?" diye sordum.

"Vakur, inatçı bir halk. Üstelik savaşçıdırlar da, 'Yeomen' adı verilen güçlü bir paralı asker birliği vardır. Ama düşman gözlerini Eyalet'in ötesine dikip istila etmeye karar verecek olsa böylesine ufak bir adanın hiçbir şansı olmaz."

"Ada halkı bizi hoş karşılamayacak, öyle değil mi?" dedi Alice.

Hayalet düşünceli bir şekilde başını salladı. "Haklı olabilirsin kızım. Mülteciler artık nadiren hoş karşılanıyor. Doyrulması gereken yeni boğazlar olarak görülüyorlar. Üstelik Eyalet'ten kaçan pek çok kişi Mona'ya gidiyor olmalı. Daha batıda İrlanda var ama bu çok daha uzun bir yolculuk demek ve ben mümkün olduğunca eve yakın olmayı tercih ederim. İşler kötüye gidecek olursa batıya daha sonra gidebiliriz."

Adaya yaklaştıkça dalgalar biraz daha sakinleşti; fakat yağmur hızlanmıştı ve rüzgârla birlikte yüzümüze çarpıyordu. Hava ve önümüzde yükselen yemyeşil tepeler bana Eyalet'i hatırlatıyordu. Sanki memleketime dönüyormuş gibi hissettim.

Balıkçı, adanın güney doğusunda yer alan kayalık bir sahildeki ahşap iskeleye teknesini bağlayarak bizi karaya çıkardı. Köpeklerin üçü de vakit kaybetmeden sırayla tek-neden atladılar, yeniden karaya çıkmış olmaktan son dere-ce hoşnut görünüyorlardı, fakat bizim daha yavaş hareket etmemiz gerekti; çünkü onca zaman tekneye sıkışıp kaldı-ğımız için her yanımız tutulmuştu. Birkaç dakika geçme-den balıkçı yeniden denize açıldı. Yolculuk boyunca sessiz ve somurtkan olan balıkçı şimdi neredeyse gülümsüyordu. Hayalet'e olan borcu ödenmişti ve bizi orada bırakıp geri dönebiliyor olduğu için memnundu.

Iskelenin ucunda, ahşap bir barınağın altında ağlarını tamir etmekte olan dört adalı balıkçı gördük; gözlerini kıs-mış, düşmanca bakışlarla onlara yaklaşmamızı izliyorlar-dı. Ustam, kukuletasını yağmura karşı siper etmiş en önde ilerlerken başıyla balıkçılara selam verdi. Yalnızca bir kişi-den karşılık aldı; diğer iki adam bakışlarını kaçırıp işlerine devam ettiler. Dördüncüyse sesli bir şekilde yere tükürdü.

"Haklıyım, değil mi? Burada hoş karşılanmıyoruz Tom," dedi Alice. "Daha batıya, İrlanda'ya gitmeliydik!"

"Ama şu anda buradayız Alice ve bu durumu en iyi şe-kilde atlatalmalyız," dedim.

Saz çatılı bir düzine kadar kulübenin arasından kıvrı-larak yükselen ve daha ötedeki ormanlık alanda gözden kaybolan dar, çamurlu bir patıkaya varıncaya dek sahilde

yürümeye devam ettik. Son kulübenin yanından geçiyorduk ki ağaçların arasından çıkan bir adam yolumuzu kesti. Elinde kalınca bir sopa vardı. Pençe öne atılıp tehditkâr bir şekilde yabancıya doğru hırladı, siyah tüyleri ışıltılıydı.

“Köpeği geri çağır evlat. Bununla ben ilgilenirim!” diye bağırdı Hayalet arkasına dönerek.

“Pençe! Buraya gel, aferin kızım!” diye seslendim ve o da istemeye istemeye yanıma geldi. Elinde silah olarak yalnızca sopa olan bir adamı tek başına bile haklayabileceğini biliyordum.

Yabancıya esmerleşmiş yüzü kırış kırıştı ve nemli soğuğa rağmen kollarını dirseklerinin üzerine kadar kıvrıyordu. İri yapılı ve kaslıydı, otoriter bir görüntüsü vardı ve balıkçıya benzemiyordu. Sonra üzerinde asker üniforması olduğunu fark ettim: Omuz kısmında, çember içine alınmış ve zırh giymiş koşan üç bacak arması olan kahverengi, deri bir yelek. Armanın altında Latince şöyle yazıyordu: QUOCUNQUE JECERIS STABIT.* Bu adamın adadaki yemen askerlerinden biri olduğundan şüpheleniyordum.

Düşmanca bakışlarla Hayalet’e, “Burada istenmiyorsunuz!” diyerek elindeki sopayı tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı. “Memleketinizde kalmalıydınız. Beslememiz gereken yeterince boğaz var!”

“Yaşadığımız yeri terk etmekten başka çaremiz kalmamıştı,” dedi Hayalet ılımlı bir şekilde. “Düşman askerleri evimi yaktı ve hayatımız tehlikedeydi. Sizden tek ricamız yurdumuz dönebileceğimiz kadar güvenli oluncaya dek burada kalmamıza izin vermeniz. Çalışmaya ve elimizden geldiğince bize verilenleri hak etmeye hazırız.”

* “Ne kadar hızlı fırlatsan da ayakta kalır,” anlamına gelen Latince bir deyiş. [Ç.N.]

Adam sopasını indirip başını aşağı yukarı salladı. “Çalışacaksınız elbet, tabii şans verilirse; diğer herkes kadar zor şartlarda. Şimdiye dek Eyalet’ten iltica edenlerin büyük çoğunluğu kuzeyde, Douglas’ta karaya  ıktılar. Ama sizin gibi gizlice girmeye çalışanların olacağını da bildiğimiz için burada nöbet tutuyorduk,” diyerek önce Hayalet’e sonra bana baktı. Dikkat çekici kukuletalı c bbelerimize ve ardından asalarımızla  antalarımıza baktığını fark ettim. Mona’dakiler bile kıyafet ve aksesuarlarımızdan mesle imizi tahmin edebilirdi.

Sonra Alice’e döndü ve bakışları sivri burunlu ayakka-bılarına takılınca gözleri açıldı. “Hayaletlerin bir cadıyla ne işi var?” diye sordu sinirlenerek.

“Kız cadı değil,” diye yanıtladı Hayalet sakince. “Yanımnda  alışıyor, kitapları  o altıyor. Ve bu da  ıra ım Tom Ward.”

“Eh, burada olduğunuz süre boyunca senin  ıra ın olmayacak babalık. Sizin meslekten kimseye ihtiya ımız yok ve cadılarla başa çıkmak için kendi yöntemlerimiz var. Tasnif edildikten sonra seçilenlerin hepsi toprakla u raşacak. İhtiya ımız olan şey yiyecek, sizin hokus-pokusunuz değil.”

“*Tasnif mi?*” diye sordu Hayalet. “Ne demek istediğinizi açıklar mısınız?”

“Buraya gelmenizi biz istemedik,” diye kükredi yeomen askeri, sopasını bir kez daha havaya kaldırarak. “ ocuk, geç ve güçlü, hemen işe koşulacaktır. Ama bazıları denize geri gider ve bazıları içinse farklı çözümlerimiz vardır...” Bakışları Alice’e kaydı.

Söyledikleri hoşuma gitmedi inden  ne çıkıp ustamın yanında durdum.

“Denize geri gider, derken neyi kast ediyorsunuz?” diye  steledim.

Hayalet elini omzuma koydu. “Sakin ol evlat. Sanırım ikimiz de ne demek istediğini biliyoruz.”

“Evet, çalışamayacak durumda olanlar balık yemi olur. Senin gibi babalıklar. Cadılara gelince,” dedi yeomen askeri, kötü kötü Alice’e bakarak, “şu geçtiğimiz hafta boyunca adımıza senden başka gizlice girmeye çalışan başkaları da oldu. Senin gibilerle başa çıkmak için özel yöntemlerimiz var!”

“Sanırım yeterince dinledik,” dedi Hayalet, burnunun ucundan yağmur damlaları damlıyordu. Asasını kaldırıp savunma konumuna geçti. Adam keyifsiz bir şekilde sırtıtp saldırıya geçti.

Her şey çok hızlı olup bitti. Yabancı, sopasını ustamın başına doğru savurdu fakat isabet ettiremedi. ‘Babalık’ artık orada değildi. Hayalet yana çekilip hızla üst üste iki vuruş yaptı. İlki saldırganın bileğine geldi ve adam acı içinde bağırırken sopası elinden fırladı. İkinci vuruşa başının yan tarafına inerek onu bayılttı.

“Pek iyi bir başlangıç sayılmaz evlat!” dedi ustam, başını iki yana sallayarak.

Dönüp arkama baktım. Dört balıkçı oturdukları yerden çıkmış bize bakıyorlardı. Hayalet baktığım yere dönüp onları gördükten sonra tepeyi işaret etti. “En iyisi sahille aramıza mesafe koymak,” diyerek Alice ve benim ayak uydurmakta güçlük çektiğimiz bir hızla ilerlemeye başladı.

BÖLÜM 4

KANATLI FARELER

Hayalet önde biz arkada ağaçların arasından tırmandık.

Yarım saat kadar ustam elinden gelenin en iyisini yaparak bizi takip edenlere, hatta köpeklere dahi izimizi kaybettirebilecek bir yol izledi. Dizlerimize kadar suyun içine girerek iki farklı nehir boyunca ilerledik, ilkinde farklı bir kıyıdan çıkarken ikincisinde aynı kıyıyı kullandık. En sonunda tatmin olunca bizi daha sakın bir şekilde kuzeye doğru götürmeye başladı.

“Şansımızı Eyalet’te deneseydik daha iyi olurdu,” dedi Alice. “Ne kadar ırmak geçerse geçelim bizi bulacaklardır. Bu küçüklükte bir adada bizi eninde sonunda bulurlar.”

“Mona’nın o kadar küçük olduğunu sanmıyorum Alice. Saklanacak epey yer olacaktır,” dedim. Haklı olmayı umuyordum.

Hayalet tepenin zirvesine ulaşmış ufka doğru bakıyordu.

“Bizi ele geçirmek için çok çaba sarf edecekler midir sizce?” diye sordum en sonunda ona yetişerek.

“Olabilir evlat. Geride bıraktığımız dostumuzun başımıza bela olacağına bahse girerim, peşimize tek başına düşmeyecektir. Şu balıkçılar da peşimizden gelmediler, yani kendisine yardım edecek birilerini bulmalı ki bu da zaman alır. Omzundaki armayı ve işareti gördün mü?”

“Çember içine alınmış üç zırhlı bacak,” diye yanıtladım.

“Peki ya hemen altındaki Latince yazı ne anlama geliyor?” diye sordu ustam.

“Karşıma ne çıkarsa çıksın beni deviremez?”

“Eh, yakın sayılır. Bunun anlamı öz-yeterlik evlat. Ada halkı zorlu ve dirençli; kesinlikle yanlış yere gelmişiz. Bu arada izimizi kaybettirdik galiba. Üstelik,” diye devam etti bayır aşağı işaret ederek, “uğraşmaları gereken yalnızca biz değiliz!”

Çok aşağıda, büyük bir kasaba ve boy boy teknelerin yanaşmış olduğu bir liman görebiliyordum. Onun da ötesinde, bir kısmı epey açığa demirlemiş olan daha büyük gemiler, yarım ay şeklindeki körfezde bekliyordu. Çok sayıda ufak tekne, insanları kıyıya taşıyordu. Kalabalık bir martı sürüsü körfezin üzerinde dönüp duruyordu ve çıkardıkları gürültüyü tepede bulunduğumuz yerden dahi duyabiliyorduk.

“Burası Douglas, adadaki en büyük kasaba. Bizim gibi mülteciler geliyor,” dedi Hayalet. “Bu gemilerin bir kısmı yakında demir alır, ama çoğu Eyalet’e geri gitmeyecektir. Yanımda bizi daha batıya, İrlanda’ya götürecek kadar para olabilir. Orada muhtemelen daha sıcak karşılanırsınız. Zaten daha kötüsü olamaz.”

“İyi de gitmemize izin verecekler mi?” diye sordum.

“Fark ettirmeden gitmek en iyisi evlat. Karanlığın çökmesini bekleyeceğiz, sonra sen kasabaya inersin. Gemicilerin çoğu birkaç tek atmayı sever; onları sahil şeridindeki hanlarda bulabilirsin. Şansın varsa ufak teknesi olan birini bulursun.”

“Ben de Tom’la gideceğim,” dedi Alice, “ve gözlerimi her tür tehlikeye karşı açık tutacağım ...”

“Hayır kızım, sen köpekler ve benimle birlikte burada kalacaksın. Evlat bu kez yalnız gitse daha iyi olur...”

“Neden Alice benimle gelemiyor? İki çift göz bir çiftten iyidir,” dedim.

Hayalet ikimize de kızgın kızgın baktı. “Siz görünmez bir zincirle falan mı bağlısınız?” diye sordu başını iki yana sallayarak. “Son zamanlarda hiç ayrılmadınız. Hayır, kararımı verdim. Kız burada kalıyor!”

Alice bana baktı ve Şeytan’ı kontrol altında tutan tek şey, kan kabı, aklına gelince gözlerinde beliren korkuyu gördüm. Kabın içinde altı damla kan vardı: üç damla Alice’in üç damla da benim kanım. Alice de güvendeydi; tabii benim yanımda olduğu sürece. Ama eğer kasabaya tek başıma gidecek olursam Şeytan’ın ondan intikam almasına engel olacak hiçbir şey kalmazdı. Yani o esnada itiraz etmese bile Hayalet’in sözünü dinlemeyip benim peşimden kasabaya geleceğini biliyordum.

Karanlık çöktükten kısa bir süre sonra cübbemi, çantamı ve asamı bırakıp bayır aşağı inmeye başladım. Görünüşe bakılırsa ada halkı hayaletlerden – ve çıraklarından – pek hoşlanmıyordu. Şimdiye kadar bizi kasabada aramaya başlamış olabilirlerdi. Bulutlar dağılmıştı ve gökte solgun bir yarım ayla ıslıl ıslıl parlayan yıldızlar vardı. Yüz metre kadar ilerledikten sonra durup bekledim. Çok geçmeden Alice yanıma geldi.

“Bay Gregory seni durdurmaya çalıştı mı?”

Alice başını iki yana salladı. “Ona tavşan avlayacağımı söyledim, fakat başını iki yana sallayıp ayaklarıma baktı, yani bana inanmadığını biliyorum.”

Ayaklarının çıplak olduğunu gördüm.

“Ayakkabılarımı çantana atmıştım Tom. Böylece insanlar belki cadı olduğumu düşünmezler.”

Bayır aşağı ilerledik ve çok geçmeden ağaçların arasından çıkarak yakın zamanda yağan yağmurun kayganlaştırdığı çimenlik bir yamaca ulaştık. Alice çıplak ayakla yürümeye alışkın olmadığından ilk kulübelerin görüldüğü çakıl taşlı patıkaya varıncaya dek iki kez düştü.

On dakika sonra kasabaya girdik. Dar parke taşlı sokakları takip ederek limana doğru yürümeye başladık. Douglas denizcilerle doluydu ama az sayıda kadın da vardı, kimisi Alice gibi çıplak ayaklıydı; yani içlerinde en güzeli olduğunu saymazsak Alice’i diğer kadınların arasında farklı kılan herhangi bir şey yoktu.

Neredeyse insan sayısı kadar martı vardı. İnsanların kafalarına doğru pike yapan bu martılar oldukça saldırgan ve korkusuz görünüyordu. Adamın teki elindeki bir parça ekmeği ağzına atmak üzereyken içlerinden birinin kaptığını gördüm.

“Şu kuşlar korkunç,” dedi Alice. “Kanatlı fareler.”

Bir süre sonra her beş evden birinin han olduğu geniş, kalabalık bir caddeye ulaştık. İlk hanın penceresinden içeri baktım. Dolu görünüyordu, fakat kapıyı açıncaya dek ne kadar dolu olduğunu kestiremedim. Sıcak havayla karışık keskin bir bira kokusu yüzüme çarptı; içerisi içki içen denizcilerle hınca hınç doluydu. Ancak kalabalığı yararak

içeri girebileceğimi anlayınca dönüp Alice'e doğru başımı salladım ve yol boyunca ilerlemeye devam ettik.

Geçtiğimiz diğer hanlar da en az ilki kadar doluydu, ama sonra limana inen bir ara sokak ve bu ara sokakta da bir han olduğunu fark ettim. Hanın kapısını açınca neredeyse terk edilmiş olduğunu gördüm. Tam içeriye girmek üzereyken hancı bize doğru yumruğunu salladı.

"Gidin buradan! Buraya ayak takımı almıyoruz!" diye bağırdı.

İkiletmeye ihtiyacım yoktu; istediğim en son şey dikkatleri üzerime çekmekti. Tam arkamı dönüp ana caddeye yönelmek üzereyken Alice aksi istikameti işaret etti.

"Şurayı deneyelim Tom. Hana benziyor."

Alice haklı çıktı. Dar sokağın köşesinde, giriş kapısı limana bakan bir han vardı. Barda bira içen birkaç kişi dışında burası da az önce girdiğimiz han gibi bomboştu. Hancı bana düşmanca değil de ilgiyle bakınca bu merakın iyiye alamet olmayacağını düşünerek çıkmaya karar verdim. Ancak tam çıkmak üzereyken biri adımı seslendi.

"Bak sen, Tom Ward değil mi bu!" Ve iri yarı, kırmızı yüzlü ve favorili bir adam bana doğru yürümeye başladı.

Bu *Celeste*'in, yani annemle beni geçtiğimiz yaz Yunanistan'a götüren geminin kaptanı Baines idi. Sunderland Burnu hattında çalışıyordu. İşgalci askerlerden kaçan bir güverte dolusu mülteciyi buraya getirmiş olmalıydı.

"Seni görmek güzel evlat. Kızı da tabii!" diyerek kapı ağzında duran Alice'e baktı. "Hadi içeri gelin de ateşin başında ısının biraz."

Kaptanın üzerinde gri renk yün bir kazakla uzun, koyu renk, su geçirmez bir parka vardı. Doğrusu denizciler soğuk havada nasıl giyineceklerini iyi biliyorlardı. Köşedeki boş ahşap masalardan birine geçti ve biz de hemen karşısındaki taburelere oturduk.

“Aç mısınız?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. Karnım zil çalıyordu. Birkaç lokma peynir dışında en son, Alice’in bir gece önce pişirdiği tavşanları yemiştik.

“Hancı, bize iki bira soslu güveç,* sıcak olsun!” diye bara doğru seslendikten sonra bize döndü. “Sizi adaya kim getirdi?” diye sordu sesini alçaltarak.

“Küçük bir balıkçı teknesiyle geçtik. Adaya Douglas’ın güneyinde çıktık ama başımız hemen derde girdi. Kaçabil-
diğimiz için şanslıydık. Eli sopalı bir adam bizi tutuklama-
ya kalkıştı, fakat Bay Gregory onu etkisiz hale getirdi.”

“Ustan şimdi nerede?”

“Kasabanın güneyindeki tepede. Bizi İrlanda’ya götürebilecek bir tekne kiralayabilir miyiz diye bakmam için beni buraya gönderdi.”

“Fazla şansın yok genç Tom. Benim gemim *Celeste*’ye el konuldu ve güvertede silahlı askerler var. Buraya getirdiğim yolcularınsa tümü gözaltında. Diğer gemilerdeki mülteciler de aynı durumda. Tabii ada halkını suçlayamayız. En son istedikleri şey, işgalcilerin buraya da gelmesi olur. Cadıların Eyalet’ten kaçma olasılığından da korkuyorlar ve bunda haklılar. Kuzeyde ufak bir balıkçı teknesi kıyıya

* İngilizlere özgü geleneksel bir yemek: steak and ale pie, [Ç.N.]

vurdu. Her iki mürettebatı da ölmüş; kanları çekilmiş ve başparmak kemikleri kesilmiş.”

Alice bunu duyunca irkildi. Ne düşündüğünü biliyordum. Pendle cadıları ne olup biteceğini görmek için beklerlerdi. Ama bu başka bir cadının marifeti olabilirdi; ne de olsa içlerinden bazıları Eyalet’ten kaçmış olsa gerekti. Ve bu cadı ya Alice’in annesi idiyse?

Ya Kemikli Lizzie adada kol geziyorsa?

BÖLÜM 5

İNSANAT

Kaptan bildiklerini anlatırken biz de sıcak güveçlerimizi yemeye koyulduk. Görünüşe bakılırsa mültecilerin neredeyse tamamı Eyalet'e geri gönderiliyordu. Adadaki İdare Konseyi liderleri, bunu yapmadıkları takdirde saldırıya uğrayacak bir sonraki hedefin Mona Adası olacağından korkuyorlardı.

"İşte *Celeste*'ye de bu yüzden el konuldu. Yakında Sunderland Burnu'na geri dönerek kaçan mültecileri düşmanın insafına teslim edeceğim. Üstelik bunu gerçekten yaptığımı kontrol etmek üzere güvertede silahlı askerler olacak. Burada yalnızca buldukları cadılar kalacak. Tabii ben hiç cadı getirmedim. Aslında cadı olmayan bazıları da teste tabi tutularak suçlu bulunacak. Suçsuzların da acı çekeceğine hiç şüphe yok..."

Hayalet'in 'yanlış suçlama' dediği durumdan bahsediyordu. Haklıydı: Mona'ya en azından bir gerçek cadı gelmiş olmalıydı ama pek çok masum kadın da onun yaptıkları için korkunç bedeller ödemeye zorlanacaktı.

"Benim tavsiyem adanın iç taraflarına ilerleyip güneybatı sahiline gitmeniz olur. Port Erin diye ufak bir balıkçı kasabası var, ayrıca o burnun güneyinde daha başka pek

çok kasaba var. Mülteciler adanın o kısmına götürölmüyordur, bu yüzden orada tetikte bekleyen daha az adalı olacaktır. Belki İrlanda'ya oradan geçmenin bir yolunu bulabilirsiniz...”

“Bana kalırsa iyi bir tavsiye Tom,” dedi Alice gülümseyerek.

Ben de gülümsedim, fakat hemen ardından yüzünde korku ve dehşet dolu bir ifade belirdiğini gördüm. Bir tehlike sezinlemiş gibi kapıya bakıyordu.

Kapı bir anda gürültüyle açıldı ve ellerinde sopalarıyla yarım düzine kadar iri yarı adam içeri daldı. Üzerlerinde üç-bacaklı arma olan deri yelekler vardı: Yeomen askerleri. Kemerinde kılıç asılı, uzun boylu ve kara bıyıklı bir adam –komutanları olduğu çok açıktı– onların ardından içeri girdi. Kapı ağzında durup etrafa göz gezdirerek masada ve barda oturan herkese tek tek baktılar. Yanlarında bir tutsak olduğunu da o sırada fark ettim.

Tutsağın üzerinde de armalı deri yeleklerden vardı. Oldukça uzun boylu ve iri yapılydı. Acaba neden kendi adamlarından birini tutuklamışlardı? Ne yapmış olabilir-di? Sonra tutsağın tuhaf ve acımasız bir şekilde bağlı tutulduğunu gördüm. Her iki kulağına da takılmış ince, gümüş zincirlerin uçları, onu çekiştirip duran iki askerin elindeydi. Kulakları baş kısmına çok yakın bir noktadan delinmişti ve zincirlerin takıldığı delikler şişip kızarmıştı.

Tutsak üç kez gürültülü bir şekilde havayı kokladıktan sonra metalin metala sürtününce çıkardığı sese benzer bir sesle konuştu: “Kadın kokusu alıyorum! Burada bir kadın var Komutan Stanton,” diyerek bıyıklı ve uzun boylu adama döndü.

Askerler aynı anda Alice'e baktı. Handaki tek kadın oydu.

Tutsak masamıza doğru yürümeye başladı, zincirleri tutan askerler de peşinden geliyordu, Stanton ise kenarda bekliyordu. O sırada iki ayrı şeyi aynı anda fark ettim: İlki tutsağın kör olduğuydu, göz bebekleri süt beyazdı; ikincisiyse dehşete kapılmama neden oldu.

Saçları siyah, kıvrıcık ve mattı; insan saçından ziyade hayvan postunu andırıyordu. Alnının iki tarafındaysa kısa ve kıvrık iki boynuz vardı. Boynuzlar beyazdı ve her ikisinin de ucu sivriydi. Bu bir insan değildi; bir *insanat* idi, yani Şeytan'la cadının birleşmesi sonucu ortaya çıkan bir yaratık.

"Bu bir kadın değil!" diye güldü Stanton. "Pis ayaklı, sıska bir kız. Bir daha dene!"

Bu kez insanat havayı koklamadı; kör gözleriyle onu görebiliyormuş gibi öylece Alice'e baktı. Buruşuk yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Eee, hadi ama," diye üsteledi komutan sabırsız bir şekilde. "Kız cadı mı değil mi?"

"İçinde karanlık var!" diye bağırdı insanat. "Kara güçler!"

"Bilmemiz gereken de buydu! Yakalayın şunu çocuklar!" diye bağırdı ve iki adam öne çıkıp Alice'i oturduğu yerden sürükleyerek götürdüler. Alice karşı koymaya çalışmadı. İyice açılmış gözlerinde korku dolu bir ifade vardı.

Bildiğim tek şey vardı : Alice'i götürdükleri yer, her ne-risiye ben de gitmeliydim. Kan kabından ayrılacak olursa Şeytan ondan intikam alabilirdi. Ancak herhangi bir şey yapmam gerekmedi.

“Diğer ikisine de bak!” diye emretti Stanton. “Bir cadıyla konuşuyorlardı. İşbirliği içerisinde olabilirler. Belki içlerinden biri cincidir.”

Insanat, Kaptan Baines’e döndü. “Burada Karanlık yok,” diye homurdandı.

“Peki ya şu oğlan?”

Sıra bendeydi, ancak kör gözleriyle bana baktıktan sonra yaratık iyice şaşkın bir ifade takındı. Ağzı aralandı ve sapsarı iki sıra diş göründü, ama hiçbir şey demedi.

“Bütün gün burada bekleyemeyiz. Sorun ne?”

“Ruhunun derinliklerinde bir parça karanlık gömülü. Çok ufak bir parça...”

“Yeterli! Onu da getirin!” diye çıkıştı Stanton. “Erkek cadı test edeli epey zaman oldu. Çok nadir görülürler.”

Yakalanmadan önce Kaptan Baines’in endişe dolu yüzüne bakabilecek kadar vaktim oldu, hemen ardından ellerim arkamda bağlandı ve kendimi Alice’le birlikte hanın dışındayken, yokuş yukarı ana yola doğru sürüklenirken buldum.

Kalabalık caddelerde itilip kakılarak, alay edilerek ve üzerimize tükürülerek ilerledikten sonra kasabanın dışına çıktık ve dört atın çektiği yük arabasına bindirildik. Arabacı kırbacını şaklatınca ilerlemeye başladık; yıldızlara bakınca Büyükkayı takımyıldızının konumundan kuzeybatıya ilerlediğimizi anladım. Arabada yalnızca Alice ve ben yoktuk. Ellerindeki sopaları kullanmak için bahane kolluyor gibi görünen üç iri yarı asker tarafından kollanıyorduk. Ellerimiz bağlıydı ve en ufak bir kaçış şansımız dahi yoktu.

Adamlar ilk başta konuşmadan, sadece bize bakmakla yetindiler. Her ikimiz de başımızı öne eğip ses çıkarmadan öylece durduk, şiddete başvurmaları için bir neden vermek

istemiyorduk, ancak daha bir saat geçmeden içlerinden biri sopasıyla beni dürttü.

“Şunu gördün mü evlat?” diyerek sağ tarafına doğru işaret etti.

Uzakta, ay ışığında parlayan bir yapı vardı. Kale duvarları gibi siperli bir kule ve kulenin ardında bir dağ...

“Bu Greeba Kalesi,” diye devam etti. “Belki onu bir kez daha görebilecek kadar hayatta kalabilirsin!”

Diğer yeomen askerleri güldü. “Ama bir kez içeri girince ölmüş olmayı dileyeceksin! Oradan ölü çıkanlar şanslı olanlar!” dedi içlerinden biri.

Ne demek istediğini sormak yerine araba duruncaya dek sessiz kalmayı tercih ettim. Görünüşe bakılırsa bir köye gelmiştik. Ağaçlarla çevriliydi ve her iki yanında da yüksek tepeler vardı. Arabadan indirilip şekilsiz, tuhaf bir toprak yığınının yanından geçirildik. Bu yığın bir höyüğe benziyordu ama dört tabakadan oluşuyordu. Daha önce hiç buna benzer bir şey görmemiştim. Yığının arkasında bir başka taş kule vardı. Bu, ilkinden çok daha küçüktü. Acaba içinde tutsaklar mı var diye düşünürken çok geçmeden yanılmadığımı anladım.

Kulenin aşağı yukarı ortasındaki bir kapıya kadar basamaklarda sürüklendik ve ellerimiz çözüldükten sonra içeri atıldık. Kapı gürültülü bir şekilde arkamızdan kapandıktan sonra kilitlendi ve muhafızlar gerisingeri taş basamaklardan aşağıya indiler.

Etrafıma baktım. Duvar boşluğunda yanan mumun alevi, epey yukarıdaki pencereden sızan rüzgârda titriyordu. Hücre daire şeklindeydi, hiç eşya yoktu ve nemli zemine pis samanlar atılmıştı.

“Burayı pek sevmedim,” dedi Alice neredeyse fısıltıyla.

“Sevmemiş olabilirsin kızım,” dedi sağımızda kalan gölgelerin arasından bir ses, “ama tadını çıkarsan iyi edersin. Bir daha asla bu kadar rahat edemeyeceksin. Burası Tynwald Cadı Kulesi. Buradan çıktıktan sonra seni sadece acı ve ölüm bekliyor.”

Gölgelerin arasından biri çıkıp önümüzde durdu. Siyah, yağlı saçları omzuna kadar inen, on sekiz on dokuz yaşlarında uzun boylu bir kızdı. Üzerinde hoş, mavi bir elbise vardı, cildiyse tertemizdi ve sağlıklı ışıldıyordu. Pek tutsağa benzer bir hali yoktu.

“Karşı kıyidan, Eyalet’ten geldiniz, değil mi?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Adım Tom Ward, bu da arkadaşım Alice.”

Alice’e baktıktan sonra bana doğru dostça gülümsedi. “Adım Adriana Lonan,” dedi. “Mona’da doğup büyüdüm ve beni şimdiye kadar rahat bıraktılar. Ama artık işler çığrından çıktı ve kendi halklarından insanları bile cadı mı değil mi diye teste tabi tutuyorlar.”

“Sen bir cadı mısın?” diye sordum.

Adriana başını evet anlamında salladı. “Ben bir kuş cadısıyım.”

“Yani hizmetçi cin olarak bir kuşun olduğunu söylemek istiyorsun,” diye düzeltti Alice.

Kız saçlarını geriye atıp suratını astı. “Benim hizmetçi cinim falan yok. Kanımı hiçbir şeye vermem. Öyle karanlık işlerde bezim yok. Ben bir kuş cadısıyım. Kuşlar benim dostum. Birbirimize yardım ediyoruz. Peki ya sen Alice? Sen bir cadı mısın?”

Alice başını iki yana salladı. “Ben Pendle’daki bir cadı klanından geliyorum ve iki yıl boyunca bunun eğitimini aldım. Ama hayır, ben bir cadı değilim. Buraya getirilmemiz doğru değil, özellikle de Tom için. O bir hayalet çırağı ve Aydınlik için savaş veriyor. Onun bir cinci olduğunu söylüyorlar, fakat bu doğru değil.”

Adriana ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Horn seni kokladı mı?”

“İnsanat mı? Evet,” dedim. “Alice’in içinde karanlık olduğunu söyledi, benim içimde de bir parça karanlık varmış.”

“O halde belki de vardır,” diye mırıldandı Adriana. “Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Ama yarın test edildiğimizde ne olduğumuzun pek önemi olmayacak.”

“Ne yapacaklar?” diye sordu Alice. “Bizi yüzdürecekler mi? Ezme yöntemini kullanmayacaklar değil mi?”

Herhangi birinin cadı olup olmadığını anlamanın en bilindik yolu o kişiyi yüzdürmektir. Ellerin ve ayakların bağlandıktan sonra göle atılıyordun. Bazen sağ başparmağın sol ayak başparmağına bağlanıyordu, sol başparmağınsa sağ ayak başparmağına. Testin komik bir yanı vardı. İnsan bu şekilde nasıl yüzebilirdi ki? Suyu batıp büyük olasılıkla boğulman masum olduğunu gösteriyordu. Eğer bir şekilde suyun yüzeyinde kalmayı becerirsen suçlu bulunuyor ve yakılmak üzere sudan çıkarılıyordun.

Ezme yöntemi ise çok daha kötüydü. Bir masaya bağlanıyordun ve zaman içinde üzerine ağır taşlar bırakılıyordu, hatta çoğu zaman bu taşların sayısının on üçü bulunduğu bile oluyordu. Bir süre sonra nefes almakta güçlük çekiyordun.

Çektiğin acıdan dolayı cadı olduğunu itiraf edersen yakılıyordun. Aksi takdirde yavaş yavaş ezilerek ölüyordun. Ve eğer bu şekilde bir saatten daha uzun süre hayatta kalmayı başırırsan seni Şeytan'ın kurtardığı varsayılarak yine yakılıyordun.

“Hayır, ada halkı olarak kendi yöntemlerimiz vardır,” diye yanıtladı Adriana. “Cadı olduğundan şüphelenilen kimse adanın güneyinde yüksek bir tepe olan Slieau Whalian zirvesine götürülerek bir fıçıya kapatılır; içinde sivri demir çiviler olan bir fıçı. Sonra tepeden aşağıya yuvarlanır. Eğer aşağıya ulaştığında hâlâ hayattaysa Karanlık tarafından korunduğu düşünülür ve...” Cümlesini tamamlamadan sustu, bakışlarındaki dehşeti görebiliyordum.

“Hayatta kalan çok olur mu?” diye sordum.

“Muhafız bana dün tepeden yuvarlanan yedi keşiden sadece ikisinin hayatta kaldığını söyledi ve içlerinden biri ağır yaralanmış. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye çalıştım. Fazla yaralanmadan aşağıya ulaşmanın bir yolu var. Tabii bütün fıçılar aynı değildir o yüzden şansa da ihtiyacın olur, ama eğer çivilerin arasında boşluk bulabilirsen kol ve bacaklarını kullanarak fıçının iç kısmına doğru kendini ittirebilirsin. Fıçı döndükçe merkezkaç kuvveti seni çivilere doğru bastıracağından dikkatli olman gerekir. Fıçı yol boyunca büyük bir tümseğe çarpmadığı sürece de çivilerin üzerine düşmezsın.”

“Bunun işe yaradığını nereden biliyorsun?”

“Bira fabrikasında sipariş üzerine bu fıçılardan yapan birini tanıyorum. Yeni bir fıçıcı çırak olarak işe başladığında gelenek gereği onu çivili fıçılardan birine koyup atölyenin

bir ucundan diğetine yavaşça yuvarlarlar; diğ er ustalar da çekiçlerini tezgâhlara vurup tezahürat yapar. Ama önce fıçıya nasıl girmesi gerektiği gösterilir. En kötü durumda sadece birkaç çizik olur, hepsi bu. Fakat Slieau Whallian'dan sağ kurtulan biriyle şimdiye kadar konuşma şansım olmadı. Yaşayan olsa bile anında oradan uzaklaştırılıyorlar.”

“Yavaşça yuvarlanmakla hoplaya zıplaya yuvarlanmak arasında büyük fark var,” dedi Alice. “Eğer dün onlara ne yapmaları gerektiğini söylediyse neden daha çok kişi hayatta kalmadı?”

“Bazıları benim söylediklerimi uygulayamayacak kadar büyük bir korkuya kapılmış olmalı,” diye açıkladı Adriana. “Belki de fıçıda ölmek *istediler...*”

“Neden öyle bir şey istesinler?” diye sordum.

“Hayatta kalırsan başına gelecekler yüzünden. Fıçı içinde yuvarlanmaktan çok daha korkunç. Kurtulursan seni buggane'e yem yapıyorlar...”

BÖLÜM 6

BİR ÖLÜ DAHA

“Mona’da birkaç buggane var,” diye devam etti Adriana, “ama kurtulanları en tehlikeli olanına yem yapıyorlar. Gre-eba Kalesi yakınlarındaki tapınak harabelerinde yaşıyor.”

“Ve seni yiyor öyle mi?” diye sordu Alice, gözlerini korku içinde açarak.

Adriana başını sallayarak onayladı. “Kurbanları kalenin güney kanadında, buggane’nin yaşadığı yerin yakınındaki mahzenlere kapatıyorlar. Yavaş yavaş ruhlarını emip tapınağın altında bir yerde topluyor. Sonrasında vücut hâlâ yürüyüp nefes alabiliyor, fakat içi boşalıyor. Ta ki iki ayaklı, iri yarı bir adama benzeyen buggane gelip kanını içerek onu yiyinceye dek. Hatta kocaman dişleriyle eze eze bazı kemikleri de yiyor. Bu yüzden ona *Ezici* diyoruz. Vücuttan geriye kalanlar da civardaki kireç kuyusuna atılıyor.”

Sessizce bizi bekleyen korkunç sonu düşündük, ama sonra bir şey aklımı kurcalamaya başladı. Adriana diğer mahkumlara çivili fiçıda yuvarlandıklarında nasıl hayatta kalabileceklerini öğrettiğinden bahsetmişti. İyi ama neden o da fiçıda yuvarlanmamıştı?

“Adriana, neden dün seni de diğerleriyle birlikte test etmediler?”

“Çünkü Lord Barrule –Greeba Kalesi’nin lordu ve Idare Konseyi’nin başı– fikrimi değiştirmem için bana bir şans daha verdi. Dediyini yaparsam beni kurtaracak. Aksi halde test edilmemi sağlayacak...” Adriana’nın alt dudağı titre-meye başladı ve gözleri doldu.

“Ne konuda fikrini değiştirmen gerekiyor?” diye sor-dum.

“Bir fıçıcı olan Simon Sulby ile evlenmek istiyorum –bana fıçılarla ilgili gizli bilgileri veren kişi– fakat Lord Barrule karısı olmamı istiyor. İlk karısı öldüğünden bu yana on yıldır yalnız yaşıyor. Başka hiçbir kadına bakmamış bile. Ölmüş eşine çok benziyormuşum, o yüzden benimle evlen-mek istiyor. Çok nüfuzlu biri ve her istediğini elde etmeye alışkın. Onu reddettim ve reddetmeye devam ettim; ta ki kendini kaybedip beni cadılıkla suçlayıncaya dek.

Yine de isterse beni kurtarabilir, dediğim gibi o çok güçlü bir adam. Tek bir sözyle beni salıverirler. Ama çok mağrur biri ve istediğini elde edememeye dayanamıyor. Bir başkasının karısı olmamdansa ölmemi tercih eder. Yakında çok geç olacak. Başlangıçta testleri akşamları yapıyorlardı, fakat büyük bir kalabalık toplanmaya başladı ve onları zapt etmek iyice güç bir hal aldı. O yüzden bizi şafak sökmeden, henüz ortalık sessizken tepeden aşağı yuvarlayacaklar.”

Bu sözler üzerine ben de, Alice de uzun bir süre konuşa-madık. Durum sahiden çok kötü görünüyordu.

O esnada Hayalet’in ne yaptığını düşündüm. Dönmedi-ğim için endişelenmeye başlamış olmalıydı. Hiç şüphe yok ki Alice’in de beni takip ettiğini fark etmiştir. Elimden ka-

sabaya inmemesini dilemekten başka bir şey gelmiyordu. Öyle bir şey yapacak olursa anında yakalanırdı.

* * *

Kilitte dönen anahtarın metalik gıcirtısı uzun süren sessizliği bozdu. Yoksa bizi almaya mı geldiler? diye düşündüm. Şafağa daha birkaç saat vardı.

Hücre kapısı yavaşça aralandı ve içeri biri girdi. Bu ne bir yeomen askeri ne de nöbetçiydi. Gelen Horn'du, yani insanat. Kulaklarındaki zincirler sökülmişti ve belinden yukarısı çıplaktı, üzerinde yalnızca pantolon ve postallar vardı. Göğsü birbirine karışmış koyu renk tüylerle kaplıydı ve geniş omuzlarıyla uzun kolları kaslarla kaplıydı. Güçlü ve tehlikeli görünüyordu; bir insanı elleriyle öldürebilirdi.

Odaya bu şekilde dalıverince biz de ayağa kalkıp kapının en uzağındaki duvara sırtımızı yaslayıncaya kadar geriledik. Ne istiyordu? Yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Boynuzları değilse de yüzü bir canavarı andırıyordu.

Dosdoğru Alice'e ilerledi. Alice'i korumak için aralarına girmeye çalıştığımda omzuma doğru kolunu savurdu. Bu darbe bir masa ayağıyla dövölmekten farksızdı ve ayaklarım yerden kesiliverdi. Düştüm ama olabildiğince hızla toparlanıp tekrar Alice'e doğru ilerledim. İnsanat bana doğru döndü, vahşi bakışları tehditkardı; boynuzları bana yönelecek şekilde başını öne eğdi. Ona daha dikkatli bir şekilde yaklaşmaya devam ettim, fakat Alice beni durdurmak için elini uzattı.

"Hayır Tom! Geri çekil!" diye bağırdı. "Seni öldürür. Bırak onunla ben ilgileneyim."

Dediğini yaptım, ama yine de Alice için en ufak bir tehlike dahi söz konusu olduğunda yaratığa saldırmak için kendimi hazırladım. Tabii asam ve zincirim olmadan elimden pek bir şey gelmezdi. Tıpkı annem gibi doğuştan gelen bir zamanı yavaşlatma becerim vardı, ancak kullanması çok zordu ve bunu yalnızca Alice'in başı gerçek anlamda derde girerse kullanmaya karar verdim.

İnsanat yeniden Alice'e döndü. Aralarında ancak bir kol boyu mesafe vardı.

"Kardeşim?" dedi alçak sesli bir homurtuyla.

"Ben senin kardeşin filan değilim!" dedi Alice öfkeli bir şekilde başını iki yana sallayarak.

İnsanat başını yana eğip üç kez havayı kokladı. "Babalarımız aynı. Benim üvey kardeşim olmalısın. İnkâr etme. Kasabada emin olamamıştım ama artık eminim. Hatta hiç şüphem yok."

Bu doğruydı. Anneleri farklıydı ama her ikisinin de babası Şeytan'dı.

Alice bir anda gülümseyiverdi. "Eh, madem kardeşiz bana yardım etmek istersin, öyle değil mi? Ölmemi istemezsin herhalde? Büyük ve güçlüsün. Bizi buradan çıkaramaz mısın?"

"Bunu yapamam. Komutan Stanton beni cezalandırır. Kırbaçlanırım."

"Birlikte kaçabiliriz," diye önerdi Alice.

"Efendim Lord Barrule'yi bırakamam. Bana iyi davranıyor."

"İyi mi davranıyor?" diye sordum. "Kulaklarına zincir geçirip kasabada dolaştırmasına ne demeli? Bu pek de iyi bir davranış sayılmaz."

İnsanat memnuniyetsizce homurdandı. “Bunu Komutan Stanton yapıyor çünkü benden korkuyor, fakat Lord Barrule bana asla zarar vermiyor. Hayır, o böyle bir şey yapmaz. Beni öldürtebilirdi, ama bunun yerine ona hizmet etmeme izin verdi. O iyi bir efendi.”

“O halde ne istiyorsun?” diye sordu Alice. “Bir şey istiyor olmalısın, aksi takdirde buraya gelmezdin.”

“Sadece seni görmek istedim, hepsi bu,” diye yanıtladı. “Sadece küçük kız kardeşimi görmek istedim.”

Bunun üzerine arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

“Umarım beni gördüğüne memnun olmuşsundur, çünkü çok yakında ölmüş olacağım,” diye bağırdı Alice. “Çok iyi bir abisin doğrusu. Abi ve kardeşler birbirlerini kollamalı.”

Ama kapı arkasından kapandı ve bir kez daha anahtarın kilitte döndüğünü duyduk.

“Eh, denemeye değerdii,” dedi Alice. “Acaba burada kaç tane insanat var... Doğrusu diğerleri de ona ve Tusk’a benziyor mu diye merak ediyorum...”

Tusk, Yaşlı Malkin Ana’nın kocaman dişli insanat oğluydu. Ağzına sığamayacak kadar çok dişi olduğundan ona bu isim verilmişti. Hayalet esasını alnına saplayarak onu öldürmüştü.

Şeytan’ın kaç insanat oğlu vardı? Bu ilginç bir soruydu. Tusk kötücüldü. Malkin Ana’nın, annelerle bebeklerini öldürmesine yardım etmişti. Cadının ismi de buradan geliyordu, muhtaç anneler için bir ev işletiyordu. Ama kadınların çoğu ortadan kayboluyordu ve yöre halkı en sonunda olayı araştırma cesareti topladığında kemik dolu bir bahçe buldular. Kadınların çoğu ezilerek öldürülmüştü, göğüs

kafesleri parça parça olmuştu. Bu, Tusk'ın işiydi. İnsanatlar son derece güçlü olur ve Horn da çok tehlikeli görünüyordu.

"İnkâr etmenin faydası yok," diye devam etti Alice. "Tusk'la babalarımız aynı ama ben kendimi bir an için bile onun üvey kardeşi olarak görmedim."

"Horn, Tusk kadar kötü görünmüyor. Çok zor günler yaşamış olsa gerek," dedim.

"Bu kesinlikle doğru," dedi Adriana. "Stanton ona kötü davranıyor ama Lord Barrule'ye neden bu kadar sadık olduğunu anlayamıyorum. Efendisinin Stanton'a kötü davranması için fırsat verdiğini göremiyor mu? Kimileri Horn'un sadakatının nedeninin, Barrule'nin ona buggane'nin sahibi olma izni vermesi olduğunu düşünüyor."

"Sahibi mi?" diye sordum.

"Denilenlere bakılırsa Horn, buggane ile birlikte çalışıyor. Kurbanlarını seçmesine yardım ediyormuş..."

O gece çabuk geçti ve şafak sökmeden önce hücremize üç yeni tutsak daha getirildi. Genç kız olan ikisi Eyalet'ten gelen mültecilerdi, diğeryse adada yaşayan daha yaşlı bir kadındı.

Adriana vakit kaybetmeden fıçıda nasıl doğru konumun alınabileceğini anlattı. Eyalet'ten gelen iki kız onu dikkatle dinlediler ama adalı kadın ağlamaya başladı. Onu bekleyen şeyle ilgili çok hikâye duymuştu. Buggane'e verilme fikri onu öyle bir dehşete düşürüyordu ki neredeyse çivilerin arasında ölmeyi yeğleyecekti.

Şafak sökmeden hemen önce nöbetçiler –birkaç düzine kadar– gelip bizi önce kule basamaklarından aşağı, sonra

da köyün içinden güneye doğru sürüklediler. Adriana da yanımızdaydı, görünüşe bakılırsa Barrule'nin sabrı taşmıştı. Ardından bizi ite kaka yüksek bir tepeye çıkardılar. Burası Slieau Whallian olsa gerekti. Uzun ve zorlu bir tırmanıştı. Acaba bizi buradan mı aşağı yuvarlayacaklardı? Eğer öyleyse hayatta kalma şansımız çok azdı.

Doğuda gökyüzü kızıla bürünmeye başlamıştı, ufuktaysa tek bir parlak yıldız görünüyordu. Hiç rüzgâr yoktu ve hava serindi, koca koca fiçilerin yanında soğuktan titreyerek öylece bekledik. Fiçilerin tepeden aşağıya yuvarlanırken izleyecekleri yol meşalelerle aydınlatılmıştı. Aslında buna gerek yoktu, etraf yeterince aydınlanmıştı. Nöbetçilerin çoğu bizimle birlikte zirvede beklediler. Aşağıda, sık bir ormanın başladığı noktada altı adam olduğunu görebiliyorduk; içlerinden birinin belinde bir kılıç vardı ve bu muhtemelen bizi tutuklayan yeomen komutanı Stanton'dı.

"Önce şu!" diye bağırdı nöbetçilerden biri, yaşlı kadını işaret ederek. Onu tutup sürüklemeye başladıklarında kadın isterik bir şekilde ağlamaya başladı, tüm bedeni titriyordu.

"Korkaklar!" diye bağırdı Adriana öfke içinde yumruğunu askerlere sallayarak. "Bir kadına bunu nasıl yapabilirsiniz, üstelik ada halkından birine?"

"Çeneni kapat yoksa ağzını bağlarız!" diye bağırdı yeomen askerlerinin en iri yarı olanı. Bir diğeri de onu omzundan yakaladı, fakat Adriana silkelenip ondan kurtuldu.

Fıçı artık olması gerektiği yerde yuvarlanmaya hazır vaziyete getirilmişti; kapağını açtıklarında içindeki keskin çivileri gördüm. Adriana'nın hayatta kalma olasılığımız hakkında çok iyimser olduğunu düşünüyordum. Bu fıçının içinden sağ çıkmak nasıl mümkün olabilirdi?

Kadını fiçinin önünde dizlerinin üzerine çöktürdüler. “Hadi! İçeri gir!”

Kadın sanki kendi ölümüyle yüzleşiyormuş gibi dehşet dolu bir ifadeyle çivilere baktı.

“Seni içeri ittirmemiz gerekirse çok daha kötü olur!” diye bir tehdit savurdu muhafız sert bir sesle.

Kadın bunun üzerine sürünerek içeri girdi, sivri çiviler tenine battıkça bağıırıyordu. İçeri girince kapağı kapatıp iki çiviyle tutturdular.

Tak! Tuk!

Bir kez itmeleriyle birlikte fiçi bayır aşağı yuvarlanmaya başladı. Yeomen askerleri gerçekten çok hızlı çalışıyor, diye düşündüm endişelenerek. İçeri girdikten sonra doğru pozisyonu almak için sadece birkaç saniye vardı.

Fiçi aşağıya ulaşp da bir ağaç kütüğünün dibinde durmadan önce üç korkunç çığlık duyuldu. İki adam fiçiya doğru ilerledi, içlerinden birinin elinde manivela vardı. Adam kapağı zorlayıp açarken kulak tırmalayıcı bir çatırtı duyuldu.

Net göremeyecek kadar uzaktaydık fakat kadını dışarı çıkardıklarında hareket etmiyordu. Onu bir patates çuvalı gibi kenara fırlattılar.

“Bu ölmüş! Sıradakini gönderin!” diye seslendi Komutan Stanton.

Eyaletli iki kız titreyerek ağlıyordu; el ele tutuşmuşlardı fakat muhafızlar onlara yaklaşırken birbirlerine sarıldıklarından zorla ayrılmaları gerekti.

Kızlardan ilkinin bağıra çağıra debelenirken zorla fiçiya sokulmasını dehşet içinde izledim. Bu kez fiçi yarı yolda bir kayaya çarpınca kısa süreliğine havalanıp çatırdayarak

yere indi. Durduğunda muhafızlar bu kızın da cesedini çıkarıp diğerinin yanına fırlattılar.

Olanlar karşısında dehşete kapılmıştım ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Acaba sahiden düzgün bir pozisyon alarak sağ kalmak mümkün müydü?

Ama test edilen üçüncü kadın aşağıya ulaştığında hâlâ hayattaydı. İki yeomen askeri onu götürürlerken bağırıp ağladığını duyabiliyordum. Yaralanmış olduğu belliydi ama en azından hayattaydı. Demek bu *sahiden* mümkündü.

Adriana dönüp Alice'le bana baktı. Alt dudağı titriyordu ve eski cesaretinden eser yoktu; korku içindeydi. "İnsan ölmek üzere olduğunu hissedebilir mi?" diye sordu. "Çünkü ben şu anda öyle hissediyorum – sanki bu dünyada fazla vaktim kalmamış gibi..."

"Ustam buna inanmıyor," dedim. "Öleceğini önceden kestirmenin mümkün olmadığını düşünüyör."

"Ama ben bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum," dedi ağlayarak. "Sanki çok az vaktim kalmış gibi!"

Öne eğilip kulağına fısıldadım. "İyi olacaksın," diyerek ona cesaret verdim. "Fıçının içine bize anlattığın şekilde girmen yeterli."

Adriana yanıt veremedi muhafızlar onu almaya geldiler. Endişeli bir şekilde bize doğru gülümsedikten sonra tek kelime etmeden fıçıya girdi.

Tak! Tuk!

Fıçı yuvarlanmaya başlamıştı. Sarsıntısız, düzgün bir iniş oldu. Acaba yaşıyor muydu? Kapağı açarlarken bir kez daha kırılan ahşabın sesi duyuldu.

“Bu da yaşıyor! Cadı olduğuna hiç şüphe yok!” diye bağırdı Stanton.

Adriana fiçidan çıkar çıkmaz iki muhafız tarafından götürüldü. Topallıyordu ama hayattaydı. Buggane’i sonra düşünürdük.

Alice fiçıya doğru sürüklenirken bana bakıp gülümsedi. Görünüşe bakılırsa test edilen son kişi ben olacaktım. Alice de tıpkı Adriana gibi çabucak fiçıya girdi. Kapak kapanır kapanmaz pozisyon alacaktı.

Bu kez iniş sert oldu, fiçı iki kez yerden kesildi. Neyse ki ağaca çarpmadı. Aşağıya ulaştığında yüreğim ağzıma gelmişti. Acaba Alice düzgün pozisyon almayı başarabilmiş miydi? Muhafız kapağı açarken ben de endişeli bir şekilde Alice’in dışarı çıkmasını bekledim. Ama muhafız bir süre bekledikten sonra Alice’i çekerek fiçidan çıkardı.

“Bir ölü daha!” diye bağırdı komutan. “Şu küçük cinciye yollayın bakalım. Bitirelim şu işi! Kahvaltıya hazırım!”

Boğazım düğümlendi ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Aşağıda, Alice’in bedenini diğer iki cesedin yanına atıyorlardı.

BÖLÜM 7

BAŞPARMAK ALINDI

Alice'in öldüğüne inanamıyordum. Birlikte öyle çok şey yaşamış, öyle çok tehlike atlatmıştık ki... Gözlerim dolar-ken sürüklenerek ağzı açık fiçinin önünde zorla diz çöktürüldüm.

"Hadi içeri evlat. Zırlamayı kesersen senin için daha iyi olur!"

Gözyaşlarından önümü göremezken sürünerek fiçıya girdim, çiviler ellerimle dizlerime batıyordu. İçeri girer girmez kapak kapanarak beni karanlığa gömdü.

Tak! Tuk!

Fiçi hareket etmeye başladı ve ben de tam zamanında dirseklerimle dizlerimi kullanarak, kendimi fiçinin iç tarafına doğru olabildiğince ittirerek bir şekilde sivri çivilerin arasındaki boşluklara yerleşmeyi başardım. Fiçi giderek daha hızlı yuvarlanırken oluşan merkezkaç kuvveti beni çivilere doğru ittiriyordu. Bir sarsıntı oldu ve neredeyse çivilerin üzerine düşecektim. Sonra fiçi yavaşladı ve en sonunda durdu. Kapak zorla açılarak içeriyi gün ışığıyla dolduruncaya dek hareket etmedim.

Bir yüz içeri baktı. Bu Komutan Stanton'dı. "Bu da ölmemiş!" diye bağırdı. Sonra sesini alçaltarak aşağılayıcı bir

şekilde şöyle dedi. “Hadi çık bakalım küçük cinci! Bugga-
ne seni bekler...”

Sürünerek dışarı çıkarken çiviler ellerimle dizlerime battı. Aniden tok bir ses ve hemen ardından canhıraş bir çığlık duydum. Titreyerek ayağa kalkarken Stanton benden uzaklaşıp kılıcına uzandı. Kılıcı çekmek üzereyken bir tok ses daha duyuldu ve kanlar içinde dizlerinin üzerine yığıldı.

“Alice!”

Alice sol elinde bir kaya olduğu halde öylece önümde duruyordu. Kayayı kullanarak hem Stanton’ı hem de son kalan muhafızı etkisiz hale getirmişti. Karmakarışık duygular içindeydim: şaşkınlık, rahatlama, mutluluk ve sonra yeniden korku...

Tepeden bağış sesleri duydum ve yukarı bakınca muhafızlardan bazılarının bize yaklaşmakta olduklarını gördüm.

“Koş Tom!” diye bağırdı Alice elindeki kayayı fırlatıp ağaçların arasına girerek.

Ben de onu takip ettim. Ağaçlar oldukça yaşlı ve olgundu, uzun dalları nedeniyle aralarında epey açıklık vardı. Dönüp arkama baktığımda peşimizdeki adamların bize yüz metreden daha yakın olduklarını gördüm. Bir dere aşır ormanın daha sık olan bölgesine yöneldik. Sık ağaçların arasına girmeden önce yeniden arkama baktığımda peşimizdeki askerlerin görünürde olmamaları beni rahatlattı. Bundan sonra iş, kimin dayanma gücünün daha yüksek olduğuna bakıyordu. Ya da belki sık ağaçların arasında izimizi kaybettirebilirdik.

İnce dalların arasından geçip yerdeki yaprakları ezerek beş dakika boyunca koştuk. Çok ses çıkarıyorduk fakat aynı şey bizi kovalayanlar için de geçerliydi ve görünüşe bakılırsa aramız giderek açılıyordu.

Aniden Alice sol tarafta bir şey işaret etti. Dizlerinin üzerine çöküp sürünerek daha da sık bir çalılığın arasına girdi. Bir süre bu şekilde el ve dizlerimizin üzerinde mümkün olduğunca az ses çıkararak ilerledik. Sonra durup peşimizdeki yeomen askerlerini dinledik. Uzaktan sesler geliyordu ama bu sesler giderek azaldı, azaldı ve sonunda tamamen kesildi.

Alice uzanıp elimi tuttu. “Özür dilerim Tom. Seni korkuttum mu?”

“Öldüğünü sandım Alice,” dedim yeniden duygulanarak. “O muhafız nasıl öyle bir hata yaptı bilmiyorum...”

“Hata yapmadı. Yani pek sayılmaz. Kendi kalbimi ve soluk alıp verişimi durdurdum. Nasıl yapıldığını bilersen çok kolaydır. Lizzie bana bu konuda alıştırma yaptırdı. Ruhlarla irtibattayken çok faydalı oluyor. Bir o kadar da tehlikeli. Bazı cadılar nefes almayı unutup bir daha asla uyanmıyorlar!”

“Keşke ne yapmayı planladığını bilseydim,” dedim elini sıkarak.

“Fıçıya girene kadar ben de bilmiyordum. O daracık yere girer girmez aklıma geldi ve fıçı aşağıda durunca da harekete geçtim. Buggane’e götürülmekten iyidir, öyle değil mi? Bu arada burnumuz bile kanamadan kurtulmuş sayılmayız!”

Gülümsedim. Alice haklıydı: çiviler ikimizin vücudunda da çizikler açmıştı ve benim gömleğimle pantolonumda, Alice'inse elbisesinde derin yırtıklar vardı.

"Şimdi ikimiz de birer Mouldheel gibi görünüyoruz!" diye şaka yaptım, Alice'in ayaklarına bakarak. Mouldheel cadı klanı, çıplak ayakları ve yırtık pırtık kıyafetleriyle bilinirdi.

"Eh Tom, bir kızın kendisini iyi hissetmesini nasıl sağlayabileceğini doğrusu iyi biliyorsun," dedi alaycı bir şekilde. Suratım asıldı ama Alice sımsıcak bir şekilde gülümseyip yeniden elimi sıktı.

"Zavallı Adriana," dedi bir süre sonra. "Bize nasıl hayatta kalmamız gerektiğini o öğretti ama bunun kendisine faydası olmadı. Onu buggane'e yem yapacaklar."

Bir saat kadar bekledikten sonra saklandığımız yerden çıkıp güneydoğuya, biz Douglas'a inince Hayalet'in beklediği tepeye doğru yürümeye başladık. Hâlâ orada olduğunu umuyorduk.

Henüz kısa bir süre yürümüştük ki uzaktan köpek havlamaları duyduk. "Bunlar takipçi köpekler olsa gerek!" dedim.

Seslere bakılacak olursa hayvanlar bize doğudan yaklaşmaktaydı. Tam güvendeyiz diye düşündüğümüz sırada takip yeniden başlamıştı. Eğer yakalanacak olursak Alice'in yaptığı şey yüzünden buggane'e yem edilmeden önce sıkı bir dayak verdik. Bize acımazlardı.

Yeniden koşmaya başladık, ama bu kez ne kadar hızlı koşarsak koşalım takipçiler arayı kapıyordu. Bir ara dönüp arkama bakınca uzakta üç tane adam gördüm; ancak köpekler çok daha hızla yaklaşmaktaydı.

Köpekleri uzak tutmamı sağlayacak asam yanımda değildi. Birkaç dakika içinde bize yetişip keskin dişlerini etimize geçireceklerdi. Hatta sahipleri gelmeden bizi epey hırpalayabilirlerdi.

Tam o esnada fark ettiğim bir şey, korku ve paniğimi yenerek nefes nefese durmama neden oldu. Alice de durup bana baktı.

“Endişe etme Alice!” dedim güçlkle. Bu havlamaları sonunda tanımıştım. “Bunlar Bill Arkwright’ın köpekleri!”

Bu köpeklerin ara ara ulumayla karışan kendilerine özgü sert bir sesi vardı. Ve çok geçmeden haklı olduğum anlaşıldı. Bunlar Pençe ve yavruları Kan’la Kemik’ti. Koşarak yanıma geldiler ve çok geçmeden yüzümle ellerimi yalamak için birbirleriyle yarışıyorlardı. İyi de köpeklerin arkasından gelen o üç adam kimdi? Sadece bir kişi olmaydı: ustam...

Onlara doğru dikkatlice baktım. İçlerinden biri sahiden de Hayalet’ti ve çantalarımızla asalarımızı taşıyordu. Yaklaşıkça ikinci adamın da Kaptan Baines olduğunu anladım. Ustamı bulup yakalandığımızı haber vererek bizi bekleyen tehlikeleri anlatmış olmalıydı. Peki ya üçüncü kişi kimdi? Yirmi yaşlarında, açık renk saçlı ve geniş yüzlü bir adamdı.

“Başımıza sımsıkı bir çorap ördüğünüz kesin,” dedi Hayalet en sonunda yanıma varınca.

“Sizden önce peşimizde başkaları vardı,” dedim. “Sizin de Greeba Kalesi askerlerinden olduğunuzu sandık...”

“Nasıl kaçtınız?” diye sordu kaptan.

“Slieau Whallian’daki fiçilerde teste tabi tutulduk. Fıçıya düzgün bir şekilde yerleşerek tek parça halinde kurtulmayı başardık. Alice ölü numarası yapıp eline geçirdiği bir kayayla muhafızları etkisiz hale getirdi.”

Hayalet'e onun kalbini durdurmak için kara büyü yaptığını söyleyemeyeceğim için bundan hiç bahsetmedim. Zaten izin vermediği halde peşimden gittiği için yeterince sinirli olsa gerekti.

"Yani sizi tepeden aşağı yuvarladılar mı?" diye sordu açık renk saçlı adam ilk kez konuşarak. Aklı başından gitmiş gibi bir hali vardı. "Bunu akşamüzeri bir sonraki partiye kadar yapmamaları gerekiyordu!"

"Kalabalık toplanmasın diye erkenden yaptılar, şafak sökmeden hemen önce," dedim.

"Peki ya diğerlerine ne oldu? Onlar da kaçabildi mi? Adriana adında bir kız vardı?" diye sordu endişeli bir şekilde.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Toplam altı kişiydik. Adriana fiçidan sağ salim çıktı, ama hayatta kalmayı başaran diğer tutsakla birlikte götürüldü. Diğer iki kadın fiçının içinde öldüler."

"O halde onu kurtarmak için çok geç kaldım," diye homurdandı genç adam. "Şimdi onu Greeba Kalesi'ndeki buggane'e götürecekler..."

"Bu gencin adı Simon Sulby," diye açıkladı kaptan. "Kız arkadaşını kurtarmak üzere buraya gelirken köpekler kokusunu alınca yollarımız kesişti ve birlikte ilerlemek daha mantıklı geldi. Ne yazık ki görünüşe bakılırsa çok geç kalmışız."

"Şu kaleye gideceğim!" dedi genç adam çaresizlik içinde yüzünü buruşturarak. "Onu kurtarmak için elimden geleni yapmalıyım!"

"Hayır, bu çılgınlık," dedi Kaptan Baines onu kolundan yakalayarak. "Bu şekilde tek başına gitmenin hiçbir faydası olmaz."

“Evet, ben de aynı fikirdeyim,” dedi Hayalet. “Ama tabii hep birlikte Greeba’ya doğru gidebiliriz. Hem böylece düşüncelerimizi toparlayacak vakit de bulmuş oluruz. Bir de bugganeler hakkında bildiklerimi size aktarmak istiyorum, faydası olabilir. Sen de şunları al bakalım evlat. Yeterince taşıdım!”

Hayalet sözlerini bitirip her iki çantayla birlikte asamı uzattı; Alice ayakkabılarını giydikten sonra Greeba Kalesi’ne doğru yola koyulduk.

Kaleye uzanan en kestirme yol, at arabasının izlediği dar patikaydı. Fakat yeomen askerleriyle karşılaşmamak için daha uzun bir yolu tercih ettik. Uzakta engebeli ve dağlık bir arazi vardı; ormanlık vadiler bana Eyalet’i hatırlatıyordu. Yolculuk her ne kadar iyi geçse de Simon Sulby’nin üzüntüsü hepimizi etkiledi; neredeyse umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Adriana’yı o zindanlardan kurtarma şansı ne olabilirdi ki?

Akşamüzeri olduğunda geceyi geçirmek üzere Greeba Dağı’nın gölgesinde kalan ufak bir ormanlık arazide durduk. Ben ateşi yakarken Alice de biri yaban dört tavşan yakaladı. Alice onları pişirirken biz de ateşin etrafına toplanıp olanları daha detaylı bir şekilde konuştuk.

“Demek gerçek bir Eyalet cadısı karaya çıkmış,” dedi Hayalet. “Bir tane mi yoksa daha fazla mı?”

Kaptan Baines omuz silkti. “Kim bilir? Ama iki adam öldürüldü ve bu da İdare Konseyi’nin testlerin başlatılmasını emretmesi için bahane oldu.”

“Ve başparmak kemikleri alınmış, öyle mi?”

“Evet ve öldürülen iki balıkçının da kanları emilmiş, boğazları kesilmiş.”

“Bu durumda *iki* cadı olabilir,” dedi Hayalet; “bir kemik cadısı ve bir kan cadısı...”

“Ya da bu Lizzie olabilir,” dedi Alice şişe takılı yaban tavşanını ateşin üzerinde çevirirken. “O hem kan *hem de* kemik büyüsü yapıyor. Bir zamanlar onun da hizmetçi cini vardı ama öldürüldü. Belki de çukurdan kurtulduktan sonra Pendle’den çıkarak batıya, sahile doğru ilerlemiştir.”

“Bu bir olasılık kızım, doğru söylüyorsun, yani dikkatli olmalıyız.”

Çok geçmeden akşam yemeğimize gömüldük. Ben yaban tavşanını Alice’le paylaştım ama Simon uzunca bir süre önündeki tavşana baktıktan sonra eliyle itti.

“Hadi ye Simon. En azından biraz yemeye çalış. Gücünü kaybetmemelisin,” dedi Kaptan Baines.

“Hayır,” dedi Simon ayağa kalkarak. “Kaleye doğru ilerlemeye devam etmeliyim. Hava kararınca buggane zindanlara iner ve Adriana...”

“Otur şuraya,” dedi Hayalet. “Kız bu gece tehlikede değil. Ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gece de olmayacak. Her ne kadar daha önce bir buggane ile uğraşmam gerekmemiş olsa da bana güven, onlar hakkında herkesten çok şey biliyorum. Daha öğrenilecek çok şey olduğuna şüphem yok, fakat tek seferde yalnızca bir kurbanı odaklandıklarını ve birkaç gün boyunca onun kanını emdiklerini biliyorum. Kaleye kaç esir götürdüler?”

“Testler neredeyse bir haftadır devam ediyor,” diye yanıtladı Simon. “Fıçıların içinden en az yedi ya da sekiz kişi canlı olarak kurtuldu. Ama içlerinden birkaçı sorgu esnasında ölmüş olabilir...”

“Hepsi de Eyalet mültecisi mi?”

“Adriana hariç hepsi öyle. Lord Barrule ona ilgi duyuyor olmasaydı şimdi evinde güvende olurdu.”

“Bu kadarı kararımı vermeme yeter,” dedi Hayalet. “Bu insanlara yardım etmeliyiz. Ben Eyalet’te yaşayan insanlara hizmet ediyorum, her nerede olursam olayım. Bu benim görevim.”

“Yani onları zindanlardan kurtarmaya mı çalışacağız?” diye sordum.

“Zaman içinde belki evlat, tabii şu anda bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum. Hayır, onları Karanlık’tan başka bir şekilde koruyacağız. Eğer buggane tapınak harabelerindeyse biz de oraya gideceğiz!”

Akşam yemeğinden sonra közlenen ateşin etrafında oturup bizi nelerin beklediği hakkında konuşmaya devam ettik. Güneş batmıştı ve gökte tek tek yıldızlar beliriyordu. Rüzgâr yoktu, orman son derece sessizdi. Duyabildiğimiz en yüksek ses köpeklerin hırıltılı soluk alıp verişleriydi.

“Bugganeler tam olarak ne kadar tehlikelidir?” diye sordu Kaptan Baines.

“Eh, en kötüsünü bilmeniz daha iyi olur,” diye yanıtladı Hayalet. “Hadi defterini çıkar ve söyleyeceklerimi not et evlat. Yaratıklar Kitabı’ma eklenmesi gereken birkaç şey var, yani sen de her şeyi bilmiyorsun. Bunların hepsi eğitiminin bir parçası...”

Çantamdan mürekkep, tüy kalem ve defteri çıkarmamı bekledikten sonra konuşmaya başladı.

BÖLÜM 8

BUGGANE İLMİ

“Bugganeler genellikle yıkıntıların etrafında dolaşan bir tür ecinnidir,” diye söze başladı Hayalet, “ama bu merkezî noktadan epey uzağa gidebilir. Tuz ve demirden etkilenmezler, bu da onlarla uğraşmayı güçleştirir. Fakat gümüş alaşımı bıçaklara karşı savunmasızdırlar. Yaratık tam olarak görünür hale geldiğinde bıçağı kalbine saplaman gerekir. İyi haber şu ki böyle bir bıçağımız var...”

Göstermek için asasına uzanıp bir düğmeye basarak uç kısmındaki bıçağı çıkardı.

“Çırağımın zaten bildiği gibi iki farklı biçimde görünürler: siyah bir boğa ve iri yarı, kıllı bir adam.”

“Boğa biçimindeyken en büyük tehdit nedir?” diye sordum.

“Gürültülü bir şekilde böğürerek karanlığın enerjisini üzerlerine çekerler. Genellikle kurbanları öyle büyük bir dehşete kapılır ki hareket dahi edemez. Sonra da saldırıya geçip önüne çıkan her şeyi ezer geçer.”

Hayalet sessizleşti ve görünüşe bakılırsa bir şeyler düşünüyordu. Bir süre sonra araya girdim, “Peki ya şu kıllı adam? Ona burada Çiğneyici diyorlar.”

“Bu isim tam ona göre evlat. Buggane tünel kazmak için o şekle girer. Keskin pençeleri ve dişlerini kullanarak önüne çıkan ağaç köklerini parçalar. Hakkında bir şeyler hatırlamak için hafızamı zorluyorum. Kütüphanemin yanmasının bu kadar büyük bir kayıp olmasının nedenlerinden biri de bu. Artık bazı şeyler yalnızca hafızamda kayıtlı ve ben öldükten sonra onlar da sonsuza dek yok olacak.”

“O halde yeniden yazmalısınız Bay Gregory. Hem de en kısa zamanda,” dedi Alice.

“Evet, haklısın kızım,” diye onayladı Hayalet. “Fırsat bulur bulmaz niyetim aynen bunu yapmak.” Bir şeyler hatırlamaya çalışırken göğüs geçirip öylece boşluğa bakmaya devam etti. “Buggane, pis işlerinin çoğunu görünmez ruh biçimindeyken yapar...”

“Sadece ölüp gitmekten çok daha beter!” diye araya girdi Simon, Adriana’yı bekleyen kaderi düşündükçe sesi titriyordu. “Buggane kurbanının ruhunu emiyor!”

Hayalet başını iki yana salladı. “Hayır, bu doğru değil, ama çoğu insan buna inanıyor. Ruh yaşamaya devam ediyor. Buggane’nin emdiği şey *animus*, bir başka deyişle yaşam enerjisi; ki bu tamamen farklı bir şey. Beden ve zihne güç veren enerjiden besleniyor; buggane bedenin canlılığını emip onu öldürüyor. İlk önce zihin ölüyor, işte insanların boş bir kabuktan ibaretmiş gibi görünmelerinin nedeni bu.

“*Animizm* adını verdiğimiz bir tür büyü çeşidiyle uğraşan şaman büyücüler var. Buggane bir şamanla ittifak oluşturarak güç kazanabilir: İnsan kurbanlar karşılığında şamanın düşmanlarından birini ortadan kaldırır yahut *animasını* şamanla paylaşır. Ve işte benim en çok korktuğum

da bu, yani karşımızda tek başına bir buggane olmayabilir. İşin içinde Karanlık'la ilgili bir şaman da olabilir. Kabul etmek gerekir ki söz konusu olan şey sözde Karanlık'la uğraşmaksa –cadı olduğuna dair iftira atılan kişilerin test edilip öldürülmesi– Karanlık kullanılıyor demektir. Buggane'nin yanında bir de insanat var. O halde söyler misin Simon, tüm bunlar ne zaman başladı?”

“Yirmi beş yıl önce, ben daha doğmamışken bu insanatla birlikte bir cadı batı sahilimize çıkmış. İnsanat onun oğluymuş. Cadı, buggane'e yem edilmiş ve oğlu da zindana atılarak cadı avında kullanılmış. Olası cadılar şimdiye dek hep çivili fiçilerde test edilmiş ama suçlu bulunanlar eskiden yakılırmış. Yabancılarla ve buraya yerleşmek üzere gelen mültecilerle hep uğraşırlarmış. Adriana kendi halkımızdan olup da suçlanan ilk kişilerden...”

Tam o esnada Simon'ın sesi kısıldı ve gözyaşlarını güçlkle bastırabildi. Hayalet soru sormaya devam etmeden önce sabırlı bir şekilde kendisini toparlamasını bekledi.

“Bunun zor olduğunu biliyorum Simon, ama anlatacağın her ayrıntı, bizi bekleyen olaylarla başa çıkabilme gücümüzü arttırır. Mesela, ‘onlar’ diyorsun, tüm bunların arkasında kim var? Burada olup bitenden kim sorumlu?”

“İdare Konseyi'nin başında Greeba Kalesi'nden Lord Barrule var, yani Adriana'yı suçlayan adam. İnsanatın hayatta kalması ve onu cadıları aramak için kullanmak onun fikriydi. Buggane hakkında yapılabilecek hiçbir şey olmadığı, ancak onu yakmak yerine cadılarla besleyerek hem halkın güvenliğini sağlamanın hem de onu susturmanın mümkün olduğunu söyleyen de oydu.”

“O halde kara şaman *ta kendisi* olabilir,” dedi Hayalet. “Daha kötüsü olamaz. Güçlü ve etkili biri. Fakat eğer buggane’i yok edebilirsek onu da etkisiz hale getirebiliriz. Nasıl biridir?”

“Onu en iyi özetleyen kelime: acımasız!” diye yanıtladı Simon. “İşlerin kendi istediği gibi yürümesini ister ve tam bir kumarbazdır. Kalede düzenlenen kumar partileriyle ilgili bir sürü hikâye anlatılır. Köpek dövüşlerinde bahis oynuyorlarmış. Hatta Barrule’nin bir keresinde buraya bir ayı getirtip bir kurt sürüsüyle dövüştürdüğü söylenir.”

Bunun üzerine hepimiz sessiz kaldık. Hayvanlara yapılan zalimlikten nefret ederim ve aklımdan aynı duruma Pençe’yle yavrularının düştüğünü geçirdim.

“Buggananın ruh halinde gelmesi korkunç olmalı,” dedim en sonunda.

“Açık arazide tek umudun ondan olabildiğince hızla kaçmak,” dedi Hayalet. “Bunlardan birinin yakınında kalırsan hiç şansın olmaz evlat. Kurbanlarına kötücül bir insan sesiyle fısıldar, ta ki zihinlerinde görüntüler oluşuncaya dek. Hayatları boyunca yaptıkları yahut başlarından geçen en kötü şeylere dair görüntüler... Bu ecinni tam bir sadisttir, acı vermeye bayılır ve sizi bu kötü olayları tekrar tekrar yaşamaya zorlar.

Fısıltısını beyninin içinde duyarsın. Bazı insanlar akıllarını kaçırıp sivri çubuklarla kendilerini sağır etmişlerdir ama bunun da bir faydası olmaz. Fısıltı devam eder. Birkaç günlük süre içerisinde yaratık tüm hayat enerjinizi emer. Kurbanlarının animasını yer altında bir labirentte saklar.”

“Hani şu Priestown Katedrali’nin altındaki gümüş kapının arkasında kalan labirent gibi bir şey mi?”

“Hayır evlat, bu çok farklı. Zehir oraya bağlıydı ve o labirent Küçük İnsanlar tarafından kazılarak taşlarla döşenmişti. Buggane ise ağaç kökleri arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen labirentini kendi kazar. Ağaçları kontrol edip köklerini hareket ettirir. Hatta bu durum bazen civardaki insanlar için kötü sonuçlar doğurabilir. Gençken Zehir’le ilk karşılaşmamda gümüş kapıya bir top sicim bağlamıştım. Tünel boyunca ilerlerken sicimi salmış ve sonra gerisingeri takip ederek dönüş yolunu bulmuştum. Fakat şimdi bu mümkün değil. Buggane tünelleri bazen gün aşırı değişebilir. Bazen çökerek o an içinde kim varsa boğulmalarına neden olabilir. Eyaletin güneyinde bir buggane’nin başka bir hayalet tarafından öldürüldüğüne dair kayıtlar var. İblis öldükten üç ay sonra tünel çökerek o bölgede büyük bir göçük oluşmasına neden olmuş.”

“Buggane ile kendi tünel sisteminde asla karşı karşıya gelmemelisin,” diye devam etti Hayalet, “yani yer altına inmek aklımızdan geçen en son şey olmalı! Bize yüzünü gündüz vakti göstermeyecektir. Karanlık çöktükten sonra şapele yaklaşmamız, onu dışarı çıkarmak için yeterli olur. Biz de bunu yapmayı düşünüyoruz...”

O gece şafak sökmeden birkaç saat önce nöbet devir teslimi için uyandırılana dek derin bir uyku çektim. Nöbet tutmak için köpeklerin yeterli olacağını düşünüyordum, ancak Hayalet’in işini şansa bırakmaya hiç niyeti yoktu. Şamanların hayvanlar üzerinde özel güçleri olduğunu ve ne kadar iyi eğitilmiş olursa olsun hayvanları kendi istediklerini yapmaya zorlayabileceklerini söyledi.

En sonunda güneş doğudaki ağaçların arasından yükseldi ve çok geçmeden etraf kuş cıvıltılarıyla doldu. Orman yavaş yavaş uyanıyordu.

Herhangi bir tehlike belirtisi yoktu. Birkaç kilometre daha kuzeye gidince buggane'nin bölgesine gireceğimize inanmak güçtü. Alice'in topladığı mantarlarla kahvaltı yaptık. Hanlardan yiyecek almak çok riskliydi; hem zaten ne Hayalet ne de ben çok fazla bir şey yemiyorduk. Karanlık'la çarpışmaya hazırlanmak için oruç tutacaktık.

Kahvaltının ardından dördümüz şapele doğru yola koyulduk. Kaptan Baines köpeklerle arkadan gelecekti.

"Burada başarının sırrı dikkati çekmemek," dedi ustam, Baines'e, "ve eğer işin içinde bir şaman varsa o hayvanların harabelere yaklaşmasını istemiyorum. Ancak buggane'nin gündüz saatlerinde herhangi bir tehlike oluşturmayaacağına dair inancım tam. Şimdilik sadece gözlem yapacağız, böylece gece olduğunda daha hazırlıklı olabiliriz."

Oraya vardığımızda batıdan gelen yağmur bulutları toplanmaya başlamıştı ve gri gökyüzünün altında şapel son derece ürkütücü görünüyordu. Üç tarafı da ormanlık araziyle çevrili bir tepenin üzerindeydi. Duvarları yerindeydi ama çatısı yoktu. Kapısı menteşelerinden sökülmüş olduğundan içeri girip üzerleri yosun tutmuş duvarlara baktık.

"Bazı insanlar, bugganelerin harabe şapelleri tercih etmelerinin nedeninin yeniden inşa edilmesini engellemek olduğuna inanırlar," dedi Hayalet, "ancak bu inanışa dair herhangi bir kanıt yok. Fakat Karanlık'a ait çoğu yaratık insanların toplu halde dua ettikleri yerlerden uzak durur. Hatta bazı öcüler, inşa edilmekte olan kiliselerin temellerini

yerinden oynatır; dua sesi duymaya tahammül edemezler. Ama beni burada asıl düşündüren şey, bölgesinin genişliği. Acaba buradan ne kadar uzaklaşıyor?”

“İşte kale!” dedim Alice’e, çok uzaktaki ağaçların arasından görünen gri kuleyi işaret ederek. Kalenin arkasında Greeba Dağı yükseliyordu.

Alice o yöne baktı ama hiçbir şey demedi.

“Evet, kale bu,” dedi Simon üzgün bir şekilde. “Buggane’e verilecek kurbanları tuttukları zindanlar kale-nin bu tarafında, hendeğin hemen güneyinde...”

“Eğer buggane’nin etki alanı her yöne bu mesafe kadar uzanıyorsa epey geniş bir alanı kapsıyor demektir,” dedi Hayalet. “Hadi araziyi keşfedebilmek için o yöne doğru yürüyelim.”

Şapelin yıkıntısından güneye doğru yürümeye başladı. Tepeden aşağı, ormanın derinliklerine ilerlerken attığımız her adımda yükselen bir su sesi duyuldu. Toprak ıslaktı ve yürüdükçe botlarımızdan ses çıkıyordu.

“Bu, Greeba Nehri olmalı,” dedi Hayalet durarak. “Yeterince ilerledik. Burası tehlikeli bir bölge; hava karardıktan sonra girme riskini alamayız. Buggane biçim değiştirecek olursa muhtemelen bu, bataklık ortamına uygun olacaktır.”

“Solukan biçimi alabilir mi?” diye sordum. Solukanlar gerçekten çok korkutucuydu. Bill Arkwright ile çalışırken bir çocuğu öldüren bir solukanın peşine düşmemiz gerek-mişti. Zavalı çocuğu sürükleyerek yatağından alıp sonra da yemişti. Geriye yalnızca kanlı pijaması kalmıştı.

“Bu mümkün evlat, umalım da öyle olmasın. Solu-kanlar tehlikeli yaratıklardır. Hatta bazen at kadar büyük

olabilirler. Bataklıkları ve suyu severler. Burası onlar için son derece uygun.” Hayalet, Simon’a döndü. “Gövdeleri kılıcın dahi girmekte zorlanacağı kalın pullarla kaplıdır. Üstüne üstlük güçlü çeneleri ve keskin dişleri vardır, karadayken de kurbanlarının derisine nüfuz eden bir tür zehir tükürürler. Sonuç pek hoş olmayan bir ölümdür...”

En sonunda köşeye sıkıştırmayı başardığımız solukunu hatırladım. Bill’e tükürmüştü ama neyse ki zehir postasına isabet etmişti. Ağaçların arasından sık bitki örtüsüne baktım. Öylesine sıkı ki nehri göremiyordum bile. Alice’le birbirimize baktık, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. İçimizde buraya dair kötü bir his vardı.

Kaptan Baines’in köpeklerle birlikte bizi beklediği ağaçlık alana geri döndük. Karanlık çöktükten kısa bir süre sonra hazırlanıp şapele doğru tekrar yola koyulduk. Gün boyu şiddetli bir yağmur yağmıştı ama şimdi batıdan sertçe esmekte olan rüzgârın dağıttığı bulutların arasından ay seçilebiliyordu.

“Eh, hadi şu işi bitirelim,” dedi Hayalet çantasını bana uzatarak.

Kaptan ve Simon Sulby köpeklerle birlikte bizi bekleyeceklerdi. Hayalet, Alice’in de aynı şeyi yapacağını bekliyor olmalıydı, zira Alice bizimle birlikte yola koyulunca şaşkın şaşkın baktıktan sonra suratını astı.

“Olduğun yerde kal kızım,” dedi. “Bu Hayalet işi.”

“Geçmişte epey işe yaradım ama,” diye yanıtladı Alice.

Ustam sırayla her ikimize de baktı, bakışlarından bir şeyden şüphelendiği anlaşıyordu. Kan kabını kesinlikle bilmiyordu, ama bir sorun olduğunu sezdiğini anlamıştım.

“Sanki göbekten bağılsınız,” dedi suratını asarak.

Gülümseyip omuz silktim. Hayalet başını iki yana salladıktan sonra şapele doğru yürümeye başladı; biz de onun arkasından. Hâlâ harabeden epey uzaktayken bir anda bizi durdurdu. “Şimdi gözünüzü dört açın evlat,” dedi usulca.

İlerlemeye devam ettik, ama bu kez çok daha yavaş ve temkinli yürüyorduk, her adım bizi şapel duvarlarına biraz daha yaklaştırıyordu. En sonunda nemli duvarlarına dokunabilecek kadar yakınına ulaştık.

“Sanırım buralarda,” dedi Hayalet. “Varlığını kemikle-rimde hissedebiliyorum...”

Haklı olduğunu biliyordum. Sırtımda bir serinlik hissettirdi, Karanlık’a ait bir yaratık yaklaştığında ortaya çıkan bir tür uyarıydı bu. Hayalet duvar boyunca önden giderek ağaçlara yöneldi.

Kısa bir süre sonra ağaçların arasına girdik, yüzümüze hafif bir esinti vuruyordu ve ay ne zaman bulutların arasından çıksa yerde gölgeler belirliyordu. On beş-yirmi adım atmıştık ki ustam bir anda olduğu yerde kalakaldı. Ağaçların arasında, elli metre kadar uzağımızda iki adam vardı. İçlerinden biri kapkara cübbesi ve uzun ince yapısıyla korkuluğu andırıyordu; tıknaz, kaslı ve iri başlı olan diğeri ise neredeyse boynu yok gibiydi.

Ay yeniden belirip de onları aydınlattığında yüzleşmek üzere olduğumuz dehşetin farkına vardık. Uzun boylu adamın sert, acımasız bir yüzü vardı. Ama beni asıl dehşete düşürüp dizlerimin titremesine neden olan diğeri adamdı. Aslında bir insan bile sayılamazdı. Yaratığın o denli tıknaz görünmesinin nedeni dört ayağının üzerinde duruyor

olmasıydı. Şimdi bir anda arka ayaklarının üzerinde doğrulunca devasa boyutu ortaya çıktı. Yüzü de tıpkı bedeninin geri kalanı gibi kıllarla kaplıydı, ama bunlar insan saçından ziyade hayvan postunu andırıyordu. Buggane kıllı bir adam olarak karşımızdaydı: Çiğneyici. Yanındaki de şaman olmasıydı.

Aklımdan bunlar geçer geçmez buggane bir kez daha dört ayağının üzerine indi. Ay bulutların arkasında gözden kaybolarak bizi bir kez daha karanlığa gömdüğünde tek görebildiğim parlak kırmızı bir çift göz oldu. Hemen ardından kükredi. Yeri ve hatta ağaçları dahi sarsan ürkütücü bir kükremeydi bu. Öyle dehşet vericiydi ki olduğum yerden kıpırdayamadım bile.

Hayalet'in asasının ucundaki bıçağı çıkarttığını duydum, sonrasında bilinçli bir şekilde düşmanlarımıza doğru ilerlemeye başladı. Ay yeniden bulutların arasından çıktığında bu kez karşımızda sadece buggane vardı. Şaman ortadan kaybolmuştu.

Iblis şimdi de iri boynuzlu, kaslı, kapkara bir boğa şeklini almıştı ve devasa ön toynaklarıyla öfke içinde toprağı eşelerken burnundan soluyordu. Saldırıya geçmeye hazırlanıyordu.

Toynaklarıyla yeri döverek Hayalet'e doğru atıldı. Ustam asasını çaprazlama tutarak savunma pozisyonu aldı. Buggane'e kıyasla ufak ve kırılgan görünüyordu ve yarattığın ayaklarının altında kalacağı kesindi. Yüreğim ağzımdaydı. Orada öylece dehşet içinde kalakaldım. Ustam ölmek üzereydi.

BÖLÜM 9

BUGGANE'NİN SALDIRISI

Her şey öyle hızlı gelişti ki neler olduğunu anlayamadım bile. İblis, son anda yana çekilerek asasıyla karşı saldırıya geçen Hayalet'i ıskaladı. Ama yavaşlayamayarak yoluna devam eden buggane son anda devasa başını çevirip sol boynuzuyla ustama bir darbe indirmeyi başararak onu yere yuvarladı. Ustam sertçe yere düşüp birkaç kez yuvarlandıktan sonra durdu.

Hareket etmiyordu. Yoksa ölmüş müydü? Eğer hâlâ hayattaysa bile birazdan ölecekti. Buggane Alice ve beni görmezden gelip geniş bir daire çizdikten sonra, keskin boynuzlarını öne eğip yerde savunmasız bir şekilde yatmakta olan ustama doğru koşmaya başladı. Kalbim duracak gibi çarpıyordu. Ustama yeniden saldıracaktı.

Bir an için hareket edemedim, ama sonra Alice bir çığlık atınca kendime gelip öne atıldım. Alice kollarını sallayarak buggane'nin dikkatini dağıtıp onu kendi üzerine çekmeye çalışıyordu.

Yaratık durup iri, kıpkırmızı ve öfke dolu bakışlarını ona çevirdi. Ve sonra saldırıya geçti!

Artık yeniden hareket edebiliyordum. Çantaları attığım gibi Alice'le bu dehşet verici yaratığın arasına girebilmek

için koşmaya başladım. Koşarken bir yandan asamdaki bıçağı çıkarttım, bir yandan da yaratığın dikkatini dağıtmak için, “Buradayım!” diye bağırıyordum. “Buradayım! İstediğin kişi benim!”

Bağrışlarımı duymazdan geldiğini görünce yüreğim ağzıma geldi: Ben daha Alice’i savunabilecek bir pozisyon alamadan ona saldırmıştı bile. Dehşet verici bir an için onu ayaklarının altına aldı sandıysam da Alice’in dizlerinin üzerine çöküp son anda yana yuvarlanmayı başardığını gördüm.

Buggane yine yön değiştirdi. Bir kez daha toynaklarıyla yeri dövüp burnundan soludu. Bu kez bana bakıyordu. İstediğim olmuştu. Şimdi hedef *bendim*!

Kıpkırmızı gözlerini üzerime dikerek bana doğru koşmaya başladı, keskin boynuzlarıyla beni delip geçmeye hazırlanıyordu. Ama derin bir nefes alıp iyice odaklanarak benim dışımda geçen zamanın akışını yavaşlatmayı dedim. Bu, annemden bana geçmiş bir özellikti –sahip olduğumu henüz kısa bir süre önce fark ettiğim bir yetenek. Ordeen’e karşı kendimi savunabilmek için bu becerimi kullanmıştım– bana ‘zamanın akışıyla alay eden bir hıza’ sahip olduğumu söylemişti.

Eğer öyleyse, şu anda zamanla alay edemediğim kesin-di. Bu yeteneği kullanmak kolay değildi ve o esnada tam anlamıyla kontrolüm altında olduğu söylenemezdi. Elimden geleni yaptım, ama zaman yavaşladıysa bile buggane bundan pek fazla etkilenmiş görünmüyordu. Birkaç saniye sonra üstüme atılmıştı bile ve yana çekilip tek dizimin üzerine eğilirken sağ boynuzu başımı kıl payı iskaladı.

Buggane tekrar saldırıya geçmeden önce güç bela ayağa kalkabildim. Bu kez başını iki yana sallayarak boynuzlarını

savurdu. Fakat ben bunu yapacağını önceden kestirdiğimden yana atlayıp kurtularak asamı batırmayı başarabildim. Bıçak kulağının hemen altını kesti ve yaratık tekrar saldırıya geçmek üzere bana doğru dönerken acı içinde bağırarak hafifçe sendeledi.

Gümüş bıçak ona acı vermişti. İblis, worme biçimini almış olsaydı kalın pulları yüzünden onu öldürmek çok güç olurdu, oysa şimdi bıçağımı kalbine saplayıp bu işe bir son verme fırsatım vardı. Kendime olan güvenim arttı ve daha iyi odaklanabilmeye başladım.

Odaklan! Zamanı sıkıştır. Yavaşlat. Durmasını sağla!

İşe yarıyordu. Buggane sahiden de yavaşlıyor gibi görünüyordu. Öncesinde bacakları bulanık görünürken şimdi her birinin hareketini ayrı ayrı seçebiliyordum. Asamın uzanabileceği mesafeye geldiğinde neredeyse zamanın içinde donup kalmıştı, soluğu hareketsiz bir buluta, kırmızı gözleriyse cama benziyordu. Bu fırsatı kaçırmayarak yana çekildim, onu sırtından bıçaklayarak kalbine ulaşabilmek için asamı havaya kaldırdım. Artık neredeyse tamamen hareketsizdi. Başarmıştım; zamanı durdurabilmişim! Tek bir bıçak darbesiyle ecinninin sonu gelecekti. Asamı hızla aşağı indirdim ama şaşkınlık içinde önümde yalnızca boşluk olduğunu gördüm.

Buggane ortadan kaybolmuştu!

Yaşadığım bu şaşkınlık konsantrasyonumu bozunca zaman üzerindeki etkimi kaybettim. Rüzgârı bir kez daha yüzümde hissetmeye, dalların arasındaki uğultusunu duymaya başladım; ay bir kez daha bulutların arkasında gözden kaybolmadan önce toprakta çeşitli gölgeler oluşturdu.

Orada öylece durup bu zorlu mücadeleden sonra soluklanmayı bekledim. Acaba yaratık yeniden belirecek

miydi? Onu yaralamıştım ama çok ciddi sayılmazdı. Belki de zamana müdahale etmeye çalıştığımı hissederek nasıl bir tehdit oluşturduğumu anlamıştı. Acaba geri gelecek miydi, daha tehlikeli bir biçime bürünerek? Yoksa ruh biçiminde fısıldayarak animamı emmeye mi çalışacaktı?

Dönüp ustama baktım. Hâlâ hareket etmiyordu. Acaba yarası ne kadar ağırdı? Tam o sırada etrafta Alice'e dair en ufak bir iz olmadığını fark ettim.

"Alice! Alice!" diye seslendiysem de yanıt alamadım. Kalbim korkudan sıkıştı. Yoksa şaman onu yakalamış mıydı?

Bir kez daha, "Alice!" diye bağırdım çaresizlik içinde. Aldığım tek yanıt Hayalet'ten gelen homurtular oldu, ben de durumu nasıl diye bakmak üzere yanına gittim.

Yanına eğilirken acı içinde homurdanarak doğruldu. "Hadi, ayağa kalkmama yardım et evlat..."

Asamı yere bırakıp yerden kalkmasına yardımcı oldum.

"Ne durumdasınız?" diye sordum endişeli bir şekilde. Üzerinde kan izi yoktu ama beti benzi atmıştı.

"Neyse ki boynuzun ucu beni ıskaladı, ama omzuma aldığım sert darbe beni bayıltmaya yetti. Yaşayacağım. Ancak bir süre baş ağrısı ve yara berelerle idare etmem gerekecek. Ne oldu?"

Ona buggane ile dövüşmemden ve yaratığın aniden ortadan kayboluverişinden bahsettim. "Ama Alice kayıp," diye devam ettim. "Siz bayıldıktan sonra buggane tekrar saldırıya geçmeye hazırlanırken Alice onun dikkatini dağıttı. Hayatınızı kurtardı. Bu onu son görüşüm oldu. Belki de şaman onu yakalamıştır. İblis'in yanındaki şamandı değil mi?"

"Büyük olasılıkla öyleydi evlat; özellikle de bu şekilde ortadan kaybolduğuna göre. Ama kız için endişelenme.

Kendine dikkat edebilir. Eğer azıcık mantığı varsa bugga-ne ile arasına epey mesafe koyar. Biz de öyle yapmalıyız.”

“Peki ya şaman onu buggane’e yem ederse?”

Hayalet yanıt vermedi, fakat her ikimiz de bunun bir olasılık olduğunun farkındaydık. Ne de olsa insanat Alice’i koklayarak içinde Karanlık olduğunu görmüştü. Fakat dehşete kapılmamı sağlayan çok daha acil başka bir durum vardı. Alice artık kan kabının korumasından uzaktaydı.

Hayalet’in olası risklere karşı yaptığı uyarılara rağmen çevreyi arama konusunda ısrar ettim ama hiçbir şey bulamayınca vazgeçmek zorunda kaldım.

Alice için korkuyordum. Ustamın peşi sıra yola koyulduğumda boğazıma bir şeyler düğümlemişti. Şeytan her an ortaya çıkarak öcünü alabilirdi. Alice’i öldürüp ruhunu sonsuza dek karanlığa hapsedebilirdi.

Kampa döndüğümüzde aklım Alice’te olduğundan uyumam imkânsızdı. Şafak asla sökmeyecek sandıysam da en sonunda sabah oldu. Üstelik içinde bulunduğum ruh haline hiç uygun olmayan bir şekilde son derece güneşli ve güzel bir sabahtı.

Gün kötü başladı. Uyanıp da kalkar kalkmaz köpeklerin kayıp olduğunu fark ettim. Pençe, Kan ve Kemik’ten eser yoktu, tüm seslenmelerim yanıtsız kaldı. Son derece itaatkâr olduklarından bu kadar uzun bir süre uzaklaşmış olmaları tuhaftı. Yoksa bunu da şaman mı yapmıştı?

Doğru düzgün kahvaltı etmedik, sadece bir lokma peynir yedik. Herkes karamsar bir ruh halindeydi ve özellikle Simon Sulby her geçen günle birlikte Adriana’nın içinde bulunduğu tehlike arttığından çaresizlik içinde bir şeyler yapmak istiyordu.

“Böylece burada oturamam!” dedi acı içinde. “Ya bu gece de başaramazsanız?”

“Hiçbir garanti veremem,” diye yanıtladı Hayalet, sinirlendiği çok belliydi, “ama tek bir şey söyleyeceğim: Aptalca hareket edip onu kaleden tek başına kurtarmaya kalkışsan zindana atılıp buggane’e verilmeyi bekleyen bir sonraki kişi olursun!”

“Adriana’yı kurtarma şansım çok az olabilir ama yapmak istediğim başka bir şey daha var. St. Johns’a gidip Tynwald’dan yardım isteyebilirim.”

“Tynwald mı?” diye sordum. “Adanın İdari Konseyi değil mi bu?”

Simon başını iki yana salladı. “Hayır, bu Parlamento, yani seçilmiş bir kitle. Konseyi görevlendiriyorlar ve alınan kararları geçersiz kılma yetkisine sahipler. Birkaç gün içinde St. Johns’ta –seni hapse attıkları cadı kulesinin olduğu köyde– toplanacak. Tynwald, Lord Barrule’den Adriana’yı serbest bırakmasını isteyebilir.”

“Peki, seni dinlerler mi?”

“Dinleyeceklerdir, tabii Konsey yetkilendirildikten sonra nadiren karışıyorlar. Ama başka ne yapabilirim ki? Vatantaşların Tynwald’da konuşma hakları var. Adriana cadı değil ve asla da olmadı. Kuşlarla iletişim kurabiliyor; hepsi bu. Bu özel bir yetenek ve kimilerini endişelendiriyor. Neden her şey böyle olmak zorunda? Neden Barrule gibi insanlar hayatı başkaları için bu kadar zorlaştırıyor? Adriana ve benim tek isteğimiz evlenmek, çocuk yapmak ve mutlu olmaktı. Çok şey mi istiyoruz? Bildiğim tek bir şey var: O olmazsa hayatım sona erer, onsuz yaşayamam.”

Hayalet bir süre üzüntü içinde başını iki yana salladı. En sonunda, “Bak,” diye söze girdi, “bana sadece bir gece

daha ver. Eğer buggane'i bu akşam haklayabilirsek onu en azından şimdilik tehlikeden kurtarmış oluruz."

Simon yanıt vermedi. İkna olmuşa benzemiyordu.

"Sizce Alice'i şaman mı yakaladı?" diye sordum ustama. Simon için üzülmüyor, Adriana içinse endişeleniyordum; fakat Alice'in durumu her şeyden önce geliyordu.

"Olabilir evlat. Kara büyü kullanarak onu bir şekilde kaçırmış olabilir, fakat onu fiziksel olarak taşımış olmasına imkan yok. Çünkü dün akşam fiziksel olarak burada değildi. O sayede bir anda ortadan yok oluverdi. Şamanlar ruhlarını bedenlerinden uzağa gönderebilir ve onu görebilme becerisine sahip bizim gibilere sanki kendisiymiş gibi görünür. Köpeklerse ayrı bir konu. Dediğim gibi, hayvanlar üzerinde özel bir etkisi var. Bill Arkwright onları son derece iyi eğitmişti ve bu şekilde ortadan kaybolmak normalde yapacakları bir şey değil."

"Birkaç şey almak için St. Johns'a gitmek istiyorum," diye araya girdi Kaptan Baines, "hem belki neler olup bittiğini de öğrenebilirim."

Çok geçmeden gitti ve tüm ikna etme çabalarımıza rağmen Simon da kalacak yer ve uygun bir iş bulabilmek üzere St. Johns'a doğru yola koyuldu. Fakat gitmeden önce bize bir harita çizdi. Haritanın üzerinde Greeba Kalesi'ni, şapel yıkıntısını ve Douglas'ı işaretledi. Aynı zamanda adanın batı kıyısında ufak bir kasaba olan Peel'i de belirterek Adriana'nın ailesiyle birlikte yaşadığı değirmeni işaretledi.

Haritayı dikkatlice inceleyip ezberledim.

Gün batımında kaptan hâlâ dönmeyince endişelenmeye başladık. Onu geciktiren şey ne olabilirdi?

Buggane'e karşı daha rahat mücadele edebilmek için çantalarımızı sakladık. Tuz ve demir bu ecinniye karşı faydasızdı, yine de onu kısa bir süreliğine de olsa bağlayıp asalarımızdaki gümüş alaşımlı bıçaklarla işini bitirmek için vakit kazanmamızı sağlayabilecek gümüş zincirlerimizi yanımıza aldık.

Hava kararmaya başlarken bir kez daha şapel yıkıntısına doğru yürümeye başladık. Dün gece işler kötü gitmişti ve bu kez de daha iyisini yapabileceğimizi sanmıyordum. Buggane tehlikeliydi ve şaman gibi çok güçlü bir müttefiki vardı.

Henüz fazla ilerleyememişken uzaktan köpek havlamaları duyduk. Bir an için yine izci köpeklerin peşimize takıldığından korktuysak da çok geçmeden rahatladık. İki kez kanacak değildim.

"Bunlar Bill Arkwright'ın köpekleri," dedim Hayalet'e. "Geri geliyorlar."

Aniden uzaktaki köpekler sanki avlarının kokusunu almış gibi ulumaya başladılar.

"Evet evlat, ama yalnız değiller!" diye bağırdı ustam.

Köpekler bize doğru koşuyorlardı ve peşlerinde yirmi hatta belki daha fazla sayıda silahlı adam vardı.

"Kaç evlat!"

Koşabildiğimiz kadar hızla kaçmaya başladık, sert otların üzerinde uçarcasına ilerliyorduk ama aramızdaki mesafeyi açmayı başaramamıştık.

“Ayrıalım!” diye bağırdı Hayalet. “Onları da ayıralım, belki ikimizi aynı anda yakalayamazlar!”

Dediğini yaparak sola döndüm, o da sağa doğru koşmaya devam etti. İçimizden birinin yakalanması yeterince kötüydü, önerisi kesinlikle mantıklıydı.

Birkaç dakika boyunca koşmaya devam ettim ve köpek sesleri uzaklaştı. Ne var ki tam izimi kaybettirdiğimi düşünürken hemen arkamdan gelen tek bir havlama duydum. Dönüp baktığımda Pençe’nin giderek yaklaşmakta olduğunu gördüm. Onun arkasındaysa eli sopalı yarım düzine kadar adam vardı. Adamlar arayı kapayamıyordu fakat köpek giderek yaklaşıyordu.

Bir ot yığınının ayağım takılınca yere yuvarlansam da hemen kalkıp koşmaya devam ettim. Fakat henüz düştüğüm yerden uzaklaşmadan Pençe üzerime atlayıp dişlerini topuğumun hemen üzerinden pantolonuma geçiriverdi.

“Bırak Pençe! Bırak!” diye bağırmama rağmen hırlayıp bacağımla sanki bir fareymiş gibi sallamaya devam etti.

Böyle davrandığına inanamıyordum. Bill Arkwright’in sözünü daima dinlemiş ve bir keresinde su cadısı Morwena beni yakaladığında hayatımı kurtarmışlardı. Bill’in ölümünden bu yana onları kendi köpeğim gibi görüyordum. Şaman onları bana bu şekilde düşman etmeyi nasıl başarmıştı? Pençe sanki farklı bir hayvandı.

Cüsseli ve güçlü bir kurttu ve kurtulmamın tek yolu ona asamla sertçe vurmaktı; tabii bu bile yeterli olmayabilirdi. Kolumu kaldırdım ama duraksadım... Bunu bir türlü yapamıyordum. Ve sonra artık çok geçti. En önde koşan iri kıyım bir yeomen askeri üzerime çullandı.

Sopasını başıma doğru savurdu. Asamı köpek yerine onun üzerinde kullandım ve hırıldayarak ayaklarımın dibine yığıldı. Saldıran ikinci askeri de etkisiz hale getirdikten sonra çevrem sarıldı. Sonra olanlarsa çok kötüydü. Pençe dişlerini pantolonumdan ayırıp ayak bileğimi yakaladı. Dişlerinin etime geçtiğini hissettim. Bu davranışı karşısında hissettiklerim fiziksel acıdan çok daha kötüydü. Ardından başıma aldığım bir darbeyle kendimi dizlerimin üzerinde buldum ve asam yere düştü. Darbeler üst üste geldi; içlerinden biri karnıma tekme atınca nefes alabilmek için iki büklüm oldum.

Sertçe ayağa kaldırıldım, ellerim arkadan bağlandı ve ite kaka ağaçların arasında ilerletilmeye başladım. Ara sıra arkamdan biri sırtıma ya da bacaklarıma tekme savuruyordu. Bu yeterince kötüydü zaten. Çok geçmeden ağaçların arasından kalenin gri duvarları göründü. Beni nereye götürdüklerini biliyordum; buggane'e yem olmak üzere zindana atılacaktım.

Greeba Kalesi'nin etrafında, içi bulanık suyla dolu geniş bir hendek vardı, fakat çekme köprüsü olan Malkin Kulesi'nin aksine burada, dış duvardan çok az yüksek iki destek yapının arasında kalan ahşap bir rampa ve metal bir kale kapısı vardı. Kapının açılmasını beklerken vücuduma tekme ve yumruklar inmeye devam ediyordu.

İçeri girince, duvarların binalarla dolu döşeme taşı bir alanı çevrelediğini gördüm. Bir başka giriş kapısının koruduğu uzun kule alanın tam ortasındaydı. Elleri meşaleli iki yeomen askeri beni metal parmaklıklar boyunca sürükledikten sonra döne döne alçalan merdivenlerden indirip

yarım düzine kadar adamın yemek yediği geri kalanlarınsa postallarını temizleyip zırhlarını cilaladığı bir nöbetçi koğuşuna götürdüler.

Adamların tam karşısındaki kapıdan geçtikten sonra daha başka basamaklardan nemli karanlığa doğru inmeye devam ettik. En sonunda su dolu dar bir koridora vardık, bastığımız yer çamur içindeydi. Bir ara duvar boyunca su aktığını gördüm. Hendeğin altından güneye doğru ilerleyerek buggane'nin bölgesindeki zindanlara doğru ilerlediğimizi düşünüyordum. Arada sırada sağa ya da sola uzanan başka koridorlar da vardı.

Tynwald cadı kulesinde diğer tutsaklar ve Adriana ile birlikte tutulduğumuz zindana benzer bir başka zindanda tutulacağımızı bekliyordum. Fakat daracık hücreleri geçip ilerlemeye devam ettik. Ne ses ne de bir hareket olduğundan hücrelerin dolu olup olmadığını kestirmek imkansızdı. Yeomen askerlerinden biri en uçtaki zindanlardan birinin kapısını açıp bileklerimdeki ipi kestikten sonra beni içeri ittirdi. Metal kapı gürültüyle kapanınca kendimi zifiri karanlığın içinde buldum.

Ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledikten sonra cebimden mumla çıra kutusunu çıkardım. Bunları daima yanımda taşıyım çünkü hayaletler genellikle hava karardıkdan sonra yahut yer altı zindanlarında çalışır. Kan kabını da kontrol edip sağlam durumda olduğunu görünce rahatladım. Fakat zavallı Alice kabın koruma alanının dışındaydı. Şeytan söz konusu olduğunda başına gelebilecekleri düşünmek dahi istemiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde üzerim aranmadığından gümüş zincirim hâlâ yanımdaydı. Tabii hayat enerjimi emmek üzere ruh formuna bürünecek buggane'e karşı pek bir işe yaramazdı.

Mumu yakmayı başarınca bu yer altı zindanının beklediğimden çok daha kötü olduğunu gördüm. Üzerinde yatacak saman yığını bile yoktu. Üstelik tuhaf bir şey vardı: Duvarların üçü nemli taştan örülmüştü, fakat dördüncüsü sadece topraktı. Sıkıştırılmış toprak. Ellerimle birlikte mumun alevi de titremeye başladı, çünkü bu toprak duvarın alt kısmında karanlık bir tünel girişi vardı.

Acaba bu buggane'nin tünellerinden biri miydi? İyice eğilip içeri baktım. Arka kısmı karanlıkta tam seçilmese de yaklaşık on beş metre ileride sonlanıyor gibi görünüyordu. Acaba birileri kaçmak için tünel kazarken yakalanmış mıydı? Eğer öyleyse nöbetçiler bu tüneli neden tekrar doldurup kapatmamışlardı?

Bu zindandan başka bir şekilde de çıkabilirdim; cebimde işime yarayacak bir şey vardı: özel anahtarım. Hayalet'in erkek kardeşi Andrew tarafından yapılan bu anahtar çoğu kilidi açabiliyordu. Tabii bunu kullanmak için acele etmiyordum. Muhtemelen zindandan kolayca çıkabilirdim fakat kule girişini kontrol eden iç ve dış kapılar vardı. Bu kapıları açma mekanizmaları muhtemelen muhafızlar tarafından korunuyor olacağından kaleden kaçmak mümkün değildi.

Etrafta başka zindanlar da vardı ve Adriana da bunlardan birinde olabilirdi. Eğer Hayalet'i yakaladırlarsa onu da buraya getirebilirlerdi; ama böyle bir şey olursa koridordaki

seslerini duyardım, o yüzden en iyisi sabredip beklemektir. Buradan kurtulabilmek için birlikte çalışırsak şansımız daha yüksek olurdu.

Epeyce beklediysen de hiç ses duymadım. Hayalet'i yakalamışlarsa onu şimdiye kadar çoktan buraya getirmezler miydi? Belki de kaçmayı başarmıştı? En sonunda mumu daha sonra da kullanabilmek üzere söndürüp toprak zemine kıvrılarak uyumaya çalıştım. Yer soğuk ve nemli olduğundan çok geçmeden titremeye başladım. Yediğim dayaktan ötürü her tarafım yara bere içindeydi ve ağrıyordu. Çektiğim acıyı şifalı otlarıyla azaltabilecek Alice de yanımda değildi. Beni yalnızca zaman iyileştirebilirdi.

Birkaç kez uykuya dalar gibi olduysam da her seferinde sıçrayarak uyandım. Ama son uyanışımın nedeni soğuk ve rahatsızlıktan çok farklıydı.

Zemine düşen toprak parçalarının sesini duyabiliyordum. Biri ya da bir şey tünelden buraya doğru geliyordu...

BÖLÜM 10

TEHLİKELİ BİR RAKİP

Çıra kutumu açtım ve ellerimin titremesine rağmen mumu yakabilmeyi başardım. Dehşet içinde toprak duvara baktım. Tünelin girişinde kıllı bir kafa, kollar ve üst gövde belirdi; yaratık dosdoğru bana bakıyordu. Devasaydı.

En büyük korkumla yüz yüzeydim: Karşımda duran yaratık Çiğneyici şekline bürünmüş buggane idi. İblis bodur ama cüsseliydi, boynu yokmuş gibi görünüyordu ve ön kolları toprağı kazmaya uygun geniş pençelerle sonlanıyordu. İri bedeni mum ışığında yağa bulanmış gibi parlayan siyah kıllarla kaplıydı. Yakından bakıldığında en çarpıcı özelliği yüzüydü. İri gözleri yırtıcı hayvanlarınkı gibi birbirine yakındı ama bakışları muma döndüğünde gözlerini kısıyordu. Buggane bu biçimiyle karanlık tünellerden oluşan bir labirent yaratmıştı. Acaba ışıktan rahatsız mı oluyor diye düşündüm?

Yaratığın titreşip duran ıslak burnundan akan nem damlları yere düşüyordu; aniden hırlayıp ağzını açınca tek ısırışla bir kol, bacak hatta kafayı dahi koparabilecek keskinlikte dişleri göründü. İki sıra dişi vardı. Ön taraftaki keskin ve üçgen şeklindeki dişler tıpkı bir testereyi andırıyordu; arkadakilerse insan dişleri gibi daha geniş ama çok

daha iriydi: ezip çiğnemeye yarayan azı dişleri. Adını boşuna Çiğneyici koymamışlardı.

İyi de yanıma neden bu şekilde gelmişti? Ruh halinde gelip fısıldayarak hayat enerjimi emmesi gerekmiyor muydu? Sol elimi cebime atıp gümüş zincirimi hazırladım. Bir yandan da zincir işe yarar mı ve işe yararsa bile onu ne kadar süre boyunca tutabilir diye düşünüyordum. Muhafızlar asamı almıştı. Yanımda onu öldürebilecek hiçbir şey yoktu.

Buggane zindana girip dört ayağının üzerinde bir köpek gibi kesik kesik nefes alarak bana doğru ilerlemeye başladı. Cüssesi yetişkin bir adamınkinin yaklaşık iki katıydı. Bu tünele nasıl sığmıştı? Su damlalarıyla kaplı postunun parladığını görebiliyordum. Neyse ki çok yaklaşmadı ama yine de midemi kaldıran o iğrenç soluğunu duyabiliyordum. Ben kusmamaya çabalarken yaratık da dört ayağının üzerinde ilerleyerek etrafımda yavaşça daire çizmeye başladı; bir yandan da kesik kesik duyulan soluk alıp verişleri bilinçli bir koklamaya dönüştü. Saldırmaya mı hazırlanıyor? diye düşündüm. Eğer öyleyse, ne bekliyordu? Yoksa cadıların yaptığı gibi yakın sezgi yoluyla hakkımda bir şeyler öğrenmeye mi çalışıyordu?

Tehditkâr bir şekilde etrafımda daire çizen yaratığa da ima yüzüm dönük olacak şekilde dizlerimin üzerinde yavaşça dönmeye başladım. Mum titreyen elimden düşmek üzereydi, hatta bir ara istemeden alevi yaratığa doğru aniden uzatıp geri çekiverdim. İrkilip gözlerini kısıtı. Yoksa bana mı öyle gelmişti?

Karanlık'a ait yaratıkların çoğu gün ışığından çekinir ve uzak durmaya çalışırdı ama ateş ya da mum alevinden genellikle rahatsız olmazdı. Buggane bu haliyle mum ışığından rahatsız oluyordu. Peki ya gerçek bir ateş onun için tehdit oluşturur muydu? Mumu yüzüne doğru uzatmayı denedim. Gerileyip tehditkâr bir şekilde hırladı. Sonra keskin dişlerini gösterince mumu hemen geri çektim.

Tok bir ses, "Yerinde olsam öyle yapmazdım!" diye uyardı tünelin girişinden. "Bir ısırıkla kolunu koparabilir. Ya da belki kafanı... Bu tam bir lokma olur."

Konuşan Horn'du; insanat. Başını iki yana sallayarak bana bakıyordu.

Bakışlarımı buggane'e çevirdim. Bir tam daireyi tamamlamıştı ve artık saldırıya hazırlandığı kesindi. Gergin bir şekilde beklemeye devam ettim, ağzım korkudan kurumuştı, sol elimse hâlâ gümüş zincirin üzerindeydi. Ama yaratık beni şaşırtarak toprak duvara doğru geriledi. Horn'un yanında durdu; insanat bir süre başını okşadık-tan sonra kulağına bir şeyler fısıldayarak yana çekildi. İblis gerisingeri tünele girdi. Bir süre yaratığın tünel boyunca ilerlemeye çalışırken çıkardığı homurtuları duydum. Sonra sesler tamamen kesildi.

Horn hâlâ bana bakıyordu. "Seni istiyor evlat. Senin ne olduğunu; yedinci oğlun yedinci oğlu biliyor. Kanının kokusunu seviyor ve seni afiyetle yiyip kemiklerini kırmak istiyor. Onu çok az bu kadar istekli gördüm!"

Sonra arkasını dönüp buggane'nin peşinden tünele girdi. Sesler tekrar kesilinceye kadar bekledim. Ancak ondan sonra ayağa kalkıp tünelin girişine doğru ilerledim. Mumu

kaldırıp içeri baktım. Tünelin ucu hâlâ kapalı görünüyordu. Peki o halde buggane ve Horn nereye gitmişti? Yoksa yaratık tüneli arkalarından doldurmuş muydu? Bu mümkün görünmüyordu; tünelin diğer ucu sert bir toprak tabakasıyla kapalıydı.

Endişeli ancak meraklıydım. Dinledim. En ufak bir ses dahi yoktu. Yoksa karanlığın içinde bir yerde beni mi bekliyordu? Sağduyum eğer bana zarar vermek istese bunu zindanda da çok kolay bir şekilde yapabileceğini söylüyordu. Eğilip tünele girdim ve sürünerek ilerlemeye başladım. Zindandayken çıkmaz bir uç gibi görünen yere ulaştığımda tünelin doksan derece sola doğru döndüğünü gördüm. Diğer zindanlara paralel bir şekilde devam ediyordu. Duvarların toprak olmasının nedeni buydu; böylece buggane kurbanlarına fiziksel biçiminde ulaşabiliyordu. Her zindan kısa tünellerle buraya bağlanıyor olmalıydı.

Yani bu, bir tür kaçış yolu muydu? Çoğu insan için değil. Böyle bir karşılaşmadan sonra dehşete kapılıp tünele girmeyi hayal dahi edemezlerdi. Peki ya benim için bir kaçış imkanı olabilir miydi? Ben bir hayalet çırağıydım ve daha önce de pek çok korkutucu deneyim yaşamıştım. Hâlâ eğitimine devam eden bir hayalet olarak içgüdümlü tünel boyunca ilerlememi söylüyordu. Bu da işin bir parçasıydı. Tam o esnada ustamın buggane tarafından ağaç köklerinin arasında açılan tüneller konusundaki uyarısını anımsadım. Bu tüneller zaman zaman kayıyor hatta kimi zaman göçebiliyordu. Bu düşünce paniğe kapılmama neden oldu. Ya içinde bulunduğum tünel göçüverirse? Veya bu labirentte kaybolup buggane yahut Horn'la burun buruna gelirim?

Hayır, henüz böyle bir risk almaya hazır değildim. Ya-vaşça geriledim ve çok geçmeden kendimi yeniden zindanın zemininde buldum.

Mumu söndürüp yeniden uyumayı denedim. Bu kez daha zordu. En sonunda tam uykuya dalmak üzereyken koridor boyunca yaklaşan ayak sesleri duydum. Yoksa Hayalet'i mi yakalamışlardı? Bir anahtarın kilitte döndüğünü duydum ve iki iri yarı yeomen askeri ellerinde meşalelerle içeri girdi.

“Ayağa kalk evlat!” diye emretti içlerinden biri. “Seni uzun odaya alıyoruz.”

Diğeri tünel girişine doğru ilerledi. “Bak sen burada neler var?” dedi zindanın zeminine saçılmış toprak parçalarına bakarak. “Görünüşe bakılırsa aç bir ziyaretçin olmuş! Önce kurbanlarına şöyle bir göz atmaktan hoşlanır, yarın gece asıl işine başlayacağından şüphelenmesin!”

Zindanları sağımıza alarak koridor boyunca ilerledik. Zindanlardan yine çıt çıkmıyordu. Acaba içlerinde kimse yok muydu? Adriana'ya ne olduğunu düşündüm. Onu nerede tutuyorlardı? Yoksa buggane onu yemeye başlamış mıydı? Bu düşünce dehşete kapılarak titrememe neden oldu. Zavallı kız bunu hak etmiyordu. Kimsenin kaderi böyle olmamalıydı. Ama sonra basamaklara devam etmek yerine sola döndük, hemen ardından tekrar sola dönerek duvara asılı meşalelerin aydınlatığı, çok daha geniş, taş döşeli bir koridora ulaştık. Görünüşe bakılırsa hâlâ hendeğin güneyinde, buggane'nin bölgesindeydik.

Uzakta köpeklerin havladığını duyabiliyordum, geçidin sonundaki kapıya yaklaştıkça sesler de yükseliyordu

ve sonra büyük, dikdörtgen biçiminde bir odaya itildim. Duvarlarda düzinelerce meşale asılıydı ve neler olup bittiğini net bir şekilde görebiliyordum. Sağ duvar boyunca iki düzine kadar adam balya balya samanların üzerine oturuyor; beş ya da altı kadar silahlı yeomen askeriye hemen yakınlarında duruyordu. Kapıda durmuş sert bir ifadeyle bana bakan kumandanları Stanton'ın başı sarılıydı Alice'in attığı taşın onu yaraladığı belliydi. Uzaktaysa, toprak duvara dayalı süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir sandalye vardı ve olup biten olayları kontrol eden Lord Barrule de bu sandalyede oturuyordu. Onun hemen sol arka tarafındaysa karanlık bir tünele açılan ve tıpkı benim zindanımdakine benzer bir giriş vardı.

Sol duvarda büyük çelik kafesler vardı. Ben on dört tane saydım. En sonuncusu hariç, her birinin içinde birer köpek vardı. Köpekler farklı cinsti ancak hepsi de iri ve saldırgandı. Bakışlarım bu kafeslerin arasında dolaştı. Ne göreceğimi bilmeme rağmen Pençe, Kan ve Kemik'i de bu kafeslerde görmek yine de beni şaşırttı. Sinirden midem kasılmıştı.

Odanın ortasında üzeri yer yer kan lekeli talaşla kaplı oldukça büyük, boş bir alan vardı. Burada köpek dövüştürdükleri çok açıktı. Para alışverişi yapan insanlar gördüm. Dövüşlerin sonucuna göre bahis oynuyor olmalıydılar.

Lord Barrule ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı. Bunu yapınca köpek havlamaları kesildi ve ara sıra duyulan birkaç cılız inleme dışında köpeklerden çıt çıkmaz oldu.

Ben bakmaya devam ederken kafeslerden ikisi açıldı ve içlerindeki köpekler deri tasmlarından sürüklenerek alanın

ortasına getirilip burunları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırıldılar. Her ne kadar kuvvetli, iri yarı köpekler olsalar da korkmuş görünüyorlardı. Onları getirenler köpekleri orada öylece bırakıp bizim bulunduğumuz kapıya doğru gerilediler. Şaman aniden ellerini aşağıya indirip gürültülü bir şekilde üç kez çırpı. Üçüncü çırpımda köpekler bir anda ürkeklikten saldırganlığa geçiş yaparak vahşi bir şekilde öne atıldılar.

Dövüş hızlıydı ve öfke doluydu: Dişleriyle birbirlerini parçalamaya çalışıyorlardı ve birkaç saniye geçmeden ilk kan akmıştı bile. Görüntü bakamayacağım kadar acımasız ve dehşet verici olduğundan başımı öne eğdim. Ne yazık ki kulaklarım hâlâ olan biteni duyabiliyordu. En sonunda köpeklerden biri tiz bir çığlık atıp sessiz kaldı. Kalabalıktan alkış ve ışıklar duyulurken kaybedenler okkalı küfürler savuruyordu. Başımı kaldırdığımda kazanan, kafesine geri götürülürken kaybeden köpek yerde yatıyor, parçalanmış boğazından sızan kan talaşı kırmızıya boyuyordu.

* * *

Üç dövüş daha izlemeye zorlandım ve her birinde Bill Arkwright'ın köpeklerinden biri kafesinden sürüklenerek çıkarılacak diye korkuya kapıldım. Peki ya bu Arkwright'ın köpeklerinden ikisini birbirleriyle dövüştürürlerse ne olacaktı? Şamanın, köpeklerin kendi kanından olan hayvanları dahi öldürebilmelerini sağlayacak kadar güçlü olduğuna şüphem yoktu.

Fakat neyse ki dövüş bu gecelik sona erdi ve bahisçiler ayaklanıp gitmeye hazırlandılar. Bense yaka paça zindanıma götürülüp bir kez daha öylece karanlığın içine fırlatıldım.

Neden bu zalimliği izlemem gerekti? diye düşündüm. Bunun nedeni salt sadizm olabilir miydi? Pençe, Kan ve Kemik'in başına gelecekleri düşünerek acı çekmem mi istenmişti? Sorularımın yanıtını çok geçmeden alacaktım...

Tünelin karanlığında bir parıltı, bir tür aydınlık belirdi. Paniğe kapılarak ayağa kalktım. Yoksa bu gelen ruh biçimindeki buggane miydi? Ne var ki bu parıltı bir anda katlaşılarak tanıdığım bir silüete dönüştü: Yüzünde acımasız bir ifade, üzerinde siyah cübbesiyle uzun boylu, iskeleti andıran bir silüet. Bu gelen şaman Lord Barrule'den başkası değildi. Tabii aslında sadece Greeba Kalesi'nin herhangi bir noktasından ruhunu zindanıma gönderiyordu.

"Buggane seni kesinlikle istiyor evlat," dedi görüntü. "Kokladığı şey hoşuna gitmiş, fakat böyle olması gerekmiyor. Bu gece gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Çok daha kötüsü olabilirdi. Senin köpeklerini birbirleriyle dövüştürebilirdim. Ya da belki anneye karşı yavrularını... Bu hâlâ yapılabilir..."

Yanıt vermedim. Şimdiye dek karşılaştığım insanların arasında ilk defa bir yüzde bu denli kötücüllük ve acımasızlık görüyordum. Bu adam her şeyi yapabiliyordu.

"Kendi hayatını riske atmaya gönüllüysen köpeklerinin hayatlarını bağışlayabilirim. Kumar oynayan dostlarımı gördün; yarın gece onlara özel bir eğlence sunmak istiyorum: bir hayalet çırağı bir cadıya karşı. Kim kazanır? Her ne kadar durum cadının lehine görünse de sonucun kestirilemez olması, bu oyunu çok daha eğlenceli hale sokuyor. Ama sen mesleğine özgü aletleri kullanabileceksin. Gümüş

zincirin yanında, asanı da geri vereceğim. Cadıyı yenersen seni bırakırım. Hatta köpeklerini bile götürebilirsin. Ancak kaybedecek olursan onları ölümüne dövüştürürüm!”

“Adriana’yla dövüşmemi mi istiyorsun?” diye sordum. Bunu isteyebileceğine inanamıyordum.

“Hayır seni küçük aptal! O salak kızı kastetmiyorum. Onun için başka planlarım var! Sen çok daha tehlikeli bir rakiple karşılaşacaksın. Senin oralardan gelen bir rakip, kemik cadısı Lizzie!”

BÖLÜM II

CADININ EVCİLİ

“Kemikli Lizzie burada mı?” diye sordum paniğe kapılarak.

“Benim tutsaklarımdan biri evlat. Ve yakında ölecek. Tabii onun hayatına son verecek beceri ve cesaretin varsa! Ne diyorsun?”

Yanıt vermedim. Acaba bu bir numara mıydı? Yoksa buradan kurtulabilmem için bir fırsat mı?

“Tabii kaybettığın takdirde de kendi hayatından vazgeçmiş oluyorsun. Cadıya da aynı sözü verdim. Ve ona da kendi evcilini yanında götürmesine izin vereceğim; kaybederse o da onunla birlikte ölecek. Hadi, kararını ver. Beni bekletme!”

“Evcili mi?”

“Diğer cadı. Şu kontrol ettiği. Lizzie’yle birlikte karşı kıyıdan geldiğine şüphem yok. Birlikte zavallı balıkçıların boğazlarını kesiyorlar. Bu yüzden her ikisi de ölmeyi hak ediyor. Ben paramı sana yatırıyorum. Riskli şeyler üzerine bahis oynamayı severim...”

Başka şansım var mıydı ki? Teklifini kabul ettiğimi göstermek için başımı belli belirsiz salladım. Şaman vakit kaybetmeden ruhunu bedenine geri çağırıp yavaşça gözden kayboldu.

Ertesi gün beni iyi beslediler. İlk yemek haşlanmış patates ve havuçla servis edilen sıcak bir kuzu rostoydu.

“Hadi ye evlat! Ustam senin dövüşürken güçlü olmanı istiyor!” dedi tabağını uzatan muhafız, alaycı bir şekilde. “Ve senin için planladıkları düşünülecek olursa gücünün son damlasına bile ihtiyacın olacak!”

Muhafız ve yanındaki arkadaşı sanki aralarında özel bir espri varmış gibi kahkahalar atarak gittiler. Altı saat kadar sonra bu kez lezzetli bir geyik kapamayla geri geldiler. Bir önceki gün çok az yemiş olmama rağmen fazla yememeye gayret ettim. Kendimi Karanlık’la mücadeleye hazırlamam gerekiyordu; ama bir yandan da Lizzie’yi alt edebilmek için bütün hız ve gücümü kullanmam gerektiğini biliyordum. Zorlu bir test olacaktı. Ona karşı asamla zincirimi kullanabilirdim fakat muhtemelen o da silahlı olacaktı; Lizzie gibi kemik cadıları bıçak kullanmada ustaydı. Ve eğer o kazanacak olursa kemiklerimi alırdı...

Peki ya Eyalet’ten getirdiği şu ‘evcil’, yani diğer cadı kimdi? O tamamen bir muammaydı. Herhalde Lizzie’nin eğitmek üzere yanına aldığı genç bir cadıydı. Belki de onu Hayalet’in bahçesindeki çukurdan kurtaran cadılardan biriydi ve o da bir tehlike oluşturacaktı. Endişelenmem gereken bir başka Karanlık hizmetkârı daha...

Düşünmek için yeterince vaktim vardı. Bunun çoğunu Alice için endişe ederek geçirdim. Acaba şimdi neredeydi? Kan kabını cebimden çıkarıp bir süre sağ avucumda tuttum. Şeytan onun artık korunmadığını ne zaman fark edecekti? Alice’in başına bir şey gelmesine dayanamazdım.

Sonra bir de ustam vardı. Acaba kaçmayı başarabilmiş

miydi? Eğer kaçabildiyse beni kurtarmak için plan yapıyor olsa gerekti. Durum umutsuz görünüyordu, muhtemelen o da zindanlardan birine atılırdı. Bu gerçekleşmeden Greeba Kalesi'nden kaçmayı başarabilir miydim? Lizzie'yi yenecek olursam şaman sahiden gitmeme izin verir miydi? Sözünü tutacak mıydı?

Üstüne üstlük bir de zavallı Adriana vardı. Şaman onun için 'başka planları' olduğunu söyleyerek ne demek istemişti. Onu nasıl öylece bırakabilirdim?

Bu sonuçsuz düşüncelerim, muhafızların gelmesiyle sona erdi. Beni, Lizzie'yle dövüşeceğim yere götüreceklerdi. Uzun odaya girdiğimizde saman balyalarının üzerinde daha çok adamın oturmakta olduğunu gördüm. Çoğu da ayakta ve para alışverişi yapıyordu. Ben içeri girince hepsi susup beni sanki değer biçiyormuşçasma baştan ayağa süzdüler.

Köpekler sol duvardaki kafeslerindeydi; Pençe, Kan ve Kemik'in hâlâ orada olduklarını görünce rahatladım. Kazanırsam şaman onları da yanımda götürmeme izin verir miydi? Ama zaten dövüşmekten başka şansım yoktu. Hiçbir şey yapmazsam Lizzie çok geçmeden işimi bitirirdi.

İşte tam o esnada bakışlarım buggane'nin tünelinin girişine en yakın olan kafese takıldı. Bu kafes dün boştu, oysa şimdi içinde bir şey vardı. Bir köpek değildi, ilk bakışta bir paçavra yığınınına benzettim. Ama sonra bunun ayak bileklerini kavrayıp başını dizlerinin üzerine yerleştirerek top gibi kıvrılmış biri olduğunu fark ettim.

Lord Barrule ayağa kalkıp talaş dolu zemin boyunca yürüyerek yanıma geldi. "Hazır mısın evlat?" diye sordu.

“Mantıklı bir şekilde bahis oynayan herkesin parasını cadiya yatırdığını söylemeliyim. Onu yakaladığımızda neler yapabileceğini gördük. Beş adamım öldü; iki tanesi de aklını yitirdi. O yüzden sana en azından dövüşebilmen için bir fırsat vermeye çalıştık. Evciline ne yaptıysak cadiya da aynısını yaptık. Gel de bak...”

Muhafızlar beni ite kaka ilerletirken o da önümüzden en uzaktaki kafese kadar yürüdü. Orada durup pis samanların üzerindeki paçavra yığınının işaret etti. Kafesteki silüet daha başını kaldırmadan sivri burunlu ayakkabılarını gördüm.

Bu Alice’i ve onu görür görmez boğazım düğümleni-verdi. Başını kaldırıp yaşlı gözlerle bana bakarken yüzünde acı ve umutsuzluk dolu bir ifade vardı. Sicimle ağzını dik-mişlerdi. Dudakları birbirine yapışık olduğundan konuşa-mıyordu.

“Sahibesine de aynı şeyi yaptırdım. Cadı artık büyü yapamaz evlat! Ama Lizzie’nin yine de bir şeyler düşüneceğine şüphem yok...”

O an asam elimde olsaydı bir an bile tereddüt etmeden gümüş alaşımli ucunu kalbine saplardım. Alice’e yapılanlar karşısında deliye dönmüştüm. Fakat sonra çaresizliğe kapıldım. Eğer ben kazanırsam ve şaman sözünü tutacak olursa köpekleri alıp gidebilirdim; ancak bu Lizzie’yle birlikte Alice’in de ölmesi anlamına gelirdi. Her iki durumda da kaybediyordum.

Yine de en azından Şeytan tarafından yakalanıp Karanlık’a çekilmediğini biliyordum. Durum kötü görünüyordu fakat babam her zaman, sakın umudunu yitirme, derdi.

“Hadi! Başlayalım!” dedi Lord Barrule ve tahtına dönerken muhafızlar da beni odanın tam ortasına kadar sürükledi. Mızraklı bir düzine kadar yeomen askeri, gelip etrafımda geniş bir çember oluşturdu; ardından yüzleri bana dönük şekilde tek dizlerinin üzerine çökerek bahişçilerin beni rahatça görebilmelerini sağladılar. Mızrakları içeriye dönüktü ve amaçlarının arenanın sınırını belirleyerek mücadeleden kaçmamı yahut geri çekilmemi engellemek olduğu açıktı.

Lord Barrule ayağa kalkıp elini kaldırıncı içeri girdiğim kapının oradan bir gürültü duyuldu. Kemikli Lizzie yaka paça içeri getiriliyordu. Onu ancak dört kişi zapt edebiliyordu.

Yeomen muhafızlarından ikisi yana çekilerek çemberin içine girmesine izin verdi ve cadı bana bakmaya zorlandı. Bu hatırladığım Lizzie’nin ta kendisiydi. Neredeyse Alice’in kopyasıydı ama daha yaşlıydı, otuzlu yaşlarında olmalıydı ve kaypak bakışlarıyla alaycı bir ifadesi vardı. Onun da dudakları tıpkı Alice’inkiler gibi dikilmişti. Beni görür görmez mücadele etmeyi bıraktı ve yüzünde tuhaf, muzip bir ifade belirdi; sinsice bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Arkamdan biri asamı sol elime tutuşturdu. Onu hemen sağ elime alarak cübbemin sol cebindeki gümüş zinciri yokladım. Bu mücadeleyi kazanabilmek için en büyük şansım zincirimdi. Yakalandığımda yediğim dayaktan ötürü hâlâ her yanımin ağrması bir dezavantajdı. Yediğim yemekler fiziksel olarak güç kazanmamı sağladiysa da iyi zamanlarımdaki durumumdan çok uzaktım.

Yeomen askerlerinden biri Lizzie'ye her biri son derece keskin iki bıçak verdi. Gözlerimiz tekrar kesişti ve asamın ucundaki bıçağı çıkartıp önüme doğru çaprazlamasına uzatarak pozisyon aldım. Lizzie zincirin yanımda olduğunu fark etmeyebilirdi. Şimdilik onu ortaya çıkarmamalıyım.

Lord Barrule ellerini üç defa çırpınca kalabalık sessizleşti. Lizzie'nin burnundan soluk alıp verdiğini duyabiliyordum. Aniden hakkında bir şey anımsadım: Geçmişte ağzı devamlı açık olurdu, ağzından nefes alıyordu. Şimdi belki de nezleydi? Her iki durum da soluk alıp vermesini güçleştireceğinden benim lehimeydi.

"Mücadele başlasın!" diye bağırdı Lord Barrule. "Ölümüne bir mücadele!"

Lizzie vakit kaybetmeden sol elindeki bıçağını kaldırıp üzerime atıldı ama onu asamla durdurup çaprazlamasına gerileyerek temkinli bir şekilde etrafında daire çizmeye başladım. Bakışları değişti, gözleri irileşmişti. Saçlarının olması gereken yerde kıvrıla kıvrıla kafa derisinden çıkan siyah yılanlar çatallı dilleriyle tıslayıp zehirlerini üzerime püskürttüler. Korku bir dalga gibi üzerimi kapladı ve dehşet içinde geriledim.

Bana karşı *ürkü* kullanıyordu; kötücül cadıların kendilerini korkunç göstererek çaresiz rakiplerinin donakalmasını sağlayan büyü. Lizzie o kadar güçlü bir cadıydı ki bu büyüyü yapmak için büyülü sözler sarf etmesine gerek yoktu. Acaba ağzı dikili olmasa neler yapabilirdi?

Derin bir nefes alıp karşı koymaya başladım. Geçtiğimiz yaz Yunanistan'da Ordeen'in dehşet verici kalesi Ord'a girmeye çalışırken bundan çok daha kötüleriyle karşılaşmıştım.

Eğer o dehşete karşı koyabildiysem –cesur askerleri anında öldürmüştü– Lizzie’nin deneyeceği her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Öne doğru bir adım atıp asamı başına doğru savurdum. Arkaya doğru eğilirken neredeyse dengesini kaybedecek gibi oldu ve geri çekildi. Yılanlar yerini yine saçlarına bırakmıştı; yüzü neredeyse bir insanınkinden farksızdı. Büyü etkisini yitiriyordu. Ve sonra sesini beynimin içinde duydum...

Aptal! İşbirliği yapmalısınız!

Bu konuşan buggane miydi? Ama bu sert, ıslıklı bir sestti. Anlatılanlara bakılırsa buggane kurbanına sinsice fısıldıyordu.

Sonra sesi yeniden duydum:

Burada ikimiz de kazanamayız. Niyeti her ikimizi de öldürmek!

Bu Lizzie olmalıydı. İyi de bunu nasıl yapıyordu? Bu gücü hangi büyüden alıyor olabilirdi?

Onu dinlemeyi reddedip hızla yana çekilerek sol elindeki bıçaktan kurtulup sağ bileğine asamı indirerek bıçağın elinden fırlamasını sağladım.

İzleyicilerden birkaç homurtuyla birlikte heyecan dolu nidalar yükseldi. Lizzie’nin ne yapıyor olduğunu düşündüm. Nasıl işbirliği yapabilirdik? Delirmiş miydi? Bu odadan birlikte kurtulabilmeyi nasıl umabilirdik?

Bana yardım et! Bunu kızım Alice için yap, yoksa hepimiz burada ölürüz!

Alice’in adını ağzına alması beni iyice sinirlendirdi ve sol elimi cebime atıp gümüş zinciri bileğime doladım.

Bunu yaparken Lizzie hızla saldırarak beni dengesiz bir vaziyette yakaladı. Yana doğru çekilmeye çalıştıysam da yeterince hızlı değildim. Bıçağı saçlarımın bitip alnımın başladığı yeri çizince keskin bir acı hissettim. Geriye doğru sendeleyip bir sonraki saldırıyı asamla savuşturmayı başardım ve sol gözüme akan kanın sıcaklığını hissettim. Acaba kesik ne kadar kötü? diye düşündüm. Ne kadar derin?

Elimin tersiyle gözümü sildim, fakat bu yaptığım hareket durumu kötüleştirmekten başka işe yaramadı. Artık önümü zor görüyordum. Mesafeyi doğru kestirebilmek için her iki göze de ihtiyacınız vardır, işte bu yüzden bir an önce gümüş zinciri kullanmam gerektiğinin farkındaydım. Bir kez daha sol elimi cebime atıp zinciri bileğime doladım.

Karşınızdaki cadı sağa sola hareket ederken yahut sizden uzaklaşırken ona zinciri dolamak daha kolaydı. Fakat Lizzie yeniden saldırıya geçerek dosdoğru üzerime koşmaya başladı. İşte bu en güç atışlardan biriydi. Denemekten başka çarem olmadığından zinciri cebimden çıkardığım gibi Lizzie'ye doğru fırlattım.

Zincir başının üzerine çarpıp bedenine dolanarak onu dizlerinin üzerine indirdi. Bedenine sıkı sıkı dolanan zincir elindeki diğer bıçağı da düşürdü. Kusursuz bir atış değildi, çünkü omzunun üzerinden dizine doğru inerek başını açıkta bırakmıştı. Genelde hayaletler kara büyü yapmalarını engellemek için öncelikle cadıların ağızını bağlardı, ama bu kez ağız zaten dikili olduğundan buna gerek kalmamıştı. Rahatlamıştım. Bu şartlar altında hiç de kötü bir atış sayılmazdı. Ben kazanmıştım. Zincir atışı giderek ustaladığım bir beceri halini almıştı. Hayalet'in bahçesindeki

direğe karşı yaptığım saatler süren alıştırımlar bir kez daha işe yaramıştı.

Ve sonra kısa bir süreliğine de olsa şüpheye düştüm. Acaba gereğinden çok mu kolay oldu? diye düşündüm. Yoksa bu yenilgi bir şekilde Lizzie'nin işine mi geliyordu?

“Öldür onu!” diye bağırdı Lord Barrule ayağa kalkarak.

Asamı kaldırıp ucundaki bıçağı Lizzie'nin kalbine doğrulttum... Fakat sonra duraksadım... Bunu yapamıyordum. Daha önce Karanlık'a ait başka yaratıklar öldürmüştüm, ama hiçbiri bu kadar soğukkanlı bir şekilde gerçekleşmemişti. Bağlı olsun yahut olmasınlar genelde beni tehdit etmişler ve bu işi çabucak halletmem gerekmişti. Fakat Kemikli Lizzie şu an için tehlike teşkil etmiyordu. Kendini kurtarabilmesinin imkanı yoktu. Üstüne üstlük Alice'in annesiydi. Aralarında herhangi bir sevgi bağı yoktu ama bu durum yine de işleri güçleştiriyordu. Ben de asamı indirdim...

Aferin evlat! diye tısladığını duydum Lizzie'nin. Şimdi neler planladığımı göreceksin!

Başını iki yana sallayan Lord Barrule'ye baktım. “Ne o, yapamadın öyle mi?” diye bağırdı, sesi boşlukta yankılandı. “Şaşırdım. Seni nasıl bir usta eğitti? Ne biçim bir hayalet çırağısın? Anlaşmamız böyleydi, cadıyı öldürürsen sözümü tutacaktım. Şimdi özgürlüğünü elde etmek için başka bir şey yapman gerekecek. Cadının evciliyle dövüşeceksin!”

Moralim yerle bir oldu. Beni Alice'le dövüştürecekti ve hiçbir çıkış yolum yoktu. İki yeomen askeri uzak kafese doğru ilerlediler. Alice'i dışarı çıkarmalarını dehşet içinde

izledim. Onu bu halde görmeye katlanamıyordum. Bakışları vahşi ve acı doluydu, ağzına yapılmış olanlaraysa inanamıyordum. Dudaklarını birbirine tutturan sicim yumuşak deriyi gererek kıpkırmızı ve şişkin bir hale getirmişti.

Alice'i mızraklarla çevrili çemberin ortasına kadar sürüklediler. Yeni bahisler oynanırken etrafımızdaki bahisçilerden birtakım mırıltılar yükseldi. Bu durumdan kurtulabilmenin yollarını düşünmeye çabalıyordum fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Çaresiz bir haldeydik. İçimizden biri ölecekti.

Gözlerimiz buluştu. Alice'in gözleri dolmuştu. Alnımdan akmaya devam eden kanı elimin tersiyle sildim. Alice'le nasıl dövüşebilirdim?

Şaman ellerini üç kez çırparak mücadelenin başladığını belirtti. Sonra olanlaraysa kendimi hazırlayabilmemin imkanı yoktu. Alice elindeki bıçakları havaya kaldırıp beni gafil avlamak istermişçesine üstüme üstüme koşmaya başladı. Buna inanamıyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana gerçekten zarar verebilir miydi?

Dehşet içinde gerilerken içgüdüsel olarak asamı havaya kaldırıp kendimi savunmaya hazırlandım.

BÖLÜM 12

KEMİK TARLASININ GÖZÜ

Alice'in bana saldırmayacağını tahmin etmeliydim.

Asamı kullanmam gerekmedi, çünkü Alice bir hışım yanımdan geçerek gümüş zincirimin hareketsiz kıldığı Lizzie'ye yöneldi. Ona ulaşınca ben daha bir şey yapamadan elindeki bıçağı kullanarak dudaklarını birbirine bağlayan ipleri kesti.

Yoksa Lizzie en başından beri bunu mu bekliyordu? Bizim mücadelemiz esnasında ipleri kendi elindeki bıçakla kesmeye kalksa ona anında saldırırdım. Bunu Alice'in yapmasını beklemeyi mi planlamıştı?

Gümüş zincirimin bağladığı cadı hâlâ dizlerinin üzerindeydi, fakat artık yüzüne sinsî bir ifade yerleşmişti. Şaşırmıştım; çünkü içinde bulunduğu durum ve etrafımızı saran silahlı yeomen askerlerine rağmen, bu bir zafer ifadesiydi.

Yeomen askerleri mızraklarını hazırlayarak çemberi daraltmaya başladılar.

"Hepsini öldürün!" diye bağırды şaman. "Bahisler iptal. İşi şansa bırakmayın! Hemen şimdi öldürün!"

Buna yanıt olarak Lizzie yalnızca tek bir kelime fısıldadı. Ne dediğı duyulmadı ama Kadim Dil'den kalma bir kelimeye benziyordu.

Buz gibi bir korku dalgası bedenimi ele geçirdi. Tabii bu etrafımızdaki muhafızların hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Daha önce hiç bu kadar kalabalık insanın, aynı anda böylesine bir dehşete kapıldığını görmemiştim. Kimisi elindeki mızrağı fırlatıp kaçtı, kimisi ise dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, sağımızda kalan bahişçilerden çığlık ve haykırışlar yükseldi. Köpeklerin hepsi aynı anda inliyordu.

Bu bir tür *ürkü mü*, yoksa daha farklı bir büyü müydü; bilmiyorum ama Lizzie bir kelimeyle yeomen askerlerini saniyeler içinde korkak bir güruha çevirmişti. Şimdiyse Lord Barrule'ye bakıyordu. Bakışlarını takip edince biz üçümüz dışında orada bulunup da dehşete kapılmayan tek kişinin Lord Barrule olduğunu gördüm. Aksine, kötücül bir ifadeyle bize bakıyordu. Ne yapacaktı, bize karşı kendi kara büyüsunü mü kullanacaktı? Yoksa buggane'i yardımına mı çağıracaktı? Havada bu tür korkunç olasılıkların kokusu vardı. Lizzie henüz kazanmamıştı...

"Beni şu zincirden kurtar!" diye bağırdı Lizzie bana bakarak.

Bu bir emirdi; büyü falan da kullanmamıştı. Ama, duraksamadım bile. İçgüdüsel olarak bunun yapılabilecek en doğru şey olduğunu biliyordum. Alice'le benim Greeba Kalesi'nden sağ salim kurtulabilmek için tek umudumuz Lizzie'ydi. Yanına gidip zinciri bir ucundan çekerek onu kurtardım. Ben daha zinciri cebime koyamadan ayaklanmıştı bile.

Sol işaret ve başparmaklarının uzun tırnaklarını kullanarak tıpkı ıslak topraktan solucan çıkaran bir kuş gibi

önce üst, sonra da alt dudağındaki sicimleri çekip çıkardı. Ardından kan damlalarını yalayıp işaret parmağını tavana doğrultarak öne eğildi. Sonra yüksek sesle üç kelime söyleyip ayağını sertçe yere vurdu.

Odada bir anda gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Meşaleler titreyip söndü ve kendimizi zifiri karanlıkta bulduk. Bir an için sessizlik oldu; ardından yakınımızda ufak bir ışık belirdi. Lizzie'nin elinde siyah bir mum vardı. Köpekler havlamaya başladı ve birilerinin koşarak uzaklaştığını duydum. Yeomen askerleriyle bahisçiler canlarını kurtarabilmek için kaçıyorlardı. Peki ya Lord Barrule? O da mı gitmişti yoksa hâlâ karanlıkta bir yerde bizi mi bekliyordu?

"Tünelden gideceğiz evlat!" dedi Lizzie, bana doğru bir adım atarak.

"Ya buggane ne olacak?" diye sordum.

"Onu bana bırak," diye yanıtladı.

Alice'e baktım. Elindeki bıçaklardan biriyle kendi dudaklarındaki sicimleri çıkarıyordu. Acı içinde bağırarak birini çıkardı. Yaralarından damla damla kan sızıyordu.

Lizzie tünel girişine yöneldi. Barrule'ye ne oldu? diye düşündüm. Cadı onu bu kadar kolay mı alt etmişti? Mumun sarı ışığının ötesinde hiçbir şey göremiyordum. Ama Arkwright'ın köpeklerinin tutulduğu kafeslerin önünden geçerken duraksadım. Onları kurtarıp yanımda götürmek istiyordum.

Ama Pençe'nin kafesine uzanınca hırlayıp öfkeyle öne atıldı ve aramızda parmaklıklar olmasaydı dişlerini koluma geçiriverecekti.

“Onu burada bırak Tom,” dedi Alice beni kolumdan tutarak. “Bu riski almaya değmez. Onları daha sonra kurtarmanın bir yolunu buluruz.”

Başımı sallayıp peşinden tünele girdim. Köpeklerin üçü de hâlâ şamanın kontrolü altındaydı. Köpekleri böylece bırakıp gitmenin tek riski şamanın intikam için onları –muhtemelen birbirleriyle– dövüştürecek oluşuydu. Ama başka çarem var mıydı?

Toprak tünel boyunca sürünerek ilerlemeye başladık. Fazla bir şey göremiyordum, mum Lizzie’nin elindeydi ve önümde ilerleyen Alice’le birlikte mum ışığını kesiyorlardı. Kendi mumum hâlâ cebimdeydi fakat şu anda çıra kutumu kullanıp mumu yakacak kadar vaktim yoktu. Cadı kara büyü kullanarak kendi mumunu birkaç saniyede yakabilmişti.

Kıvrılarak ilerleyen tünel yükselip alçalıyor, bazense oldukça dikleşiyordu. Ara ara önümüze, yolu kapatacakmış gibi görünen, odunsu pençelerle toprağa tutunmuş dev ağaç kökleri çıkıyordu. Bir ara ince köklerden birinin aniden kıpırdadığını gördüm. Bu muhtemelen hayal gücümün bir oyunuydu, ama sonra Hayalet’in buggane tünellerinin aniden hareket etmeleri ya da bir anda çökmeleriyle ilgili söylediklerini anımsadım. Göz ucuyla bazı kemikler gördüğümü de sandım –cılız ve titrek mum ışığında emin olmak zordu– ama bir ara sahiden soğuk bir insan kafatasına değdiğimi hissettim.

En sonunda tünel yüzeye doğru yükselmeye başladı ve kendimizi oyulmuş bir ağacın içinde bulduk. Sırtlarımızı ağacın iç kabuğuna dayayıp karşılıklı oturduk. Nemli,

çürümüş odun kokuyordu. Tepemizde ölü sineklerle dolu örümcek ağları perde gibi sarkarken altımızda mum ışığından kaçışan böcekler vardı.

Lizzie nereye gittiğini iyi biliyordu. “Burada yeterince güvendeyiz!” dedi. “Kimse burada bize ulaşamaz.”

“Buggane bile mi?” diye sordum.

Cadı pis pis gülümseyerek başını iki yana salladı. “Bizi eninde sonunda bulacaktır ama burayı iyi sakladım. Labirentinin tam ortasında. İşleri yoluna koymak için yeterince vaktimiz olacaktır. Ama önce ustasını halletmem gerekiyor. Aç mısın evlat?”

Başımı evet anlamında aşağı yukarı salladım. Lizzie’yle dövüşmeden önce biraz yemek yemiştim, fakat şimdi bana karşı kullanabileceği kara büyülere karşı hazırlıklı olmam gerekiyordu.

“Ben de çok açım. Koca bir öküzü silip süpürebilirim!” Yukarıdaki karanlığı işaret etti. “Şuraya tırman!” dedi sertçe. Sesindeki zorlamayı hissedebiliyordum ve karşı koymam gerekti. “Bir dala ulaşacaksın. Yerden çok az yüksekte. Bana birkaç tavşan getir. Ama dikkat et canlı olsunlar.”

“Hayır Tom!” diye bağırdı Alice heyecana kapılarak. “Onu dinleme. Burayı bir kemik tarlası haline getirmiş ve bu ağaç da tarlanın tam merkezinde. Yere değer değmez ezilirsin!”

Daha önce hiç görmemiş olmama rağmen Hayalet’in Yaratıklar Kitabı’ndan yaptığım okumalar sayesinde kemik tarlasının ne olduğunu biliyordum. Kara büyüyle ortaya çıkarılan bu tarlalar içine giren yaratıkların kemiklerini ağır-laştırıyordu. Böylece kurbanlar hareket edemiyor ve cadı

oraya gelip kara büyülerde kullanmak üzere kemiklerini alıncaya dek kapana kısılıyorlardı. Tarlanın ortasında bas-kı öyle artıyordu ki kurban kendi ağırlığı altında ezilerek ölüyordu; tabii büyü'nün etkisi devreye girmeden tarlanın merkezine ulaşmak için en az tavşan kadar hızlı olmak gerekiyordu. Ama işte şimdi tarlanın tam ortasındaydık: *merkezinde*, etkisinden uzakta. Fakat bu içi oyuk ağaçtan dışarı çıkacak olursam...

"Koca bir ağzın var kızım!" dedi Lizzie sinirlenerek. "Yine dikilmesi gerekiyor..."

Alice onu duymazdan gelerek eteğinin cebinden ufak bir deri kese çıkardı. Kesenin içinde şifalı bitkiler vardı. Yanıma gelip alnıma baktı.

"Epey derin bir kesik Tom," dedi. Ağaç kabuğunun iç tarafı yer yer ıslaktı ve Alice eline aldığı bir yaprağı parmaklarıyla ıslattıktan sonra sertçe alnıma bastırdı. "Bu iltihap kapmamasını sağlar, ama izi kalacak. Bunu engellemek için yapabileceğim bir şey yok."

Demek su cadısı Morwena'nın parmağını kanca gibi taktığı kulağımda oluşan yara izinden sonra bir yara izim daha olacaktı. Bunlar işimizin bir parçasıydı; hayaletlik gibi tehlikeli bir mesleğin eğitimini alırken beklenmesi gereken şeylerdi.

Ardından Alice dudaklarını yalayıp küçük yaprak parçalarını sicimin dudaklarında açtığı deliklerin üzerine bastırdı. İşini bitirince bir yaprak da Kemikli Lizzie'ye uzattı ama cadı başını iki yana salladı.

"Ben kendi kendimi iyileştiririm kızım. Senin yardımına ihtiyacım yok," diye çıkışarak ayağa kalktı. "Kendi

tavşanımı kendim getiririm. Siz ikiniz de başınıza bir şey gelmesini istemiyorsanız buradan ayrılmayın!”

Ardından ağacın iç kabuğuna tırmanıp örümcek ağlarının arasından geçti. Çok geçmeden karanlıkta gözden kaybolduysa da sivri burunlu ayakkabıları ağaç kabuğunu çizdikçe çıkan sesleri duyabiliyorduk ve sonra dışarıda yere atladığını duyduk. Lizzie kendi kemik tarlasında güvende olurdu: Cadılar tarlada rahatça dolaşabilmek için genellikle gizli, dolambaçlı bir yol bırakırlardı. Bu yoldan başkalarını da geçirebilirdi, ama onu bunu yapmaya nasıl zorlayabilirdik ki? Tek seçeneğimiz tünellere geri dönmekti ancak buggane karşısında fazla şansımız olduğunu düşünmüyordum.

“Ah Tom, kan kabı güvende mi? Hâlâ yanında mı?” diye sordu Alice endişeli bir ifadeyle.

“Evet, güvende. Üzerimi aramadılar. Hatta Barrule görmüş zincirimi yanımda taşımama izin verdi. Peki sen nasıl yakalandın Alice?” diye sordum. “Yana yuvarlanarak buggane’den kurtulduğunu gördüm, fakat sonra gözden kayboldun.”

“Bir daha saldıramasın diye ağacın arkasına saklandım ama sonra Lizzie arkamdan sinsice yaklaştı, eliyle ağzımı kapadı. Geldiğini hiç hissetmedim; çok güçlü bir büyü yapmış olmalı. Beni sürükleyip buraya getirdi. Ondan önce günler boyunca burada saklanmış. Onu bulamamışlar ama Yaşlı Gregory’yi ele geçirmek istediğinden risk almaya karar vermiş. Onu bahçesindeki çukura kapattığı için Yaşlı Gregory’yi diri ele geçirmek istiyor. Yavaş ve acı verici bir şekilde öldürmek istiyor.

Böylece o gecenin ilerleyen saatlerinde Yaşlı Gregory'nin peşine düştük. Beni bir büyüyle kontrol altına aldığından yalnızca beynimin bir yarısını kontrol edebiliyordum. Yaptığı yahut söylediği hiçbir şeye itiraz edemiyordum. Ama o çok kendinden emindi; tehlike var mı yok mu diye uzak sezgiye bile başvurmadı. Her şeyle başa çıkabileceğini düşünüyordu. Açıklığa ulaştığımızı şamanın adamları saldırdı. *Ürkü* kullanıp birkaç yeomen askerini öldürmeyi –kimisini bıçaklarıyla kimisini lanetleyerek– başardı fakat sayıca çok fazlaydılar. En sonunda onu mızrak saplarının ucuyla bayıltılar ve bizi Greeba Kalesi'ne kadar sürüklediler.”

“Diğer tutuklulardan gördüğünüz oldu mu?” diye sordum Adriana'yı düşünerek.

Alice başını iki yana salladı. “Kimseyi görmedik. Bizi ayrı hücrelere yerleştirdiler. Sen gelmeden az önce de beni o kafese koydular. Seninle dövüşmeye gelene kadar da onu bir daha görmedim. Durum kötüydü Tom, çok kötüydü, özellikle de dudaklarımı diktiklerinde. Fakat en kötüsü de buggane'nin tünelden çıkıp beni koklamasıydı. Vücudu tüylerle kaplıydı ve iri, keskin dişleri vardı. Öleceğimi ve seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm...”

Alice hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. Bir süre sonra sakinleşti ve orada öylece oturup rahatlamak için el ele tutuştuk.

“Kemik tarlasını kontrol eden büyü hakkında bir şey biliyor musun Alice?” diye sordum en sonunda. “Lizzie'nin tarlada izlediği gizli patikayı bulabilir misin?”

“Kara büyü kullanmamı istemezsin, değil mi Tom? Ben-den bunu yapmamı istiyor olamazsın...” Alice'in sesinde belli belirsiz bir alay vardı.

Uzunca bir süre, hayatım pahasına dahi olsa Karanlık'ın herhangi bir şekilde kullanılmasından kaçınmıştım. Alice kan kabını kullanmam için beni ikna etmeye çabalamıştı. Ama ondan yakın zamanda ayrılmam gerektiğinde yaşadığım endişe yersizdi. O süre boyunca Alice, Lizzie'nin yanındaydı ve Şeytan onun çocuğunu doğuran cadılara yaklaşamazdı.

"Bu sadece bir düşünceydi Alice. Buradan kurtulabilmek için aklıma başka bir şey gelmiyor. Tabii tünele geri dönme riskini almazsak..."

"Lizzie'nin bahçesiyle uğraşmaktansa tünellere dönmek daha iyidir. Bu Karanlık şeyleri karıştırmaya gelmez. Bir hata yaparsan kendini ölmüş bil."

Bir anda dışarıdan bir ses geldi. Birileri ağaçtan aşağı inmeye başlamıştı. Çok geçmeden Lizzie'nin sivri burunlu ayakkabıları belirdi ve son birkaç metre kala aşağıya atlayıp önümüzde durdu, sol elinde bir şey vardı.

"Tavşan bulamadım, bunlarla idare etmemiz gerek," dedi kuyruğundan tuttuğu üç ölü fareyi havaya kaldırarak. İçlerinden birini ayaklarımızın dibine fırlattı.

"Size bir tane verebilirim ama diğer ikisine ihtiyacım var. Bizi bekleyen şeylere karşı gücümü toplamalıyım ve fare kanı da epey iyidir. Sizin başparmaklarınızı alıncaya dek beni idare eder."

BÖLÜM 13

EYALETE HEDİYEM

“Cesedimi çiğnemelisin!” diye bağırdı Alice öfkeyle ayağa kalkarak.

Kemikli Lizzie pis pis sırttı. “Umalım da bu gerekmesin kızım. Sakin ol. Oğlandan bir süre daha nefes alıp vermesini sağlayabilecek başka bir şekilde faydalanabilirim; tabii işler yolunda giderse!”

Cadı oturup farelerden birini kenara ayırdıktan sonra diğerini uzun kuyruğundan tutup havaya kaldırdı. Başını ısırp yana tükürdü ve boynundan kanını emmeye başladı; içemediği kanlar ağzıyla çenesinden aşağıya akıyordu. Gürültülü bir şekilde içiyordu ve çıkan iğrenç sesler midemi bulandırdı. Titredim ve Alice uzanıp elimi sıktı.

Lizzie kenetlenen ellerimize baktıktan sonra fareyi indirip sırttı. “Ne kadar aptalsın kızım!” dedi Alice’e. “Erkekler ikinci bir bakışı dahi hak etmezler. Onlara yanaşmasan iyi edersin. Bu oğlan senin sonun olacak. Seni bitirecek. Pek çok iyi cadı erkekler yüzünden mahvoldu.”

“Tom ve ben iyi arkadaşız,” diye çıktı Alice. “Bu senin anlayabileceğin bir şey değil. Fare yiyip insan öldürmek, tek bildiğin bu! Neden senin gibi bir annem oldu ki? Şeytan’la ne işin vardı? Normal bir adam bulamadın mı?”

Lizzie'nin ifadesi sertleşti ve öfkeyle Alice'e baktı. "Bir sürü adam buldum ama hiçbiri uzun sürmedi. Genç ve güzellerden hoşlanıyorlardı. Neden biliyor musun? Çünkü korkaklar. En olgun dönemini yaşayan gerçek bir kadından korkuyorlar. Bana bakıp ne olduğumu görünce koşa koşa annelerine dönüyorlar. Kaç yaşında olduğumu biliyor musun kızım?"

Alice başını iki yana sallayıp yeniden elimi sıktı.

"Bir hafta önce kırkıma girdim, Yaşlı Gregory'nin evi yandıktan ve o çukurdan kurtulduktan sonraki gün. Bir Pendle cadısı kırkında en olgun dönemine girer ve tam gücüne erişir. Artık herkesle başa çıkabilecek kadar güçlü lüyüm. Sense günün birinde çok daha güçlü olabilirsin kızım." Lizzie gözlerimin içine bakarak pis pis güldü. "Alice'in ne olduğunu biliyor musun evlat? O benim Eyalet'e hediye..."

Bu son cümleyi sarf ettikten sonra anlamlı bir şekilde gülümsedi. Annem de Hayalet'e yazdığı mektuplardan birinde benim için aynı ifadeyi kullanmıştı. Acaba Lizzie aklımı okuyor olabilir miydi? Yarı aralık bir çekmeceyi karıştırır gibi beynimi mi yokluyordu?

"O benim Pendle klanlarına verdiğim özel bir hediye," diye devam etti cadı, kısa bir duraksamanın ardından. "Günün birinde onları sonsuza dek birleştirecek ve işte o zaman dünya kendini kollasa iyi olur!"

Farenin kanını içmeye devam etti. İlkini bitirince bu kez son damlasına kadar ikincisini emmeye başladı. Üçüncüye dokunmadığımızı görünce onu da aldı.

Ağaç kabuğunun içi yavaş yavaş aydınlanıyordu, şafak yaklaşıyor olmalıydı.

“Susadın mı?” diye sordum Alice’e.

Başını aşağı yukarı salladı. “Boğazım kurudu.”

“Yakında yağmur başlar,” dedi Lizzie kahkaha atarak. “O zaman istediğiniz kadar su içebilirsiniz!”

Haklıydı. Bir saat geçmeden yağmur başladı. Önce ağaç kabuğuna tek tük düşen damlalar çok geçmeden sağanağa dönüştü. Yağmur saatlerce devam etti ve sular ağacın içine akmaya başladı.

Lizzie akan sudan hoşlanmadığı için ağaç kabuğundan uzaklaştı. Alice ve ben ellerimizi kavuşturup susuzluğumuzu bastırdık. Yağmur durduğunda akşamın erken saatleriydi. İşte o sırada köpekleri duyduk.

Lizzie sinsice gülümseyip ağaca yaslandı. “Köpekler kumuzu aldı,” dedi. “Tabii onlar için pek hoş olmayacak. Tarlaya girdiklerinde yani...”

Zihnimde köpeklerin kemik tarlasının ortasındaki ağaca doğru koştuklarını canlandırdım. Hızları sayesinde basınç onları ezmeden önce ağaca epey yaklaşabilirlerdi.

“Pençe ve yavruları...” dedim üzüntü içinde Alice’e bakarak.

“Onları kullanmayacaktır evlat, merak etme. O köpekler için başka planları var,” dedi Lizzie. “Onlarla dövüşmeni isteyecektir, hem de ölümüne!”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordum öfkelenerek.

Sırtmakla yetindi. “Yapacaklarını kestirmek kolay. Dün akşam için planladığı şey buydu. Önce benimle dövüşecek-tin, kazanırsan da Alice’le. En sonundaysa köpeklerinle.

Bunu kokladım, öyle değil mi? Buna üçlü bahis derler. Her galibiyet seni bir sonraki aşamaya taşır. Üçünü de kazanırsan ödül büyük olur. Durum senden yana değildi ama bu, şamanın hoşuna gidiyordu. Fakat beklediği gibi olmadı, değil mi? Yine de fırsatını bulur bulmaz seni yine o köpeklerin önüne atacaktır. Bekle ve gör...”

Havlamalar giderek yaklaşıyordu, ama tarlaya giren ilk köpek Lizzie’nin kara büyüünün etkisini hissetmeye başlayınca inleyip ulumaya başladı.

“Fazla yaklaşamazlar, dolayısıyla tam olarak nerede saklandığımızı bilmelerine imkan yok,” dedi. “Bilseler de fark etmez zaten. Burada güvendeyiz; en azından onlar gibilerden.”

Uzaktan bağırarak köpeklerini geri çağıran adamların seslerini duydum. Sonra bir anda çok daha yüksek bir çığlık sesi geldi. Bu kez bir insan sesiydi ve Lizzie gülümsedi. Böyle uzunca bir süre devam etti ve Alice elleriyle kulaklarını kapadı. En sonunda, yağmurun pıttırtısından başka ses kalmadı.

Zaman geçmek bilmiyordu oysa zihnim tam gaz çalışıyordu. Çaresizlik içinde buradan çıkış yolu düşünmeye çabalıyordum. Asam ve zincirim hâlâ elimdeydi fakat Lizzie’yi yeniden bağlamayı başarsam bile Alice’le birlikte buggane’e karşı ne şansımız olurdu ki?

Hava kararmaya başlayınca tünellerden bir ses geldiğini duyduk. Yoksa şamanın adamları yerimizi bulmuş muydu? Fakat sesler yaklaştıkça daha rahatsız edici bir hal aldı. Bu sesleri daha önce duymuştum.

“En sonunda bizi buldu,” dedi Lizzie. “Uzun sürdüğü kesin.”

Şimdi koklama sesi duyabiliyordum: Buggane gelmişti. Lizzie içi oyuk ağacın ortasına kadar sürünüp siyah mumunun ucunu çekiştirirken bir şeyler mırıldandı. Mum tam zamanında yanarak tünelin ağzından o devasa kıllı başını içeri doğru uzatan buggane’i aydınlattı. İri, acımasız gözlerini tek tek üzerimizde gezdirdikten sonra Kemikli Lizzie’de karar kıldı. Cadı gerilemek yerine dizlerinin üzerinde ilerleyerek yavaşça elini uzattı.

Buggane ağzını iyice açıp hırlayarak dişlerini gösterdiyse de Lizzie elini uzatmaya devam etti.

“İşte, işte, cici oğlum benim,” dedi yumuşak bir sesle. “Sen ne güzel bir şeysin böyle, postun yumuşacık ve parlak...”

Sol eli sahiden de buggane’e değiyordu; bu korkunç yaratığın burnunu okşuyordu.

“İşte böyle, tatlım benim,” dedi. “Birbirimize yardım edebiliriz...”

Bu sözler üzerine Lizzie sol elini havaya kaldırıp sağ işaret parmağının sivri tırnağını sol bileğine batırdı. Bunu tam yaratığın üzerinde yapmıştı ve akan kan damlaları burnuna damladı. Bir anda o keskin, üçgen şeklindeki dişlerin arasından uzun ve mor renkli dili belirterek rahatsız edici şapırtılarla kanı yalamaya başladı.

Cadı buggane’i besleyerek onu hizmetçi cini yapmaya çalışıyordu.

“Güzel! İşte böyle! Yala hepsini. Daha çok var. Şimdi efendine gidip ona tam olarak nerede olduğumuzu söyle. Kısa bir sohbet etmemizin zamanı geldi...”

Buggane yavaşça tünele gerileyince Lizzie de zafer kazanmış edalarıyla bize döndü. “Bu iyi bir başlangıç! Çok geçmeden onu deneriz. Ama bir sonraki ziyaretçimiz karanlığı tercih eder. Ona uysak iyi ederiz!”

Bunun üzerine mumu söndürüp bizi karanlığa gömdü.

Çok geçmeden tünelin ön kısmında parlak bir silüet belirdi. Bu, şamanın ince uzun silüeti idi.

“Sonunda seni buldum,” dedi öfke dolu bakışları Lizzie’nin üzerindeydi. “Beni bunca uğraştırmanın hesabını soracağım!”

“Öfkeli sözler lüzum yok,” diye yanıtladı Lizzie kurnaz bir bakışla.

“Öyle mi? Bir başka iyi adam daha öldü, en iyi köpeklerin beşi de. Bunu sana ödeteceğim!”

“Peki ya senin bana yaptıkların,” diye çıkıştı cadı. “Dudaklarımı diktin. Daha önce kimse böyle bir şeye kalkışmamıştı. Seni bunun için öldürmeliyim ama eğer bunu halletmenin başka bir yolunu bulabilirsek eski defterleri kapatacağım.”

“Eski defterler kapanacak, merak etme. Bir saat içinde sana neler yapabileceğimi göstereceğim. Buggane’i göndereceğim. Ama bu kez ruh biçiminde gelecek. Önce evcilin olan kızıdan başlayacağım. Gecenin sonunda ölmekten beter olacak. Sonra sıra oğlana gelecek. Seni sona bırakacağım ki başına neler geleceğini düşünecek vaktin olsun?”

“Ya buggane *beni* dinlerse!” diye bağırdı Lizzie. “Ya senin beynine fısıldarsa? Belki o zaman pazarlık yapmayı kabul edersin...”

Şaman suratını asıp küçümser bir ifadeyle baktı; ardından silüeti soluklaştı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Alice karanlıkta. Sesi korkmuş gibi çıkıyordu.

“Henüz onun beynine fısıldamasını sağlayamam ama o bunu bilmiyor, öyle değil mi? Yine de düşünmesini sağlayacak kadar kafasını bulandırdım. Korkmana gerek yok kızım. Yaptıklarım onu bizden uzak tutmaya yeter. Bir süre ne yapması gerektiğini bilemeyecek. Lord Barrule emirlerini yerine getirmediğini öğrendiğindeyse geri gelecek, demedi deme!”

Alice’in eli karanlıkta bir kez daha benimkini bulunca onu rahatlatmak için yavaşça sıktım. Sonra uzunca bir süre kimse konuşmadı. Lizzie’nin gücü teste tabi tutuluyordu. Buggane’i gerçekten Alice’ten uzak tutabilir mi? diye düşündüm.

Birkaç saat sonra şamanın silüeti tekrar belirdi.

“Çabuk döndün!” dedi Lizzie böbürlenerek. “Kızım, beyninde fısıldama falan yok değil mi tatlım?” dedi Alice’e dönerek.

“Hiçbir şey duymadım,” dedi Alice.

“Ne istiyorsun cadı?”

“Canlarımızı ve Mona’ya sağ salım geçmeyi. Önce batıya, İrlanda’ya sonra da denizi aşp Emerald Adası’na... Gitmek istediğimiz yer orası.”

“Benim çıkarım ne? Pazarlıktan bahsetmiştin. Benim kazancım ne olacak?”

“Öncelikle buggane’e hükmetmeye devam edebileceksin. Ben burada ne kadar uzun süre kalırsam onun kontrolünün bana geçme olasılığı da o kadar artar. Yani beni bu adadan çıkarmak *senin* de yararına. Sonra sana oğlanı

vereceğim. En son isteğim bir hayalet çırağıyla yolculuk etmek olur. Bahis oynatıyorsun, öyle değil mi? İşte oğlanı köpeklerinle dövüştür. Ölümüne... Bu ilginç olur!”

“Hayır!” diye bağırdı Alice.

“Bunu kabul etmem!” diye itiraz ettim.

“Kapa çeneni kız! Sessiz ol! İkinciniz de sessiz olun!”

Ve sonra Lizzie Kadim Dil’de bir şeyler mırıldandı. Boğazımın sıkıştığını hissettim ve bir an için nefes alamadım. Güç bela soluk almayı başardıysam da konuşamıyordum. Karanlık’a karşı belli bir dayanıklılığım vardı, yedinci oğlun yedinci oğlu olduğumdan; fakat Lizzie’nin kara büyülerini karşısında çaresiz kalıyordum. Ayağa kalkmayı denediysem de bacaklarım tepki vermedi. Sanki taş kesilmiştim. Alice’in bana doğru uzandığını gördüm ama o da çok geçmeden bir kara büyünün etkisi altına girdi.

“Karşılığında bütün adamlarını buradan geri çekeceksin,” diye devam etti dikkatini şamanın ruhuna vererek. “Onları kaleye geri çağır. Oğlan dövüşmeye başlar başlamaz ben de bu ağaç kovuğundan çıkacağım. Fakat ancak ben sağ salim adayı terk ettikten sonra buggane senin emrine geri girer. Anlaştık mı?”

Silüet bir süre hiçbir şey demeden cadıya baktıktan sonra başını belli belirsiz salladı.

Lizzie gülümsedi. “Mantıklı bulacağını biliyordum. Buna pek rastlanmaz. Etrafta mantıklı insan bulmak zor. Şimdi oğlanı almak üzere iki mantıklı adamını da tünelden buraya gönder; tabii öyle birilerini bulabilirsen. Mantıklı değillerse ölürler! Oyun oynamak yok...”

Birkaç dakika geçmeden şamanın adamlarının tünel boyunca içi oyuk ağaca doğru süründüklerini duydum. Alice'in sol elini hâlâ tutuyordum ve güçlkle soluk alıp veriyordum.

Lizzie mumunu bir kez daha yakıp tünelden çıkan ilk adamı görebilmek için havaya kaldırdı. Adam korkmuş görünüyordu ve ne yapacağını bilemeden doğruldu. Ama cadı vakit kaybetmeden kontrolü ele geçirdi.

“Almaya geldiğin çocuk şu!” diye bağırdı beni işaret ederek.

Beni tünelin karanlık ağzına doğru sürüklediler. Büyünün etkisi azalıyor, yerini iğne gibi batan sızılara bırakıyordu fakat hâlâ güçsüzdüm ve karşı koyamıyordum.

“Asasını unutmayın!” diye bağırdı Lizzie. “Ona ihtiyacı olacak! Ölü köpek ya da ölü oğlan! Birinden biri!”

BÖLÜM 14

ÖLÜMÜNE DÖVÜŞ

Uzakta köpek havlamaları duyuncaya kadar beni o toprak tünellerde sürükleyip durdular ve en sonunda kafeslerin bulunduğu o uzun odaya çıktık. Kendimi kötü hissediyordum ve öfkeliydim. Lizzie'yi alt etmek için onca çabalar yapıp sonunda kaçmayı başarmama rağmen, başladığım yere geri dönmüştüm.

Mızraklı ve sopalı çok sayıda yeomen askeri vardı ama saman balyalarının üzerinde sadece birkaç bahisçi oturuyordu. Lord Barrule kollarını göğsünde kavuşturmuş, odanın ortasındaki kana bulanmış talaşla kaplı zeminin üzerinde, öylece bekliyordu.

“Bahis oynatıyor olmasaydım hiç düşünmeden canını alırdım evlat ve bunu çok yavaş yapardım,” dedi. “Ama iyi bir dövüş çıkarmak için ödüle ihtiyacın var, bu yüzden kazanırsan her şeye rağmen seni serbest bırakacağım. Tabii bu kez köpeklerini yanında götüremeyeceksin. Çünkü onları öldürmüş olacaksın. Ne diyorsun?”

Söyledikleri üzerine dehşete kapılarak başımı öne eğdim.

“İsteddiğini yapabilirsin, ama kendini korumak için dövüşeceğini düşünüyorum. Kim öyle yapmazdı ki? Her neyse,

düşünmek için yeterince vaktin olacak. Birkaç kişinin daha gelmesini bekliyorum. Paralarını alma fırsatını kaçıramam ve benim için asıl önemli olan şey paradan ziyade alma kısmı. Peki sence *kendi* paramı bu kez kime yatırdım?”

Yine yanıt vermedim. Bahisten aldıkları keyif bitmeyecek ve tam da bu noktada şimdiye dek şahit oldukları ölümler artarak devam edecekti. Acaba şaman ve bahisçileri bunu kaç yıldır sürdürüyorlar? diye düşündüm.

“Paranın büyük kısmı sana oynanacak, çünkü cadıyı nasıl yendiğini gördüler. Fakat ben onlara katılmıyorum. Fikrimi değiştirdim çünkü çok yumuşaksın. Bunu artık görebiliyorum. Cadıyı öldüremediysen kendi köpeklerini kesinlikle öldüremezsin. Boğazını parçalarlar. Bu yüzden paramı köpeklere oynuyorum!”

Şaman uzaklaştı ve iki adam beni kenara sürükleyip dövüşün başlamasını beklerken dizlerimin üzerine çökmeye zorladılar. Diğer bahisçilerin tek tek gelip bahislerini oynamaları bir saatten uzun sürdü. Kimdi bu insanlar? Böyle kötü bir alışkanlığı olan namuslu vatandaşlar kimdi? Buradakilerin hepsi aynı coşkuya sahip değildi. Çoğunun Barrule’den korktuğu ve oraya gelmekten başka seçeneklerinin olmadığı söylenebilirdi; bazılarıysa en az Barrule kadar şevkli görünüyordu.

Şevkli olanlardan birkaçı köpekleri değerlendirmek üzere yanlarına gitti; hatta içlerinden bazıısı benim yanıma bile geldi.

“Ayağa kaldırın onu,” dedi içlerinden biri. “Yaralı değil, öyle değil mi?”

“Ayağa kalk evlat!” diye emretti yeomen askeri. Duraksadığımı görünce saçlarımdan tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı.

“Geçen seferki gibi silahlı mı olacak?” diye sordu bir diğeri.

“Asası falan olacak! Ama gümüş zinciri köpeklere karşı pek işe yaramaz!” Muhafız kahkaha atıp beni tekrar dizlerimin üzerine oturttu. “Dinlenebildiğin kadar dinlen,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Buna ihtiyacın olacak. Yakında şu dişler seni paramparça edecek. Yumuşak yerlerinden başlayarak...”

Kafesteki köpekler havlayıp inliyordu ve Arkwright’ın üç köpeğinin tutulduğu kafese baktım. Ne yapacaktım? Onları nasıl öldürebilirdim? Anneleri olan Pençe daha önce hayatımı kurtarmıştı ve şamanın karanlık gücü olmasa yavrularıyla birlikte benim tarafımda olurdu. Kazanırsam neler olacağını kestirebiliyordum. Şaman sözünü tutmazdı. Beni ya öldürür ya da acı çekeceğim başka bir bahis oyununda kullanırdı.

Kemikli Lizzie’nin adadan gitmesine izin vereceğine inanmakta da güçlük çekiyordum. Kemik tarlasından çıkıp kıyı şeridine ulaşmak üzere batıya ilerlemeye başlayınca kadar adamlarını geri çekerdi. Fakat sahile ulaşmadan onu yakalayıp haklardı. Zavallı Alice de cadının kaderini paylaşacaktı. Tabii eğer Şeytan onu daha önce bulmazsa.

Peki ya Hayalet? Acaba o nerede? diye düşündüm. Kendi iyiliği için beni kurtarmaya kalkmamasını umdum. Ne şansı olabilirdi ki? Ve eğer Lizzie’nin eline geçecek olursa hayal edilebilecek en yavaş ve acı verici şekilde öldürüleceğine emindim.

Daha önce pek çok tehlikeli durumla karşı karşıya kalmıştım fakat bu içlerinde en kötüsüydü: İki güçlü rakibin, bir cadıyla şamanın arasında kalmıştım ve her ikisine karşı vereceğim mücadeleyi nasıl kazanabileceğimi kestiremiyordum.

Bu karamsar düşüncelerim metalik bir gong sesiyle kesildi. Aralıklı havlamalar yerini inlemelere bıraktı. Pençe, Kan ve Kemik kafesten çıkarılarak dövüş alanına doğru tasmalarından sürüklenmeye başladılar.

“Ayağa kalk evlat!” diye bağırdı muhafızlardan biri, yine saçımdan tutup çekerek.

Sessiz bir bekleyiş başlayınca üç köpeğin önüne iteklendim. Üzüntü içinde onlara baktım. Tüyleri kir içindeydi ve günlerdir doğru dürüst beslenmedikleri belliydi. Hiçbiri benimle göz göze gelemiyordu. Daha dövüş başlamadan perişan ve yılgın görünüyorlardı. Tabii şamanın ne yaptığını biliyordum, kısa bir süre sonra onları dövüşmeye hazır hale getirecekti.

Bu kez etrafımızda mızraklı yeomen askerleri olmadığını fark ettim. Geçen sefer cadı onları endişelendirmiş olsa gerek. Hem zaten köpekler benimle ölümüne dövüşecekti, nereye kaçabilirdim ki?

Barrule ahşap tahtına çıktı ve ayağa kalkıp ellerini üç kez çırpmasını umutsuzluğa kapılarak izledim. Köpekler anında değişim geçirdi: bakışlarını bana çevirerek ısırp koparmaya hazır dişlerini göstere göstere hırlamaya başladılar. Onları kontrol etmeye çalışan tedirgin askerler tasmalarını bırakıverince üç köpek de ok gibi üzerime atıldı.

Yana çekilip asamı savurarak onları uzak tutmaya çabaladım. Asamdaki bıçağı henüz çıkarmamıştım; onu burada kullanmaya niyetim yoktu. Kan ve Kemik dosdoğru üzerime geldi ve ilk kez asamı kullanarak onları savuşturdum. Fazla sert davranmamaya çalışarak Kan'ın ensesine, Kemik'inse başına vurdum. Fakat tam o esnada Pençe arkadan saldırdı. Ağırılığı yüzünden dizlerimin üzerine çöktüm ve neredeyse asamı elimden düşürecektim. Dövüşü izleyen kalabalıktaki birkaç gruptan homurtular yükseldi.

Anında ayağa kalkıp çaresizlik içinde asamı savurarak köpeklerin üçünü de uzak tutmaya çalıştım. Ama bu köpekler cesur birer avcıydı, Caster'ın kuzeyindeki bataklıklarda yaşayan su yaratıklarını avlamak üzere Bill Arkwright tarafından özel olarak eğitilmişlerdi. Ölümcul pençelerine rağmen bir su cadısına saldırabilen bu köpeklerin benden korkacak halleri yoktu. Ölümüne dövüşüyorduk. Ya onlar ya ben.

Sonra kendimi bile şaşırtarak asamın ucundaki bıçağı çıkardım. Bu bilinçli bir karar değildi. İçgüdüsel olarak ölmeye karar vermiştim. Burada değil. Şimdi değil.

Yaptığım bu hareket beni şaşkına uğratmıştı. Gerçekten de bu üç köpeği öldürebilir miydim? Beynimde bu içgüdüsel davranışımı haklı çıkaran düşünceler dönüp durmaya başladı...

Daha çok çalışmam ve Eyalet'i savunmam gerekiyordu. Sonra yeni bir korkuya kapıldım. Şimdi burada ölecek olursam Şeytan ruhumu ele geçirecekti! Ölmeden önce onu yok etmeliydim, yoksa kaderim sonsuza dek Karanlık'ta acı çekmek olurdu.

Üç köpek de aynı anda öne atıldı ve daha asamı kullanmadan üzerime çullandılar. Üçünün toplam ağırlığıyla kendimi yine dizlerimin üzerinde buldum. Asam elimden fırladı. Kemik dişlerini ayak bileğime geçirdi; Pençe omzumu yakaladı, Kan'sa dosdoğru boğazıma saldırdı. O dev çeneye karşı kendimi korumak için sağ elimi havaya kaldırıncı dişlerini elime geçirip sertçe ısırıldı. Ayağa kalkmalıydım yoksa işim bitecekti...

Fakat tam o esnada köpekler aniden beni bıraktı. Aynı anda da seyircilerden korku dolu bir çığlık yükseldiğini ve etrafı aydınlatan meşale alevlerinin titrediğini fark ettim. Sürünerek ilerleyip asamı aldım.

Meşaleler her an sönebilirdi. Çöken karanlıkta parlak bir silüetin belirdiğini fark ettim. Bir insan şeklindeydi ama normal bir insandan en az iki kat daha büyüktü ve kan kırmızı bir ışık saçıyordu.

Hayranlık içinde silüete baktım ancak bu duygu çok geçmeden yerini şaşkınlığa bıraktı. Bu, sol eliyle asasını kavramış –asa yanmış ve kapkara olmuştu; silüetin yüzünün sol yanı da aynı durumdaydı– bir hayalet silüeti idi. Yüzü yanık içindeydi ve gözlerinden biri yoktu. Cübbesi lime lime olmuştu, elleriyse kabarmıştı.

Bu, Bill Arkwright'ın hayaleti idi!

BÖLÜM 15

BAŞPARMAK KEMİKLERİ

Bill Arkwright'ı en son geçtiğimiz yaz Yunanistan'da görmüştüm, biz Ord'dan kaçabilelim diye geride kalarak bir grup ateş elementaliyle dövüşmeyi seçmişti.

Onun nihai hayalet fedakarlığını yaparak öldüğünü düşünmüştük ve şimdi haklı olduğumuz anlaşılıyordu. Şu anda açık seçik görüldüğü üzere yanarak ölmüştü. İyi de burada ne arıyordu? Yoksa Ord ateş portalına çöktüğünde karanlıkta kısıp kalmış mıydı? Yoksa sorunlu ruhların ışı-ğa giden yolu buluncaya dek kimi zaman yıllarca kaldığı, ölümle yaşam arasındaki ara bölge olan Limbo'da mıydı?

Önce Arkwright'ın hayaleti bana bakıyor sandım. Ama hayır, tek gözü dosdoğru köpeklere çevriliydi. Ve korkudan aklını yitirmek üzere olan adamların çılgınlıklarının yankılandığı salon boşalırken, köpeklerin üçü de kuyruklarını sallayarak berbat görünmesine rağmen eski sahiplerinin silüetine doğru ilerledi.

Göz ucuyla şamanın yavaşça ayağa kalkıp şaşkın bir ifadeyle bize doğru bir adım attığını gördüm.

Silüet aniden sağ kolunu kaldırıp beni işaret etti ve ardından Arkwright'ın güçlü sesi duyuldu.

“Bu oğlan sizin dostunuz, düşmanınız değil!” dedi köpek-
lere.

Sonra kolunu çevirip şamanı işaret etti. “Şuradaki adam!
Asıl düşmanınız o! Onu hemen öldürün!”

Köpekler aynı anda öne atılıp şamana saldırdılar. Adam kendini savunmak için kollarını kaldırırken şaşkınlıktan ağzı bir karış açıktı, fakat durumu umutsuzdu. Hayvanların üzerinde herhangi bir etkisi kalmamıştı. Köpekler onu yere indirip parçalamaya başladılar. Şaman bağıırıyordu ve üzerine çullanan köpeklerin hırıltılarına rağmen sesi duyulabiliyordu. Çektiği acının görüntüsü de, sesi de midemi bulandırmaya başlamıştı.

Bill Arkwright’ın hayaleti yavaşça gözden kaybolurken meşaleler sönerek bizi zifiri bir karanlıkta bıraktı. Köpekler işlerini bitirmişti ve hızlı soluk alıp verişleri dışında etrafta hiç ses yoktu. Bitkin bir vaziyette titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Bir süre sonra tünelden sesler geldiğini duydum. Biri yaklaşıyordu. Yoksa buggane miydi?

Yalpalayarak ayağa kalktım ama gelen Kemikli Lizzie’ydi, sımsıkı tuttuğu mumunu havaya kaldırmıştı. Hemen arkasındaysa Alice vardı.

“İşler yolunda gitti evlat,” dedi cadı mutlu bir ifadeyle şamana bakarak. “Düşündüğü kadar güçlü çıkmadı, öyle değil mi? Benimle uğraşmaya gelmez! Eh, sakla şamanı gelir zamanı. Yaşlı Malkin Ana böyle derdi...”

Ve bunun üzerine Lizzie elindeki mumu yere bıraktıktan sonra işaret parmağını sallayıp en yakındaki iki duvar meşalesini yaktı. Ardından elbisesinin arka cebinden bir bıçak çıkarıp şamanın sol elini kaldırdı. Alice’in homurdandığını

duydum ve Lizzie ölü düşmanının başparmak kemiklerini alırken bu iğrenç manzarayı görmemek için arkamızı döndük.

Lizzie'nin tüm bunları en başından beri planlamış olduğunu fark ettim. Kaçmayı hiç düşünmemişti. Şaman bir an için bile olsa onun kaçmak yerine saldıracağından şüphelenmemişti. Ve Bill Arkwright'ın hayaletini kullanarak amacına ulaşmıştı. Bu da Arkwright'ın ruhunun kendi kontrolü altında olduğu anlamına geliyordu. Ne de olsa güçlü bir kemik cadısıydı ve *nekromansi* –yani ölüleri kontrol etmek– en büyük silahlarından biriydi.

Şamanın kemiklerini almak üzere eğilen Lizzie gümüş zincirim için mükemmel bir hedefti. Fakat zincirimi almak için elimi uzattığımda parmaklarımı cebime yaklaştıramadım bile. Tüm gücümle denememe rağmen zincire uzanamadım. Lizzie beni özel bir güçle kontrol ediyordu.

Başını kaldırıp elinde kanlı kemiklerle bana ve Alice'e bakarken kendinden geçmiş gibiydi. "Bunlar harika!" diyerek kemikleri bıçağıyla birlikte cebine tıktırıp ayağa kalktı. "Burada bir güç olduğu kesin! Şimdi üst kata gidip neyin ne olduğuna bir bakalım! Ama önce köpekleri kafeslerine geri sokacağız..."

Ellerini tıpkı şaman gibi üç kez şaklatınca Pençe, Kan ve Kemik gölgelerin arasından çıkıp uysal bir şekilde kafeslerine girdiler. "Pekâlâ evlat, hadi kapat onları!"

Köpeklerin kontrolünün cadıya geçtiği açıktı, peki şamanın güçlerini alabilmiş miydi? Şamanın ölümüyle birlikte güçleri cadıya mı geçmişti? Rüyadaymış gibi ona karşı koyamayarak gidip kafes kapılarını kapatıp sürgülerini

geçirdim. Pençe'nin kafesini kapatırken hafifçe inleyip parmaklıkların arasından elimi yalamayı denedi. Bir an için umutlandım. Yoksa bunu Arkwright mı yaptırmıştı? Lizzie tarafından köpeklerinin şamanı öldürmesini sağlamaya zorlanmasına rağmen beni işaret edip şöyle demişti: *Bu oğlan sizin dostunuz, düşmanınız değil!*

Acaba bu sözleriyle köpekleri bana geri mi vermişti? Yardım etmek için elinden gelenin en iyisini mi yapmıştı?

Alice ile birlikte nemli koridorlar boyunca Kemikli Lizzie'yi takip ettik. Taş basamaklara ulaşip tırmanmaya başladığımızda cadıdan yayılan korku dalgasını bir kez daha hissettim. Bunu bir silah gibi kullanarak bizi yavaşlatmak üzere önümüze çıkabilecek düşmanları dağıtıyordu. Üç kat yukarıda, hücrelere inerken rastladığım muhafız odasına ulaştık. Duvara yaslanmış mızraklar, kargılar ve sopalar vardı ve şöminede ateş yanıyordu; uzun masanın üzerindeyse yarım bırakılmış yiyecekler duruyordu. Yemeklerin dumanı hâlâ tütüyordu. Odada kimler varsa az önce kaçmış olmalıydılar.

Lizzie'nin bizi Greeba Kalesi'nden çıkaracağını düşünüyordum ve iç kapının kaldırılıp kaldırılmadığını merak ediyordum. Eğer kaldırıldıysa ana girişte geçmemiz gereken bir kapı daha vardı. Ama Lizzie beni şaşırtarak kuleye tırmanmaya devam etti. Kendinden çok emin görünüyordu. Şaman öldüğüne göre muhtemelen artık tehlikede değildi. Tırmanırken önüne çıkan her kapıyı zorluyor, her odanın içine bakıyordu: yatak odaları, çizim odaları ve geniş mutfaklar... Hepsi de terk edilmişti. Sonra tepede oradaki

odaların en büyüğüne ulaştık. Her yer beyaz mermerden yapılmıştı ve duvarlarında resim işli örtüler asılıydı. Oda boyunca uzanan kırmızı bir halı tam karşıda yedi basamak yukarıda duran bir platformla sonlanıyordu; platformun üzerinde yeşim taşından yapılma gösterişli bir taht vardı.

Burası şaman Lord Barrule'nin toplantı düzenleyip o sert adaletini dağıttığı yer olmalıydı. Çok etkileyiciydi; bırakın lordları, krallara yaraşır. Lizzie uzun bir süre boyunca kapı eşiğinden tahta baktıktan sonra içerideki tek pencerenin yanına gitti. Pencereye gömme bir sandalye vardı ve Lizzie oraya oturup tek kelime etmeden bir süre dışarı baktı. Alice'le birlikte arkasına geçip bakışlarını takip ettik.

Çok aşağıda hâlâ kaçışan insanlar vardı. Dış kale kapısı açılmıştı ve hendeğin üzerindeki köprünün ötesinde duran bir grup yeomen askeri kuleye bakıyordu. Yanlarında komutanları Stanton vardı, kılıcı belindeydi. O taraftan kaçabilmemize imkan yoktu.

Lizzie yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle pencereye arkasını dönüp halı boyunca yeşil tahta doğru yavaşça ilerledi. Her adımıyla birlikte sivri burunlu ayakkabılarının topukları kırmızı halıda derin izler bırakıyor, kirli topuklarıysa halıyı çamura buluyordu.

Sonra tahta oturup öne ilerlememizi işaret etti. Alice ve ben basamaklara kadar yürüdük.

"Bu adayı ele geçirebilirdim," dedi Lizzie. "Bu adanın kraliçesi olabilirdim!"

"Kraliçe mi? Sen? Sen bir kraliçe falan değilsin," diye alay etti Alice. "Sırtından tutulup çitlerin arasında sürüklenmiş, gübrelikte yuvarlanmış gibi görünüyorsun!"

Bu doğruydu. Cadının kıyafetleri çamur içindeydi; saçları çamurdan katılaşmıştı. Somurtarak ayağa kalktı, bakişları öfke doluydu. Alice geriye doğru bir adım attı ama Lizzie gülümsedi. “Göreceğiz kızım. Bunu yakında göreceğiz.” Tahtın arkasındaki kapıyı işaret etti. “Bakalım burada ne varmış...”

Onu takip edip kapıdan geçince aslında kulenin en yüksek noktasında olmadığımızı anladık. Sekiz kapılı, daire şeklinde bir odaya uzanan dik basamaklar vardı. Saat yönünün tersinde ilerleyerek odalara tek tek girdik. Tıpkı taht odasında olduğu gibi, bu odaların da her birinin dış duvarında oturmak için bir girintisi bulunan geniş perdeli pencereler vardı. İlk odanın zemini taş döşeliydi ve büyük, ahşap bir küvet vardı. Lizzie küvete bakıp gülümsedi. Sonraki beş oda işlemeli aynalar ve kalın duvar kilimleriyle oldukça gösterişliydi.

Yedinci oda şamanın çalışma odasıydı:  raf kitap –oğunlukla kara büyü kitapları– vardı ve bykce ahşap masanın üzerindeki insan kafatasının yanında açık bir defter duruyordu. Diğer raflarda iksir şişeleriyle kavanozlar vardı. Ksedede büyük bir sandık vardı, fakat Lizzie sandığı açmaya çalışınca kilitli olduğunu gördü.

“Aslında bunu aabilirim ama vakit alır ve gücümü boşa harcamış olurum. İşini görebilecek bir köpeğin varken neden kendin uğraşasın ki? Hadi evlat, şu anahtarını çıkarıp sandığı a.”

Lizzie anahtarımı nereden biliyor? diye düşündüm. Acaba başka neler biliyordu? Düşüncelerimi okuyor olabilir miydi?

Ama sandık bir şamana aitti, cadının gücüne güç katacak değerli eşyalar içeriyor olabilirdi; bu nedenle başımı iki yana salladım.

“Reddediyorsun, öyle mi? Bana itaat etmeyenlerin başına neler geldiğini göstereceğim...”

Lizzie’nin yüzü gölgelendi ve bir büyü mırıldanmaya başladı; oda bir anda soğudu ve korkudan boğazım düğümlendi. Karanlık köşelerde kımıldayan bir şeyler var gibi görünüyordu: Tehditkâr silüetler. Asamı sıkıca tutarken bir o yana bir bu yana bakıyordum. Bakışlarımı yaratıklara çevirdiğimde gözden kayboluyorlardı, başka yöne baktığımdaysa irileşip yaklaşıyorlardı.

“İstedliğini yap Tom. Lütfen!” diye yalvardı Alice.

Ben de başımı aşağı yukarı sallayıp cebimden anahtarı çıkardım.

Çok yakında Lizzie’ye karşı durmam gerekecekti, ama bunu hiç beklemediği bir anda yapmayı yeğlerdim. Sandıkta her ne varsa kemik cadısının işine yaramaması için dua ettim.

Usta bir çilingir olan Hayalet’in erkek kardeşi Andrew tarafından yapılan anahtar bu kez beni yarı yolda bırakmadı. Kapağı kaldırınca sandığın para dolu olduğunu gördüm; çantalar dolusu altın ve gümüş para vardı.

Lizzie’nin hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyordum ama o gülümsedi. “Para gerekli bir şeydir,” dedi. “Bunu iyi değerlendirebilirim. Yine kilitle evlat. Başkalarının eline geçmesini istemeyiz.” Odaya göz gezdirdi, bakışları şişe ve kavanozlarda dolaştıktan sonra açık defterde durdu. “Yakında burayı iyice bir eşeleyeceğim,” diye mırıldandı.

“Bakalım şu şaman nelerle uğraşıyormuş. Kim bilir, bakarsın yeni bir şeyler öğrenirim.”

Kemikli Lizzie burada ne kadar kalmayı planlıyor acaba? diye düşündüm. Adayı yönetmek konusunda ciddi miydi? Eğer öyleyse düşmanları kalenin dışında toplanmışken bunu nasıl yapmayı düşünüyordu? Hepsi çok korkmuştu ama bu sonsuza dek sürmeyecekti. Çok geçmeden sayıca artarak geri geleceklerdi. Onu daha önce de yakalamışlardı; yeterli sayıda insan cesaretini toplayabilirse bunu yeniden yapabilirlerdi. Böyle bir şey olursa Alice ve ben de cadının suç ortakları olarak cezalandırılırdık.

Sekizinci kapı içinde çok sayıda kıyafet –zengin işlemeli cübbeler, kraliyet ailesine yaraşır elbiseler– içeren bir giysi odasına açıldı. Bunlar Barrule’nin eşine ait olsa gerekti.

“Benim bedenime uygun görünüyorlar,” dedi Lizzie sırtarak. “Siz ikiniz şimdi ne yapacaksınız, biliyor musunuz?”

Yanıt vermedik.

“Küvetimi dolduracaksınız!” diye bağırdı. “Suyu mutfakta ısıtıp yukarı taşıyın. Yarım saatiniz var!”

“Kulaklarının arkasını yıkamak seni kraliçe yapmaz!” diye çıkıştı Alice.

Lizzie öfke içinde tıslayınca Alice korkuyla bağırp geriledi. Elini tutup onu önce odadan dışarı çıkarttıktan sonra basamaklardan taht odasına indirdim.

“Ne yapacağız Tom?” diye sordu.

“Kaçıp Hayalet’i bulacağız,” dedim, “tabii bunu nasıl yapabileceğimizi henüz bilmiyorum. O yöne gidemeyiz...” Pencereyi işaret ettim. Aşağıda avlu boştu. Greeba

Kalesi'nde kimse kalmamış gibi görünmesine rağmen yine de açık kapının arkasında çok sayıda insan vardı.

"Tünel riskini almak istemiyorum," dedi Alice. "Lizzie'nin neler yapabileceğini biliyorum. Buggane artık onun kontrolünde sayılır. Onu peşimize takacaktır, bu kesin."

"O halde şimdilik yapabileceğimiz tek bir şey var," dedim. "Lizzie'nin banyosunu hazırlamak..."

Alice başını salladı. "En azından daha güzel kokmasını sağlayacaktır!" dedi.

Böylece mutfağa inip biraz soğuk tavuk yedikten sonra Lizzie'nin banyo suyunu ısıttık. Ocak ateşleri hâlâ yanıyordu ve mutfakta su dolu fiçiler vardı. Çok geçmeden üç büyük kazanda su ısıtmaya başlamıştı bile. Bu, işin kolay kısmıydı; asıl sorunsu suyu Lizzie'nin küvetine çıkarmaktı.

Taht odasında pencerenin kenarındaki girintiye oturup dışarı baktık. Hendeğin ötesinde değişen bir şey yoktu, ama her ateşin üzerine şişler yerleştirilmişti; ateşlerin etrafına toplanan yeomen askerleri yemek yemeye hazırlanıyordu. Yakın zamanda herhangi bir tehlike teşkil edecek gibi görünmüyorlardı.

"Alice, nasıl oldu da Lizzie bir anda bu kadar güçlenebildi?" diye sordum. "Ona karşı gümüş zincirimi kullanmamı engelledi, ellerimi cebime sokamadım bile. Kendine güvenli görünüyor. Baksana kendisi düş alırken ortalıkta dolaşmamıza izin verdi; sanki bizden korkmasına gerek yokmuş gibi. Haksız da sayılmaz. Güçlendiğini hissedebiliyorum."

"Yaşıyla ilgili daha önce söylediklerinde doğruluk payı

var,” diye yanıtladı Alice. “Pendle cadıları asıl güçlerine kırk yaşına girince kavuşuyorlar. Fakat Lizzie hep güçlü ve tehlikeliydi. Neler yapabileceğini biliyorum. Elinde taze kemikler de var, üstelik bir şamana ait. Bunların da faydası olacaktır. Onu oyuna getirip alt etmeyi başardı. Şaman kemikleri zor bulunur. Bunun onu ne kadar güçlendireceğini kestirmek imkansız. Bak Tom!” Alice bağırarak kale kapısını işaret etti. “Aşağıda bir şeyler oluyor. Sanki saldırıya hazırlanıyorlar...”

Ama aşağıda sadece aralarına elleri arkadan bağlı bir tutsak almış, köprüden geçmekte olan iki yeomen askeri vardı. İç bahçeye ulaşınca ipleri kesip tutsağı serbest bıraktılar ve ona doğru bir şey fırlattılar. Bir asa...

Bu Hayalet’ti.

BÖLÜM 16

USTANIN EN KÖTÜ KÂBUSU

Hayalet'in kuleye doğru ilerlemeye başladığını gören Alice, "Çabuk Tom. Aşağı inip onu uyar!" diye bağırdı. "Lizzie'ye karşı ne şansı olabilir ki?"

"Benimle gel," dedim onu kolundan çekerek.

"Hayır, ben burada kalıp majestelerini oyalayacağım. Biraz daha sıcak su isteyip istemediğini soracağım. Onu küvette ne kadar uzun süre tutarsak Yaşlı Gregory'nin de şansı o kadar artar. Endişelenme, iyi olacağım."

Onu Kemikli Lizzie'yle bırakmak hoşuma gitmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu. Alice'in söyledikleri mantıklıydı. Cadının dikkatini dağıtabilirdi. Ustamı uyarmam gerektiğini biliyordum. Lizzie'nin artık ne kadar güçlenmiş olduğunu bilmeden buraya gelecek olursa ya ölürdü ya da buggane'e yem olmak üzere zindanı boylardı.

Bunun üzerine Alice'i orada bırakıp olabildiğince hızlı bir şekilde basamaklardan aşağıya inmeye başladım. Hayalet muhafız odasına varmak üzereyken karşılaştık. Neredeyse çarpışıyorduk.

"Sakin ol evlat!" diye bağırdı.

"Lizzie artık çok güçlü!" dedim nefes nefese. "Sizi tek bir kelimeyle dondurabilir. Zincirimi cebimden çıkarmamı engelledi!"

Hayalet esasını muhafız odasının masasına dayadıktan sonra oturdu. “Cadıyla ilgili bir tuhafılık olduğunu sezmiştim. Dışarıda ufak çaplı bir ordu var ama, yine de içeriye girip cadının işini bitiremiyorlar. Şamanın öldüğünü düşünüyorlar. Bu doğru mu?”

Başımı evet anlamında salladım. “Lizzie onun kemiklerini aldı.”

“Karanlık’ın hizmetkârlarından biri daha eksildi dese-ne... Lizzie, askerleri fena korkutmuş. Onunla başa çıkabilmek için beni, –yani bir hayaleti, üstelik de yabancı bir hayaleti– içeri göndermeye razı oldular. Bu insanlar daima özgür olmuşlardır, dolayısıyla çok çaresiz olmalılar.”

“Mona Kraliçesi olmaktan bahsediyor,” dedim ustama.

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. “Anlatsana. Acele etme ve hiçbir şeyi atlama.”

“Ama şu anda banyo yapıyor. Bu sizin için en iyi fırsat olabilir!”

“Kemikli Lizzie banyo mu yapıyor? Üstüme iyilik sağlık!” dedi Hayalet ondan alışkın olmadığım bir şeyi yapıp gülümseyerek. “Ama neler olup bittiğini öğrenmeden tek bir adım bile atmam. Ne kadar çabuk başlarsan o kadar erken biter evlat!”

Bunun üzerine dediğini yaptım. Ona Alice ve Lizzie’nin dudaklarının dikilmesinden ve buggane’nin her bir hücreye açılan tünellerinden bahsettim. Sonra dövüşü, kaçışımızı ve buggane’e bir şeyler mırıldanışını anlattım; son olarak da köpeklerle karşı karşıya geldiğimi, Bill Arkwright’ın hayaletinin belirmediğini ve şamanın öldüğünü söyledim.

Ustam başını iki yana salladı. “Büyüklik hülyalarına kapıldığı kesin. Üstelik de sahiden tehlikeli. Zavallı Bill... Neyse ki şu Lizzie olayını hallettiğimizde serbest kalabilecek. Ama olabilecek en kötü durumla karşı karşıyayız evlat. Buraya şu cadı sorununu çözmek üzere gönderildim ama bu iş hallolursa artık bana ihtiyaçları kalmayacak. Greeba Kalesi’nin yeni bir hükümdarı olacak ve işler eskiden olduğu gibi devam edecek. Hatta muhtemelen biz de yine zindanları boylayacağız. Şaman ölmüş olmasına rağmen buggane’i beslemeye devam edecekler. Eski oyunlarına geri dönecekler. Korkarım dünyanın düzeni bu. Tarih tekerrürden ibarettir.”

Ustam derin derin göğüs geçirdikten sonra bir süre düşüncelere daldı. “Daha önce de buna benzer durumlarla karşılaştım. Artık tüm bunlar beni çok yoruyor evlat; hem bedenem hem de ruhen. Tabii bunu daha sonra düşünüyoruz. Öncelikle Lizzie’yi halletmeliyiz,” diyerek ayağa kalktı.

“Ya çok güçlüyse? Ya?..”

“Bak evlat, endişelenme. Daha önce pek çok cadıyla mücadele ettim ve her seferinde galip geldim. Sen gençsin ve hâlâ bir çıraksın. Seni kontrol edebilmesinin nedeni bu. Hadi gidip şu işi halledelim! Beni Lizzie’ye götür...”

Bundan hiç hoşlanmamıştım ama ustamın dediğini yaptım. Cadının hâlâ küvette olmasını umuyordum. Fakat taht odasına girer girmez olumsuz düşünmekte ne kadar haklı olduğumu anladım.

Kemikli Lizzie tahtta oturuyordu, Alice ise basamakların üzerinde dehşete kapılmış görünüyordu. Lizzie’nin üzerinde uzun, mor renkli bir elbise vardı, ıslak saçları dümdüz taranmıştı, dudaklarıysa kırmızıya boyalıydı. Oldukça

gösterişli görünüyordu. Tam bir kraliçe gibi olmasa da saray hayatına alışkın bir kadın izlenimi veriyordu. Fakat beni asıl korkutan şey, tavırları ve yüzündeki ifadeydi.

Kontrol tamamen elindeydi ve dalga dalga soğuk bir öfke yaydığını hissedebiliyordum. Ne var ki Hayalet kararlı görünüyordu ve tahta doğru ilerlemeye başladı.

Basamaklara gelince durdu. Ben hemen arkasındaydım ve gümüş zincirini bileğine dolamak üzere sol elini pantolonunun cebine soktuğunu gördüm. Ustamın Lizzie'yle son savaşını anımsadım, çiraklığımın henüz başındaydım. Lizzie'nin güçlü insanat yardımcısını öldürmüş ve cadıyı gümüş zinciriyle bağladıktan sonra omzuna alarak Chipenden'de bir çukura kadar taşımıştı. Bunu yine yapabilir miydi? Böyle düşündüğü kesindi. Ve Lizzie de son kez olanları anımsıyor olsa gerekti.

Çok geçmeden Lizzie'nin hiç endişeli olmadığını fark ettim. Hatta Hayalet'e bakmıyordu bile. Öfke dolu bakışları benim üzerimdeydi.

“Sana güvenilmez, öyle değil mi? Sırtımı döner dönmez koşup ustanı getiriyorsun. Seni şuracıkta öldürmeliyim...”

Hayalet vakit kaybetmeden zinciri koluna dolayıp Lizzie'ye doğru fırlattı. Cadı hâlâ tahttaydı; bu oldukça kolay bir atıştı. Lizzie bağlanmış sayılırdı. Zincirin ısıldayan ölümcül bir spiral şeklini alışını izledim. Fakat beni şaşkınlığa uğratarak tahtın yarım metre sağına düştü.

Ustam nasıl ıskalayabilirdi? Bunun yanıtı güçlü bir kara büyü olmalıydı. Ya da belki de başka bir şey...

Umutsuzluğa kapıldım. Alice ustamın gücü konusunda şüphe duymakta haklıydı. Gerçeği görmeye başlıyordum.

Hayalet çöküş dönemindeydi. Gücü gitgide azalıyordu. Çırağı olduğum John Gregory kendisine karşı kullandığı büyü ne kadar etkili olursa olsun, hiç güçlük çekmeden Lizzie'yi bağlayabilirdi.

Ustamın suratı asıldı ve şaşkınlık içinde bakakaldı. Sen-deledi ve sanki bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama elini boğazına götürdü, soluğu kesilmiş benziyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve öne doğru devrildi, alnı en alttaki basamağı birkaç santimle ıskaladı. Hızla yanına koşup eğildim. Orada yüzükoyun, öylece yatıyor, güçlkle nefes alıyordu.

“Ölmedi, merak etme!” diye bağırdı Lizzie ayağa kalkarak. “Yaşlı Gregory’nin ölümü bu kadar kolay olmayacak. O çukurda geçirdiğim acı dolu yıllardan sonra. Ondan alacağım var ve önce acı çekecek. Şimdiye dek hiç tatmadığı kadar acı çekecek! Bu, ustanın en büyük kâbusu olacak.”

Bu sözleri bana, ustamın Lizzie'yi etrafı kanla dolu bir tahtta otururken gördüğü rüyayı anımsattı. Tüm bunlar gerçek oluyordu.

Lizzie basamaklardan inip ayakkabısının sivri ucuyla ustamı tekmeleyecekmiş gibi ayağını kaldırdı ama sonra durup başını iki yana salladı. “Hissedemeyecekse onu tekmelememin ne anlamı var?” diye mırıldandı. “Şimdi sana bir iş vereceğim evlat. Dışarı çıkıp kale kapısının dışında ki şu adamlarla konuşmanı istiyorum. Onlara artık benim emrimde çalıştıklarını söyle. İçlerinden mantıklı ve deneyimli birini benim yardımcım, diğerlerine benim yerime emir verecek olan hizmetkârım olarak seçmelerini istiyorum.

“Ve bir şey daha. Bekletilmekten hoşlanmam. Karar vermek için on dakikaları var. Bu süreyi aştıkları her beş

dakika için içlerinden birisi ölecek. Hadi şimdi git de bunu onlara anlat!”

Önce yerde yatan ustama, sonra Alice’e baktım. Fakat bu duraksama Lizzie’yi daha da öfkeliendirdi. Tehditkâr bakışlarla bana doğru bir adım attı.

“Bana itaat etmemeyi mi düşünüyorsun evlat? Bir daha düşünsen iyi edersin. Hem şu kan kabını biliyorum.”

“Üzgünüm Tom, çok üzgünüm. Bana zorla söyletti...” dedi Alice.

“Olay sadece Şeytan’ın önce kime geleceği. Eğer Alice beni kızdıracak olursa onu zindana atarım. Yanında ben olmayınca beş dakika bile dayanamaz. Ve sana gelince... Bu çok kolay. Seninle hemen şimdi ilgileneneğim. Şu kan kabını cebinden çıkarıp yere fırlat! Hadi! Hemen!”

Karşı koymaya çabaladıysam da elimin cadiya itaat ettiğini fark ettim. Alice’in gözleri iyice açıldı ve ben alnımdan sızan terleri hissettim. Elim kendi kendine harekete geçerek kan kabını yere fırlatmaya hazırlanırken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

“Dur!” diye bağırdı Lizzie tam zamanında. Bana bakıp pis pis sırttı. “Şimdi onu cebine geri koyabilirsin çünkü artık neler yapabileceğimi biliyorsun. Bana bir daha itaatsizlik edersen o kabı kırıp seni en derin, en karanlık ve en nemli zindana attırırım. Sonra da kimin önce geleceğine bakarız: Buggane mi yoksa Şeytan mı?”

Asamı alıp söylediklerini yapmak üzere arkamı döndüm. Başka çarem var mıydı ki?

İlk kapıdan geçip ana kapıya doğru ilerlerken yeomen askerleri ayağa kalkıp hendeğin etrafına toplandılar.

“Neler oluyor?” dedi Komutan Stanton bana doğru ilerleyerek. “Sana büyü yaptığı kesin! İçeri girerken yaşlı ve uzun boyluydun, oysa şimdi genç ve en az beş santim daha kısasın!”

Bunun üzerine hep bir ağızdan güldüler, fakat kahkahaların bazısı zorlamaydı.

“Ustam yaralandı,” dedikten sonra Stanton’ın ne tepki vereceğinden korkarak Lizzie’nin mesajını ilettim. Cadının Greeba Kalesi’ni yönetme planını kolay kolay kabul edecek birine benzemiyordu. Üstelik cadıya hizmet edecek bir yardımcı seçmeye de razı olacağını sanmıyordum. Elçi olarak beni cezalandırma kararı vermemesini umuyordum.

Stanton umursamaz görünüyordu. “Ona çalışacakmışız öyle mi? Ya başka planlarımız varsa?”

“Karar vermek için on dakikanız varmış. Eğer bu süre zarfında kararınızı bildirmezseniz onu beklettiğiniz her beş dakikada bir aranızdan birisi ölecekmiş.”

Adamlardan bazıları homurdanmaya başladı, oldukça kaygılı görünüyorlardı. Korkunun hastalık gibi birinden diğerine bulaştığını görebiliyordum.

Stanton önce yanıt vermedi. Düşünceli bir şekilde kuleye baktı. Sonra yine bana döndü. “Sen bir hayalet çırağı olarak bu işlerden anlarsın. Bunu sahiden yapabilir mi? Yani bu kadar uzaktayken aramızdan bazılarını öldürebilir mi?”

“Bu kolay değil,” diye itiraf ettim. “Cadılar düşmanlarını uzaktan öldürmek için sıklıkla çeşitli büyülere başvururlar, ama bu her zaman işe yaramaz. Fakat Kemikli Lizzie sahiden çok güçlü bir cadı. Olabileceğine inanmayacağım

şeyler yaptı. Hayaletlerin kara büyüye karşı belli bir bağı-şıklığı vardır ve ustam uzun yıllardır bu mesleği başarılı bir şekilde yürütüyor. Ama bunun bile ona faydası olmadı,” dedim başımı üzgün bir şekilde iki yana sallayarak. “Kara büyü kullanarak ustamı bayılttı. Yani neler yapabileceğini kim kestirebilir ki?”

Başını sallayıp adamlarına baktı. “Bence onu bir teste tabi tutalım. Dakikaların geçmesine izin vereceğiz. Belki de sadece blöf yapıyordur.”

Bu karardan herkes hoşnut görünmüyordu ama kimse itiraz etmedi. Hendeğe doğru gitmek üzere arkamı dönecektim ki Stanton beni kolumdan yakaladı. “Hayır evlat, neyin ne olduğunu anlayana kadar bizimle kalıyorsun.”

Beni ateşin yanına oturttu, diz çökerek yanıma geçip ellerini alevde ısıtmaya başladı. “İçeride cadı ve ustandan başka kim var?” diye sordu.

“Arkadaşım Alice”

“Alice mi? Fıçı testinden kurtulmayı başaran şu küçük cadı mı? Hani kafama kayayla vuran şu kurnaz kız?”

“O bir cadı değil.”

“Barrule onun cadı olduğunu düşünüyordu ve bu konularda asla yanılmaz,” diye araya girdi.

“O sahidenden cadı değil,” dedim ısrar ederek.

Stanton sanki bir konuda karar vermeye çabalıyormuş gibi bana uzun uzun baktıktan sonra, “Senin adın ne evlat?” diye sordu.

“Tom Ward.”

“Pekâlâ Tom Ward, benim adım Daniel Stanton, burada kumandan benim. Lord Barrule’ye on beş yılı aşkın bir süre hizmet ettim ve bazen onun adına hoşlanmadığım şeyler

yaptım. Yine de insan ekmeğini nereden kazandığını bil-meli, hepimiz zaman zaman istemediğimiz şeyler yapmak durumunda kalabiliriz. Yine de bir cadının yardımcısı ol-manın pek bana göre olmadığını düşünüyorum.

Durum şu. Barrule varis bırakmadı. On yıl kadar önce karısı doğum esnasında öldü ve çocuğu da sadece birkaç saat yaşadı. Bu yüzden Parlamento, yani Tynwald önü-müzdeki hafta onun yerini alıp Idare Konseyi'nin başına kimin geçeceğini belirleyecek. Ben görevimin bir sonraki efendimiz yani yeni işverenim için bu kalenin güvenliğini sağlamak olduğuna inanıyorum. Yani öyle ya da böyle ca-dıyla yüzleşmemiz gerekiyor.”

Aniden ateşin yanında oturan adamlardan biri çılglık attı. Daniel Stanton ayağa fırladı. Ben de onun peşinden gide-rek bağırان adamın alevlerin yanında sırtüstü yattığını gör-düm. Acı içinde kıvranıyordu, elleri sanki boğuluyormuş gibi boğazındaydı. Yüzü morarıyordu. Yardıma koşup onu doğrultmaya çalışanlar, dudağını ıslatanlar oldu. Ama adam aniden titreyip son nefesini verdikten sonra kaskatı kesildi.

“Öldü!” diye bağrışlar yükseldi.

Etrafımı saran korku dolu yüzlere bakıyordum. Stanton'ın adamlarından bazıları koşarak kaçacakmış gibi görünüyordu.

“Bu cadının işi!” diye bağırdı içlerinden biri.

“Evet,” diye onayladı bir diğeri, “ya bunu bir daha ya-parsa? Sırada içimizden biri olabilir!”

Yeomen askerleri yüzlerinde gergin bir ifadeyle etrafta boş boş dolaşıyorlardı. Yalnızca Stanton korkmuş görün-müyordu. Kollarını kavuşturmuş, başı dik vaziyette öylece duruyordu.

Beş dakika sonra yakınımızdaki bir asker inleyip ellerini boğazına götürdükten sonra sendeleyerek yere düştü ve öldü. Stanton'ın adamları artık dehşete kapılmıştı. Bunlar vahşi ölümlere alışkın yeomen askerleriydi, ancak bu yaşadıkları doğal bir şey değildi. Paniğe kapılmaya başlıyorlardı.

Stanton adamlarını sakinleştirmek için elini kaldırıp yüksek ve anlaşılır bir sesle şöyle dedi. "Cadının dediğini yapacağız! Gidip onunla kendim konuşacağım." Elini sağ omzuma koydu. "Pekâlâ evlat. Anladığım kadarıyla sen de fırsatın olsa onu durdurmak istersin, öyle değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"O halde geçen gece bunu yapabilecekken niye yapmadın? Ben oradaydım ve olanları gördüm."

Bu kez başımı iki yana salladım. "Birçok nedeni var... Onu öylece soğukkanlı bir şekilde öldüremezdim."

"Bunu yapmak zordur," dedi başını sallayıp beni onaylayarak, "üstelik sen daha çok gençsin. Ama benim elime bir fırsat geçecek olursa hiç tereddüt etmem. O yüzden bu işte birlikteyiz, anlaştık mı?"

"Önce ustamı güvenli bir yere almaya çalışmalıyız. O ne yapmamız gerektiğini bilir."

"Gidip cadının söyleyeceklerini dinleyelim bakalım," dedi Stanton. "Bir süre oyunu onun istediği gibi oynayıp fırsat kollayacağız."

BÖLÜM 17

TAŞ GİBİ CANSIZ

Birlikte kapıları geçip kuleye girdikten sonra basamakları çıkıp taht odasına vardık. Lizzie bizi tahunda bekliyordu, kendinden emin görünüyordu. Etrafta ne Alice ne de Hayalet vardı.

Daniel Stanton onu görünce hafifçe öne eğilerek selam verdi. “Emrinizdeyim hanımefendi,” dedi.

Yapılması gereken en doğru şey buydu; cadı sanki ışıltı parlıyordu. “Senin adın ne?” diye sordu.

“Stanton efendim. Greeba Muhafız Birliği’nin komutanıydım. Lord Barrule’ye neredeyse on beş yıl hizmet ettim.”

“Eh, Komutan Stanton, her ne kadar hâlâ birliğinin kumandanı olsan da artık benim yardımcımsın. Adamlarını derhâl yerlerine al, diğer hizmetkârları da, özellikle de aşçıları. Yarın akşam benim şerefime bir ziyafet verilecek. Kaledeki en büyük oda hangisi? Kaç kişi alıyor?”

“Büyük salon efendim. Kulenin yanındaki binada. Yaklaşık iki yüz kişi alıyor.”

“O halde davetiye gönder,” diye emretti Lizzie. “O salonun dolmasını istiyorum. Ayak takımı olmasın ama. Toprak sahiplerinin gelmesini istiyorum, zengin, önemli

insanların. Bana İdare Heyeti ve Tynwald üyelerini de getir. Getirebildiğin kadarını...”

“Hemen gidip ilgileneneğim efendim,” dedi Stanton.

Lizzie onu azat etti. Stanton gittikten sonra ayağa kalkıp basamaklardan inerek bana yaklaştı. “Bu adayı ben yöneteceğim. Buna şüpheni mi var evlat?” diye sordu.

Temkinli bir ifadeyle ona baktım. “Görünüşe bakılırsa her şey plana göre ilerliyor.”

“Hatta düşündüğünden de iyi,” dedi Lizzie dudaklarını büzerek. “Her ortaya çıkabilecek sürprizlere hazırlıklı olmadığımı da sanma. Daniel Stanton’ın ağzı iyi laf yapıyor ama onun bu yağlamalarının altında yatan gerçekleri görebiliyorum. Yarın akşamdan sonra öyle bir dehşete kapılacak ki bana karşı çıkmayı aklının ucundan dahi geçiremeyecek. Ve sana gelince, bir süre daha hayatta kalmana izin vereceğim. İşime yarayabilirsin. Ama attığın tek bir yanlış adım kan kabının sonu olur. Böylece Şeytan seni yakalayabilir. Yeterince açık mı?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Pekâlâ, şimdi asanı ver. Ona artık ihtiyacın olmayacak.”

Karşı koymaya çabaladıysam da dürtü hâlâ çok güçlüydü ve bir anda asamı onun ayaklarının dibine bırakıverdim. Asama dokunmak istemeyeceğini biliyordum. Cadılar üvez ahşabından nefret eder.

“Şimdi gözüm görmesin seni,” diye emretti, “ama ben-den emir almadan kaleyi terk etme ve zindanlardan uzak dur. Ustanın yanına gidecek olursan bu her ikiniz için de

kötü olur. Yukarıdaki odalardan birinde uyuyacaksın,” diyerek basamakları işaret etti, “böylece gözüm her an üzerinde olacak.”

Bir saat içinde kalede hummalı bir çalışma başladı: Muhafızlar yerlerini almışlardı ve aşçılar yarın akşamki ziyafet için hazırlık yapıyorlardı.

Basamaklardan yukarı çıkıp yatak odalarından birini seçmek dışında yapılabilecek başka bir şey yoktu; sonraki birkaç saati pencere kenarına oturup avludaki hareketliliği izleyerek geçirdim, bir yandan da durum değerlendirmesi yaparak izlenebilecek en uygun hareket planının ne olabileceğini düşündüm. Durum kötü görünüyordu ve ustam için endişeleniyordum. Peki ya Alice neredeydi? Lizzie ondan bahsetmemişti. Acaba o da zindana mı kapatılmıştı? Eğer öyleyse kan kabının koruma alanının dışında kalıyor demekti.

Durum sahiden kötüydü. Sinekler gibi Lizzie’nin ağına yapışmıştık ve bir çıkış yolu göremiyordum. Bir fırsat kollayıp, vakti geldiğinde tüm risklere karşı değerlendirmeye çalışmaktan başka çarem yoktu.

Neyse ki hava kararmadan önce Alice odamın kapısında belirdi. Elinde soğuk jambon, peynir ve bisküvi olan bir tepsi vardı.

“Benimle akşam yemeği paylaşmak isteyebileceğini düşündüm,” dedi bana yaklaşarak.

“Hayalet nerede?” diye sordum.

“Zindanların birinde Tom. Lizzie benden onu aşağı taşımak için yardım etmemi istedi.”

Birlikte pencere kenarında oturup lokmaları isteksizce çiğnemeye başladık. “Fazla yeme,” dedi Alice gülümseyerek. “Kraliçenin yarınki ziyafeti için yer ayrır.”

“Lizzie ciddi olabilir mi?” diye sordum. “Ne elde etmeyi umuyor?”

“Greeba Kalesi’ndeki tüm tutukluları serbest bırakıp hepsini ziyafete davet edecek. Tabii Yaşlı Gregory hariç. Bunu ne için yaptığını bilmiyorum. Sence çıkarı ne Tom?”

“Tutsakları neden serbest bırakacağını kestirmek güç ama sahiden de bu adayı yönetmek istiyorsa yarınki ziyafet, misafirlerini etkileyip dehşete düşürmek için iyi bir fırsat olur. Onlara, direnmenin anlamsız olduğunu gösterir. Ama bizim tarafımızda biri var; yardımcısı olarak atadığı Daniel Stanton. Eline fırsat geçtiği takdirde cadıyı gözünü kırpmadan öldürür. Yıllarca Barrule’ye hizmet etmiş ama şimdi yeni efendisi için çalışacak. Tynwald muhtemelen önümüzdeki hafta birini atar. İyi de Bay Gregory ne olacak? Onu buggane’e yem yapmayacak, öyle değil mi?”

“Henüz değil Tom. Lizzie önce onun büyük acılar çekmesini istiyor. İyice eğlendikten sonra sıra buggane’e gelecek.”

“Benim asıl anlamadığım şey beni neden öldürmediği ya da buggane’e vermek üzere bir zindana atmadığı. Neden bir hayalet çırağının etrafta dolaşmasına izin veriyor?”

“Sana zarar vermedi, çünkü ona bunu yapmaması için yalvardım,” dedi Alice. “Ve bana zarar vermedi çünkü benim günün birinde Pendle klanlarını birleştireceğime dair söylediklerinde ciddi. Beni Karanlık’a çekebileceğine inanıyor. Bunu yapamaz ama onun istediği gibi düşünmesini

sağlamanın zararı olmaz. Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi bu Tom. Ondan bir de köpekleri serbest bırakmasını istedim ya da en azından beslenmelerini sağlamasını. Ama bunu duymak bile istemedi. Şimdiye açlıktan ölüyor olmaları.”

Üzgün bir ifadeyle başımı salladım. Pençe, Kan ve Kemik çok acı çekmişti, fakat en azından diğer bazı köpeklerin aksine hâlâ hayattaydılar. Onlarla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyordu. Hem de vakit kaybetmeden...

Ertesi sabah merdivende Stanton’la karşılaştım. Elindeki misafir listesini uzattı. Listede çok sayıda isim yazılıydı.

“Bunlar davetiye gönderilenler. Hepsi de önemli insanlar fakat çoğu gelmeyecek. Kemikli Lizzie’nin bir katil ve cadı olduğunu düşünüyorlar ve onunla ilgilenmek üzere planlar yapacaklardır, hatta kaleye karşı bir askeri birlik bile oluşturabilirler. Tabii Parlamento önümüzdeki hafta toplanmadan önce fazla bir şey yapamazlar.”

Başını iki yana sallayarak “Fakat katılmayı kabul edenler de var. Nedenini bilemiyorum,” diye devam etti komutan “ancak içlerinden bazıları –özellikle de Tynwald’da işlerini istedikleri gibi yürümeyenler– cadıyı güce uzanan yolda bir basamak olarak görüyor. Bazılarıysa sadece onun nasıl bir tehdit oluşturduğunu görmeye geliyor. Toplantı cadının aleyhine dönecek olursa karmaşayı fırsat bilip onu oracıkta öldürebilirim. Söylesene evlat, bir cadıyı öldürmenin en iyi yolu nedir?”

“Kalbine saplanan gümüş alaşımlı bir bıçak en etkili yöntemdir,” dedim. “Hayalet arasında böyle bir bıçak olur, ama Lizzie benim ve ustamın asalarımıza el koydu. Yine de kalbine saplanacak her tür bıçak işe yarayacaktır. En azından bir süreliğine...”

Ona sonrasında cadının kalbini sökmesi gerektiğini söylemedim. Bu yapılmadığı takdirde çok daha ölümcül ve güçlü bir Kemikli Lizzie ile savaşmamız gerekirdi... Ama her şeyin bir sırası var diye düşünüyordum.

Güneş battıktan kısa bir süre sonra misafirler kaleye gelmeye başladı. Kapıda karşılanıp büyük salona kadar eşlik ediliyorlardı. Çoğu erkekti, yalnız ya da grup halinde gelmişlerdi, fakat aralarında birkaç çift de vardı.

Yüksek çatısı tıpkı en büyük Eyalet kiliselerinde olduğu gibi kalın ahşap direklerle desteklenen salon oldukça büyük ve görkemliydi. Çok daha ufak olmasına rağmen burası bana Priesttown Katedrali’ni anımsatıyordu. Duvarlara asılmış işlemeli halıların üzerinde adanın tarihinden birtakım olaylar resmedilmişti: Uzun kayıklar ve boynuzlu miğferleriyle sert görümlü birtakım adamlar; kayalık sahilere yanaşan tekneler; yanan evler ve ceset dolu tarlalar... Duvarlara asılı düzinelerce meşale etrafı aydınlatıyordu.

Hizmetkârlar tepsi tepsi şarap getirip misafirlere ikram ederken salon aynı anda konuşan kalabalıklara özgü bir uğultuyla doldu. Masalar birbirlerine paralel yerleştirilmişti; Lizzie’nin oturacağı baş masaysa diğerlerinin tam karşısındaydı. Alice ve ben cadının hemen solundaki sandalyede oturacaktık, Daniel Stanton ise onun sağındaydı. Mızraklı yeomen askerleri arka duvarın dibinde hazır bekliyordu.

Misafirlerin tümü geldikten sonra başka bir grup yeomen askeri tutukluları getirip onları en arkada, kapıya yakın bir masaya oturttu. Adriana'nın da aralarında olduğunu görebiliyordum.

Lizzie ancak ondan sonra odaya girip yavaşça ilerleyerek masasındaki yerini aldı. Misafirler onu gördükçe konuşmalar da kesilmeye başladı. Lord Barrule'nin ölü eşinin dolabını karıştırdığı çok açıktı; bu kez kadının mücevherlerini de takmıştı. Parmaklarında altın yüzükler, bileklerindeyse ışıltılı ve zarif bilezikler vardı, temizlenmiş saçlarıysa görkemli bir elmas taç takılmıştı.

Lizzie sandalyesine ulaşınca durup bakışlarını salonda gezdirdi. Ardından son derece soğuk bir tavırla gülümsedi. Gücünden son derece emin birinin acımasız, sinsi gülümsemesiydi bu; savunmasız kurbanlarına işkence yapmak üzere olan bir zorbanın sadist gülümsemesi.

"Çatlayıncaya kadar yiyin!" diye emretti. "Önce yemek yiyip ardından konuşacağız."

Hemen ardından salona özel pişirilmiş etlerle dolu tep-siler taşıyan garsonlar girdi. Aşçılar çok uğraşmışlardı ve ortaya gerçekten kraliçelere yaraşır bir ziyafet çıkmıştı. Fakat misafirler yemeklerini sessizce yiyorlardı ve ara sıra korkuya yahut belli belirsiz bir huzursuzluğa kapıldıklarını görmek mümkündü. Lizzie'nin neler yapabileceğinin farkındaydılar. Güçlü Lord Barrule'yi alt ettiğini ve yeomen askerlerini uzaktan öldürdüğünü biliyorlardı. Hatta bir hayaleti dahi yenmişti.

En sonunda masalar toplanıp kadehler bir kez daha dolurulunca Stanton ayağa kalkıp herkesten sessiz olmalarını

istedi. Kemikli Lizzie ayağa kalkıp endişeli misafirlerine baskarken salona meraklı bir sessizlik çöktü.

Cadı uzun bir süre hiçbir şey demeden dudaklarını büzerek öylece misafirlere baktı. Aniden havada bir soğukluk hissettim. Karanlık'a ait bir şey kullanmaya başlamıştı bile.

"Artık eski yöntemler geçerli değil!" diye bağırdı. "Değişim vakti geldi!"

Sesinde gerçek bir hakimiyet vardı. Artık karşımızdaki kişi, buggane'nin tünellerine saklanan üstü başı çamur içinde olan Lizzie değildi. Hâlâ dudağını büzüp ağır bir Pendle aksanıyla konuşmasına rağmen...

"Doğuda, denizin öte yakasında düşmanlarınız var. Eyaleti ele geçirdiler ve sıra buraya gelmek üzere. Topraklarınızı ele geçirip hepinizi köle yapmak isteyeceklerine dair şüpheniz olmasın. Boş konuşma ya da oyalanma vakti değil. Şu anda bir parlamentoya ihtiyaç yok. İhtiyacımız olan şey, harekete geçmekten bizi konuşturup durmaktan başka işe yaramayan parlamentoyu ne yapalım? Tek bir güçlü ses istiyorsunuz, evet. Farklı bir yönetim şekli istiyorsunuz, öyle değil mi? İhtiyacınız olan benim! Kraliçeniz olacağım. Sizi koruyacağım. Bana destek olun ve özgürlüğünüzden vazgeçmeyin. Bu sizin seçiminiz."

'Siz' kelimesini iyice vurgularken sol elini kaldırıp yavaşça daire çizerek işaret parmağıyla seyircileri işaret etti. Parmaklarındaki yüzüklerle, tacındaki elmaslar parlıyordu. Şimdi sahiden bir kraliçe gibi hareket ediyordu. Asil, güçlü ve etkili biri gibi. Bu insanlara kendisine itaat etmekten başka seçenekleri olmadığını söylüyordu.

Kalabalıktan uzun süren bir homurtu yükseldi. İçlerinden bir iki tanesiye sırtıp başlarını sallıyordu. Acaba onu sahiden yeni liderleri, onları da peşinden sürükleyebilecek biri olarak mı görüyorlardı?

Lizzie bu homurtuları duymazdan geldi. “Artık buradaki herkesin hayatı değişti. Tutukluları serbest bıraktım. Onlar Lord Barrule’nin tutsaklarıydı, benim değil. Ve Lord Barrule’nin dönemi sona erdiğine göre zindanlar boşaldı. Tabii hayaletinki dışında. Ve bana karşı gelen diğerleri de onun yanındaki yerlerini alacaklar.”

Bu kez homurtular iyice artarak bir tür hoşnutsuzluk ifadesi halini aldı.

“Ya benimlesiniz ya da bana karşı!” Lizzie’nin sesi gürültüyü bastırdı.

Bunun üzerine, yanında en az Lizzie’ninki kadar görkemli bir elbise giymiş gümüş-gri saçlı bir kadın olan şık bir adam ayağa kalktı. Adamın eşi paniğe kapılmış bir ifadeyle kocasını kolundan yakalayıp oturtmaya çabaladı. Fakat adam kadından kurtulup kürsüye kadar ilerledi.

Kırmızı yüzlü ve hafif toplu olan adam zengin ve kendinden emin görünüyordu. Fakat kendi deneyimlerini aşan bir durumla karşı karşıyaydı.

Parmağını Lizzie’ye doğrultup ağzını iki kez açıp kapadıktan sonra konuşmaya başladı. “Adamıza yabancısın,” dedi titrek bir sesle, “bir mütecaviz, bir mülteci, üstüne üstlük bir de cadı! Ne cüretle önümüze çıkıp böyle bir unvan alabilirsin? Kendini soyluymuş gibi göstermeye ne hakkın var?”

Lizzie pis pis sırttı. “Bir hükümdarın güçlü olması gerekir ve burada en güçlü benim!” dedi öne eğilerek. “Sen benim hükmetme hakkımı sorguluyorsun yaşlı adam. Ve bunu canınla ödeyeceksin!”

Ayağını üç kez yere vurup bir şeyler mırıldanarak sol elinin işaret parmağıyla korkudan büzüşen adamı işaret etti.

Adam ellerini boğazına götürdü. Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. Hiç ses çıkarmadı ama her iki burun deliğinden sızmaya başlayan kanlar önce ağzına oradan da yere damladı. Sonra öne doğru sendeleyip yere düşerek başını sert zemine çarptı. Orada öylece hareketsiz yatıyordu.

Lizzie adamı taş gibi cansız bir halde yere serivermişti.

BÖLÜM 18

KAYIP BİR RÜH

Gri saçlı kadın ayağa kalkıp acı içinde haykırarak kocasına yardım etmek için öne atıldı. Ama adama ulaşamadı.

Lizzie havada eliyle bir şekil çizerek başka bir büyü mırıldanmaya başladı. Kadın dizlerinin üzerine çöktü, bir yandan da dehşet verici bir şeyi başından savmak istermişçesine kollarını savurup duruyordu.

Tutsakların bulunduğu salonun arka tarafında bir karmaşa çıktığını fark ettim. Kalabalığı aşarak bize doğru gelmeye çalışan biri yeomen askerleri tarafından engelleniyordu. Bu Adriana'ya benziyordu. Sorun neydi? Eğer daha dikkatli olmazsa zindana geri gönderilirdi.

Fakat Lizzie'nin işi henüz bitmemişti. Ona bir daha kimsenin karşı koymaması için gücünü açık bir şekilde sergiliyordu. Ayağını üç kez yere vurup yüksek, otoriter bir sesle Kadim Dil'de daha birtakım kelimeler mırıldanmaya devam etti. Ben hâlâ bu dili öğrenme aşamasındaydım ve kelimeleri o kadar hızlı söylüyordu ki anlamamın imkanı yoktu. Ne var ki büyü'nün etkisi ani ve korkunçtu.

Salondaki tüm meşaleler aynı anda titreyip sönünce kendimizi zifiri karanlığın içinde bulduk. Kalabalıktan

korku dolu inlemeler yükseldi. Sonra Lizzie'nin üzerinde bir adam silüeti belirmeye başladı. Görünüşe bakılırsa bu Limbo'da sıkışıp kalmış bir ruhtu. Önce yine Bill Arkwright'ı çağırdığını düşündüysem de silüet belirginleştikçe bunun Lizzie'nin az önce öldürdüğü adam olduğunu gördüm. Limbo'nun gri sisi adamı çevrelemişti.

"Kayboldum!" diye bağırdı ruh. "*Neredeyim? Bana ne oldu?*"

"Sen öldün ve bu dünyayla işin bitti," diye çıkıştı Lizzie. "Bundan böyle başına gelecekler bana bağlı. Seni o sisin içinde sonsuza dek tutabilirim ya da gitmene izin verebilirim."

"Gitmek mi? Nereye gideceğim?" diye sordu ruh.

"Ya aydınlığa ya da karanlığa, bu dünyada geçirdiğin hayatın hangisine uygunsa. Adın ne? Bu dünyada yaşarken ne yaptın?"

"*Ben Peel'de baş değirmenciyim, çalışkan bir adamım. İsimim Patrick Lonan ve Tynwald üyesiyim...*"

Adriana'nın verdiği tepkiye şaşmamalı. Lizzie az önce babasını öldürmüştü.

Cadı acımasız bir kahkaha attı. "Tynwald üyesi idin. Artık sadece kayıp bir ruhsun. Bana hizmet ediyorsun ve ne istersem yapacaksın. Sise geri dön ve çağırımı bekle!"

Patrick Lonan'ın hayaleti korku dolu bir çığlık atarak silikleşmeye başladı. Meşaleler bir kez daha canlanarak misafirlerin dehşet dolu yüzlerini ortaya çıkardı. Çoğu ayağa kalkmış, salondan çıkmaya çalışıyordu. Yeomen askerleri de onlar kadar korkmuş görünüyordu ve kaçmaya çalışanları durdurabileceği benzemiyorlardı. Fakat Lizzie vakit kaybetmeden kontrolü ele aldı.

“Oturun!” diye emretti. “Hepiniz. Hemen şimdi yoksa ölü değirmenciye katılırsınız!”

Saniyeler içinde herkes tekrar yerine geçti. Dönüp arka tarafta masanın bulunduğu yere baktım, ancak Adriana’yı göremedim. Annesi olduğunu düşündüğüm kadın, hâlâ dizlerinin üzerinde görünmeyen bir saldırganı savuşturmaya çalışıyordu. Yüzü titriyor, bedeni kasılıyordu. Lizzie’nin yaptığı büyü tarafından aklını yitirme noktasına gelen kadının anlamsız birtakım sözler mırıldanıyordu.

Daniel Stanton’a baktım. O da en az kalabalığın geri kalanı kadar dehşete kapılmıştı ve Lizzie’nin canına kast edecek bir girişimde bulunabilecek durumda değildi.

“Neler yapabildiğimi gördünüz!” diye bağırdı cadı. “Bana karşı koyanların sonu ölüm olur. Tabii ölümden sonra yaşayacakları korku ve çekecekleri acı da cabası. Bir kez daha toplanıp İdare Konseyi’ni feshederek beni bu adanın hükümdarı ilan etmesi için Tynwald’ın son bir kez daha toplanmasına izin vereceğim. Şimdi gidin buradan! Hepiniz! Bana hizmet etmek isteyenleri, yarın gece aynı saatte kalede kabul edeceğim.”

Salon hızla boşaldı ve Lizzie’nin yüzünde zaferiyle övünen bir ifade belirdiğini gördüm. Muhafızlardan ikisini çağırarak değirmencinin karısını işaret etti.

“Şunu evine götürün, orada ölsün!” diye emretti. “Canımı sıkınlara ne olduğuna dair bir örnek teşkil etsin.”

Halen acı içinde bağırarak Adriana’nın annesini sürükleyerek uzaklaştırdılar.

“Siz ikiniz, gözüme gözükmeyin!” diyerek beni ve Alice’i işaret etti. “Kuleye geri dönün. Yardımcımla özel olarak konuşmak istiyorum.”

Önce misafirlerle birlikte büyük salondan çıkıp hendeği aşmayı düşündüm. Fakat sonra Hayalet'i kurtarmak için kuleye bir daha geri giremezdik. Hem Lizzie'nin buna izin vereceğine emin değildim. Üzerimdeki etkisi hâlâ çok güçlüydü. Ben de Alice'in peşinden kuleye geri gittim. Odama çıkıp pencere kenarındaki yuvaya oturduk. Dışarıda hava kararmıştı ve ne ay ne de yıldızlar görünüyordu; sadece uzaktaki kale duvarının üzerinde titrek birkaç kandil vardı.

"Lizzie'nin öldürdüğü adam Adriana'nın babasıydı..." diye mırıldandım.

Alice başını aşağı yukarı salladı. "Ve şimdi Adriana da Yaşlı Gregory'nin yanına, zindana atılmış olsa gerek. Lizzie'nin bu zindanları yeniden doldurmaya başlaması fazla uzun sürmedi, değil mi? Öylece istediği herkesi öldürmesine izin veremeyiz. Bir şey yapmalıyız Tom."

"Ona saldırırsak büyülerinden birini kullanarak bizi anında öldürebilir. Değirmenciye ne yaptığını gördün. Bana iradem dışında bir şeyler yaptırabiliyor. Hatta kan kabını bile kırdırabilir. Birkaç gün içinde adanın kontrolünü ele geçirecek ve sonra Hayalet'ten intikam almayı düşünecektir. Lizzie ona gerçek anlamda zarar vermeye başlamadan önce Hayalet'i zindandan çıkarmamız gerek. Riskli olduğunu biliyorum ama bu kaleden çıkmanın tek yolu buggane tünelleri."

Cesurca konuşuyordum fakat buggane'i düşünmek bile içten içe dehşete kapılmama neden oluyordu. Bu ecinniyle kendi evinde yüzleşmek kesin ölüm anlamına gelirdi.

"Haklısın Tom, ama gözünün üzerimizde olmadığı bir anı kollamalıyız. Lizzie kaçtığımızı öğrenir öğrenmez onu

peşimize salacaktır. Şu anda yeni yardımcısına emirler yağdırarak buradaki otoritesini sağlamlaştırmakla meşgul. Ve tüm muhafızlar da görev başında. Yani muhafız odası boş olmalı! Harekete geçmenin tam vakti!" diye bağırdı.

Alice haklıydı. Harekete geçmeliydik ve hemen, yani Lizzie'nin hiç beklemeyeceği anda. Yapmaya kalkıştığımız şeyin ne kadar riskli olduğunu düşünmemeye çalışarak Alice'i Lord Barrule'nin animizm üzerine çalıştığı odaya götürdüm. Kapıyı açıp Hayalet'le benim asalarımızı aldım. Gitmek üzereyken Alice şamanın defterini de aldı.

"Onu niye alıyorsun Alice?" diye sordum, Lizzie gelmeden önce odadan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu defterden kim bilir neler öğrenebiliriz Tom. İşe yarayabilir. Hem bunu alarak Lizzie'nin ulaşmasını önlemiş oluruz."

Başımı aşağı yukarı salladım. Bu doğrudu. Hızla taht odasından geçip basamaklardan zindanlara doğru inmeye başladık. Muhafız odasını sorunsuzca geçip duvara asılı meşalelerden birini alarak dar ve nemli koridor boyunca zindanlara ilerledik.

Çok sayıda zindan vardı ama boş olanların kapıları açık olduğundan hepsine tek tek bakmamıza gerek yoktu. En sonunda iki kilitli zindana geldik. Anahtarımın ilkinin açınca Adriana'yı başını ellerinin arasına alıp bir köşeye kıvrılmış halde bulduk. Bizi görünce fırlayıp yanımıza geldi.

"Anneme ne oldu?" diye sordu ağlayarak.

"Onu eve götürdüler," dedim. "Baban için gerçekten çok üzgünüm Adriana."

"Babamı öldürdü öyle mi? Neler olup bittiğini görmeme kalmadan beni salondan çıkardılar." Bana baktı, koyu renk gözlerinde derin bir üzüntü vardı.

"Evet, onu öldürdü," diye itiraf ettim başımı öne eğerek. Lizzie'nin zavallı adamın ruhunu Limbo'dan çağırdığından bahsetmedim, acısını arttırmaktan başka bir işe yaramazdı bu.

"Annem için onsuz yaşamak çok zor olacak," dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayarak. "Babam sözünü hiç sakinleştirmeydi."

"Çok cesur davrandı," dedim, "fakat neyle karşı karşıya olduğunu bilmesine imkan yoktu; Lizzie'nin ne kadar güçlü olduğunu tahmin edemezdi..."

"Tünelleri kullanarak kaleden kaçmayı deneyeceğiz," dedi Alice, şefkatli bir şekilde Adriana'nın omuzlarını okşayarak. "Tehlikeli olacak ama burada kalmaktan iyidir."

Zindanından çıktık ve anahtarımı diğer zindanın kilidine soktum. Kaskatıydı ve bir süre anahtarı çevirmeye çalıştım. En sonunda oynadı ve kapıyı açabildim. Alice feneri havaya kaldırdı ve birlikte içeri baktık.

Toprak duvarla tüneli gördüm. Sonra bir şey hareket etti. Yüreğim ağzıma geldi ve geriye doğru sıçradım. Önce bunun buggane olduğunu sandıysam da Hayalet'in gözlerini ışıktan korumak için tek elini havaya kaldırarak bize doğru ilerlediğini gördüm. Ne de olsa uzun süredir karanlıktaydı.

"Eh evlat, yüzünü gören cennetlik!"

Gülümseyerek asasını uzattım. "Size anlatacağım çok şey var ama biraz beklememiz gerekecek. Muhafızlar her an peşimizden gelebilir. Buggane tünellerini kullanarak kaçmaya çalışacağız. Ya da merdivenlerden yukarı çıkıp Lizzie'yle çarpışacağız. Üstelik artık yeomen askerleri de onun emrinde."

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. “O halde seçme şansımız çok az. Tünellerin nereye açıldığını bilmediğimize göre şurayı deneyebiliriz,” diyerek zindan duvarında karanlığa açılan deliği işaret etti.

Bir an için neden daha önce bu tünelden kaçmayı denemediğini düşündüm. Ben zindandayken bu riski almamaya karar vermiştim. Ama ben hâlâ bir çırağı, o ise Hayalet; işkence edilip öldürülmekten kurtulmak için tek şansının bunu denemek olduğunu düşünmüş olsa gerekti. Yoksa tünele tek başına girecek güç ve cesareti mi yoktu? Alice söze girince bu konu üzerinde daha fazla düşünemedim.

“Tünellerden birinin nereye açıldığını biliyoruz,” dedi. “Köpeklerin dövuştüğü uzun odadaki tünel, şu içi oyuk ağaca gidiyor...”

“Ama ağacın etrafı kemik tarlası Alice,” diye anımsattım.

“Çok tehlikeli, farkındayım ama Lizzie’nin gizli patikasını bulmayı deneyebilirim.”

“Tek bir hata yaparsan saniyeler içinde ezilip ölürsün kızım,” dedi Hayalet başını iki yana sallayarak.

“Daha iyi bir seçenek yok,” diye karşılık verdi Alice. “Yoksa nereye gittiğimizi bilmeden bugganenin tünellerine girmemiz gerekecek.”

Hayalet göğüs geçirdikten sonra başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Pekâlâ, önden sen git o halde...”

Zindanından çıkıp koridor boyunca ilerlemeye başladık; çok geçmeden yol daraldı. Bulunduğumuz yerde zemin artık taş döşeliydi. Duvardan birkaç meşale daha aldık, tünelde mümkün olduğunca fazla ışığa ihtiyacımız olacaktı. Uzun odaya yaklaşırken köpek havlamaları duyduk; ölüm

ve hayvan dışkısı kokusu dayanılmazdı. Üç kurt köpeği de hâlâ kafeste kilitliydi, Lord Barrule'nin çürüyen bedeniye tahtın yanında, düştüğü yerde duruyordu.

"Köpekleri çıkarmalıyız," dedim. "Hiç beslenmemişler. Birileri onlarla ilgileninceye dek günler geçebilir."

"Dikkatli ol evlat," diye uyardı Hayalet. "Onlara çok kötü davranılmış, nasıl tepki vereceklerini bilemeyiz."

Dikkatli bir şekilde köpekleri serbest bıraktık. Ama köpekler ne bize ne de birbirlerine saldırdı. İçlerinden ikisi anında odadan çıktı ama çoğu etrafta öylece dolaşmaya başladı. Pençe, Kemik ve Kan'sa beni gördüklerine memnun olmuş gibi görünüyordardı. Onları yeniden okşamak ve kuyruklarının heyecan içinde sallandığını görmek çok güzeldi; neşeli tavırları boğazıma bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. Açlıktan ölmek üzereydiler ve çok pislerdi, onlara kötü davranıldığı için çok kızgındım ama en azından şamanın üzerlerindeki hakimiyeti sona ermişti ve tekrar eski benliklerine kavuşmuşlardı. Odanın sonundaki tünele girince peşimizden geldiler.

Ben önden gidiyordum, Alice ve Adriana hemen arkamdaydı, Hayalet'se olası bir saldırı ihtimaline karşılık en arkadaydı. Tünel topraktan ibaretti ve maden ocakları gibi ahşap payandaları olmadığından üzerimizde onca toprağın yığılı olduğunu düşünmek korkutucuydu. Burada pekâlâ diri diri gömülebilirdik, ne de olsa tünelin bazı bölümleri zaman içinde çöküyor olmalıydı. Etrafta kökler de vardı ve bunlardan bazıları uzaktan yılanı benzediğinden cansız olduklarını kendi kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Fenerler buraya Alice ve Lizzie'yle ilk kez geldiğimizde kullandığımız mumlardan daha etkiliydi ve çok geçmeden

ilk kemikleri gördük. Bunlar kemik cadılarının inlerindeki gibi yığın haline getirilmemişti ama neredeyse her on metrede bir insan iskeleti görüyorduk. Kimi zaman tünelin yan duvarına gömülmüş bir kafatası ya da bir bacak yahut kol kemiğinin parçası, kimi zamansa birkaç ayak yahut el parmağı. Ancak burada herhangi bir arada kalan ruh yoktu; sadece insanlardan geriye kalanlar vardı. Neredeyse eksiksiz bir insan ayağının yanında durdum; sadece küçük parmağı yoktu. Hemen solunda bir kafatası vardı ve bir ağaç kökü bu kafatasının sol göz boşluğundan geçip sağ göz boşluğundan çıkarak toprak boyunca ilerlemeye devam ediyordu.

“Neden bu kadar çok kemik var?” diye seslendim Hayalet’e. “Zindanlardan kaçmaya çalışan tutsaklara mı ait?”

“Birkaçı belki öyledir,” diye yanıtladı. “Ama buggane yediklerinin bir kısmını daha sonra kusar.”

Ayak ve kafatasının buggane’nin midesinden çıkmış olduğunu düşünerek irkildim.

Beş dakika boyunca hızla ilerledikten sonra bir sorunla karşılaştık. Önümüzdeki kalın ağaç kökleri, ana tüneli tamamen kapıyordu. Kıvrılarak aşağıya uzanan başka bir tünel daha vardı. Daha yeni kazılmıştı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

BÖLÜM 19

GRİM ZULASI

“Bu buggane’nin işi,” dedim. “Şimdi ne yapacağız?”

“İçi oyuk ağaca ulaşmak için şu kökleri bir şekilde aşmalıyız,” diye yanıtladı Alice.

“Asalarımızla çevresini kazıp ilerleyebiliriz ama bu çok uzun sürer. Daha iyi bir fikrim var,” diyerek Alice’le Adriana’nın arkasına baktım. “Ağaç kökleri yolumuzu kapamış!” diye bağırdım Hayalet’e. “Tünelde biraz gerileyelim. Köpeklerle rahat çalışabilmeleri için alan bırakmalıyız. Pençe! Kan! Kemik!”

Köpekler heyecanlı bir şekilde yanımıza gelirken diğerleri gerilediler. Ellerimle köklerin yanındaki toprağı kazdıktan sonra ileriye işaret ettim. Çok geçmeden üçü birlikte hızla kazıp patileriyle toprağı arkalarına atmaya başlamışlardı bile. Hatta Pençe sola doğru kazarken Kan ve Kemik sağa doğru kazdığından bir yerine iki tünelimiz oldu.

Sağdaki tünel daha genişti ve Hayalet’le birlikte asalarımızın ucundaki bıçaklarla biraz daha genişleterek sığabileceğimiz bir hale getirdik.

En sonunda yine ilerliyorduk. İçi oyuk ağaçtan kurtulabileceğimize dair bir umut doğdu. Evet, tehlikeliydi ama kemik tarlasındaki gizli patikayı bulabilecek tek kişi varsa o da Alice’ti.

Çok geçmeden bir başka sorunla daha karşılaştık ki bu ilkinden çok daha kötüydü. Yolumuz bu kez kaskatı bir toprak yığınyla kesiliyordu. Yine buggane tarafından yenice kazılmış, keskin bir eğimle aşağıya uzanan bir başka tünel vardı.

Hayalet başını iki yana sallayarak yanıma geldi. “Bir kez daha kazmayı deneyebiliriz fakat bu yığının arkasında tünel tamamen göçmüş olabilir,” dedi. “Bu durum hoşuma gitmedi evlat. Sanki koyun gibi güdülüyoruz. Birileri aşağıya inmemizi istiyor olmalı.”

“Buggane mi?” diye sordum.

“Olabilir, ama Lizzie’nin buyruklarını yerine getiriyor olabilir. Cadı tünelden kaçtığımızın haberini almış olmalı. Ya geldiğimiz yoldan geri gideceğiz ya da aşağıya devam edeceğiz,” diyerek yeni tüneli işaret etti.

“Geri gidersek bizi bekliyor olurlar. Bu kez Lizzie hepimizi birden zindana tıkar,” dedim.

Hayalet omuz silkti. “O halde ilerlemeliyiz. Bu kez ben öne geçeyim evlat, neyle karşılaşacağımız belli olmaz.” Ve bu sözlerin ardından sürünerek tünel boyunca ilerlemeye başladı.

Tünelin eğimi giderek arttıkça ben de huzursuzlanıyordum. İleride bizi bir tehlikenin beklediğini hissediyordum.

Sonra tünel genişlemeye başladı ve Hayalet ayağa kalkıp elindeki feneri havaya kaldırdı. Çok geçmeden önümüzdeki devasa bir açıklık olduğunu gördük, duvarlar o kadar uzaktaydı ki fenerlerin ışığı onları aydınlatamıyordu. Çok büyük bir mağaranın girişindeydik.

Köpekler bile sessizdi. Arkamızda beklemeye devam ettiler, daha fazla ilerlemeye istekli görünmüyorlardı. Belki

onlar da bizim gibi korkuyor ve bizi daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şeyin beklediğini hissediyorlardı.

“Bunu beklemiyordum,” dedi Hayalet neredeyse fısıltıyla. “Sanırım burayı biliyorum. Bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum. Ama gerçekmiş...”

“Gerçek olan nedir?” diye sordum. “Neredeyiz?”

Fakat Hayalet kendi kendine mırıldanıp sorumu yanıtsız bıraktı.

“Burayı buggane yapmış olamaz,” dedi Alice. “Pençeleleriyle kayaları delebilese bile böyle bir alanı kazması için en az on ömre ihtiyacı olur.”

“Burası zaten vardı ve buggane şans eseri buldu,” dedi ustam.

“Ya da belki burayı biliyordu,” dedi Adriana karanlık tünelden çıkarak. “Belki de bu mağaradan haberdar olduğu için labirentini bilerek buraya yaptı.”

“Peki ama bu kadar büyük bir alanı ne yapacak ki?” diye sordum yüksek sesle düşünerek.

“Sana daha önce söylediğim gibi evlat,” dedi Hayalet, “buggane animus, yani insanların yaşam gücünü emerek labirentinin merkezinde saklar; şamanla ortak çalıştığı için büyük bir alana ihtiyaç duymuş olmalı. Ama bu gerçekten büyük, ihtiyacı olanın çok ötesinde.”

“Animusu ne için kullanıyor?”

“Animusun Şamanlara hayvanları kontrol edip ruhlarını uzaklara gönderme gücü veren veren bir tür büyü gücü kaynağı olduğunu biliyoruz. Ama söz konusu buggane olunca bu yaratıkla şimdiye dek gerçek anlamda konuşabilen biri olmamış. Fısıldar, tehdit eder sonra da animusu

emerek kurbanını öldürür fakat bunun nedenini bilmiyoruz. Şaman, yani Lord Barrule muhtemelen bu konuda daha çok şey biliyordu ama o artık ölü..."

"Eh, evlat," diye devam etti ustam, "bana buranın nasıl bir yer olduğunu sordun, anlatayım. Ölmeden önce burayı görebileceğimi sanmıyordum. Şimdiye dek burası hakkında sadece rivayetler duydum. Yaratıcısına ithafen buraya 'Grim Zulası' denir ve dünyadaki en büyük animizm kaynağıdır. Bundan yüz yıllar önce Lucius Grim adında bir şaman tarafından oluşturulmuş. Söylentilere göre ruhunu Karanlık'ın içine dahi gönderebiliyormuş ama sonunda ruhu bir ecinni tarafından yakalanmış. Bu onun mirası ama tabii yıllar içinde başka şamanlar da katkıda bulunmuş. Bunların sonuncusu da Lord Barrule. Neyse, ilerleyelim. Ama mağara duvarına yakın yürüyün. Kim bilir, belki başka bir çıkış yolu daha buluruz."

Hayalet önden yürümeye devam etti, hemen arkasındaysa hâlâ çıt çıkarmayan köpekler vardı. Ayaklarımızın altındaki yumuşak çamur yerini kayalara bıraktı. Çok geçmeden Alice şaşkınlıkla irkildi. İleride bir şey fark etmişti. "Orada bir şey var," dedi. "Hareket eden ışıklar görüyorum. Hiç hoşuma gitmedi."

İşaret ettiği yere baktık. Yıldızları andıran ufak, sarı ışıklar, kuş değil de balık sürüsü gibi hareket ediyordu. Kaç tane olduklarını saymaya çalıştım; bu çok zordu ama toplam yedi tane sayabildim. Aniden içlerinden biri diğerlerinden ayrılıp bize doğru süzülmeye başladı. Yaklaştıkça bunun ışıldayan bir küre olduğunu gördüm.

“Ateş elementalleri!” diye bağırdı Alice. “Tıpkı Yunanistan’da gördüklerimiz gibi...”

Yunanistan’dayken yanar orblardan beş kollu yıldıza benzeyen asterilere kadar birçok farklı ateş elementaliyle karşılaşmıştık. Hepsi de ölümcüldü ve insanı saniyeler içinde küle çevirebilirdi. Tıpkı Bill Arkwright’ın başına geldiği gibi.

Fakat Hayalet başını iki yana salladı. “Hayır kızım, bunların ne olduğunu bilmiyorum, fakat ateş elementali olamazlar. Bu mağara çok nemli. Hatta adanın tamamında Eyalet’inkine benzer nemli bir hava hâkim. Onlara hiç uygun değil. Burada yaşayamazlar.”

Bu parlayan küre, Hayalet’i haklı çıkarmak istermiş gibi bize saldırmak yerine gerileyip uzaktaki arkadaşlarının tuhaf dansına katıldı. Sanki bize daha yakından bakmak istemiş ve ilgi çekici olmadığımıza karar vermişti.

İşte Hayalet tam o esnada Alice’in elinde bir kitap olduğunu fark etti. “Onu nereden buldun kızım?” diye sordu suratını asarak. “Şamana mı aitti?”

Alice başını sallayarak onayladı. “Onun defteri. Lizzie’nin eline geçmesin diye aldım, hem belki Karanlık’la ilgili yeni şeyler öğreniriz. Defterin bizde durması en iyisi, sizce de öyle değil mi?”

Ustam pek ikna olmuşa benzemiyordu ama sesini çıkarmadı ve mağaranın kıvrılan duvarı boyunca ilerlemeye devam ettik. Bir süre sonra bizi durduran yine Alice oldu. Üç kez gürültülü bir şekilde havayı kokladı. “İleride bir şey var ve buraya doğru geliyor,” diye uyardı. “Karanlık’a ait bir şey...”

Alice cümlesini tamamlar tamamlamaz köpeklerin üçü de yaklaşan tehlikeyi sezinleyerek hırlamaya başladı. Fenerlerimizi havaya kaldırınca bize doğru yaklaşan bir silüet gördük.

“Bu insanat,” dedi Alice, silüet, ışığın etki alanına girince.

Haklıydı. Horn tek başınaydı. Kulaklarında zincirlerin geçirildiği delikler hâlâ kötü görünüyordu ve sanki her birimizi sırayla inceliyormuş gibi süt beyazı kör gözlerini oynatıp duruyordu.

Bir cadıyla Şeytan’ın ilişkisinden çok farklı çocuklar doğabilirdi. Katil cadı Grimalkin bir keresinde son derece sağlıklı bir insan doğurmuştu; Şeytan’sa sırf bu yüzden çocuğu oracıkta öldürmüştü. Sonra Alice vardı, güçlü bir cadı olma potansiyeline sahip bir insan. Fakat öte yandan tıpkı babaları gibi boynuzlu, ecinnilere benzeyen yaratıklar da vardı.

Hayalet esasını hazırlayıp yaratığa doğru ilerledi.

İnsanat dişlerinin arasından tısladıktan sonra sert bir sesle konuştu. “Beni takip edin!”

“Neden böyle bir şey yapacaktınız?” diye sordu ustam esasını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırarak.

“Beni takip edin,” diye tekrarladı Horn. Dönüp karanlığa doğru yürümeye başladı.

Kaya duvarın göreceli güvencesini bırakmak istemiyordum. Mağaranın devasa boşluğuna açılma fikri hiç hoşuma gitmiyordu: Kaybolunabilir ya da karanlık sizi bir şekilde yutabilirdi.

“Bekle!” diye bağırdı Hayalet muhtemelen aynı şeyi düşünerek. “Seni takip etmek için bize iyi bir neden sunmalısın. Yoksa burada kalıyoruz!”

İnsanat dönüp bize baktı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı; bir insandan çok, vahşi bir hayvanın ifadesi. “Takip etmeye *mebursunuz*. Başka seçeneğiniz yok.”

“Her zaman bir seçenek vardır,” dedi Hayalet. “Evet, her zaman vardır. Diyelim kalmayı seçtik...”

“O halde ölünceye dek bu mağarada kalırsınız. Ben istemediğim müddetçe buradan kaçmak mümkün değil. Artık ustam öldüğüne göre buggane’nin kontrolü bende. Cadının tüm çabalarına rağmen hâlâ ben ne dersem onu yapıyor; en azından şimdilik.”

“Yalan söylüyor olabilir,” dedi Adriana alçak sesle. “Burada kalmak daha güvenli.”

“Tabii tüm giriş ve çıkışlar buggane tarafından açılmışsa,” diye yanıtladım.

“Ve sınırim durum tam da bu,” dedi Hayalet. “Korkarım en mantıklı şey, dediğini yapmak.”

Böylece istemeyerek de olsa insanatın peşinden mağaranın içlerine doğru ilerledik. Çok geçmeden duvarlar arkamızda kaldı ve fenerlerimizin cılız, sarı ışığıyla yürümeye devam ettik. Her yanımız zifiri karanlıktı. Ayak seslerimiz boşlukta yankılanıyordu ve ben giderek endişeleniyordum.

Çok geçmeden durum daha da kötü bir hal aldı. Fenerlerimizin ışığı zayıflamaya başladı ve birkaç dakika sonra iyice azaldı. Bu kara büyünün işi olsa gerekti ve Hayalet anında elini kaldırıp bizi durdurdu. Biz durduktan kısa bir süre sonra da fenerler tamamen sönerek bizi karanlığa gömdü.

Bu bir tuzak mıydı? diye düşündüm. Yoksa Horn bizi ölüme mi sürüklemişti?

BÖLÜM 20

BÜYÜK GÜÇ

Orada öylece durup kendimi her an gerçekleştirebilecek bir saldırıya hazırladıysam da hiçbir şey olmadı.

“İlerlemeye devam et,” diye buyurdu Horn önümüzde uzanan karanlığın içinden. “Neredeyse geldik...”

Çok yavaş bir şekilde ilerlemeye devam ettik; etraf öyle karanlıktı ki hemen önümdeki Hayalet'i bile göremiyordum. Taş zemindeki ayak seslerini duymasam yok olduğunu düşünebilirdim. Sonra belli belirsiz bir parıltı gördüm.

Işığa yaklaştıkça şiddeti değişmemesine rağmen boyut olarak büyüdüğünü fark ettik. Bu bana mağara çatısından alçalarak bize göz atan parlak küreyi anımsattı. Fakat o küre ufak ve sarı renkliyken karşımızdaki ışık kırmızı ve son derece büyüktü. Üstelik tam bir küre de değildi; görünmeyen güçlerin etkisi altındaymış gibi sürekli olarak şekli değişip duruyordu.

Uzaktan keskin çizgilere sahipmiş gibi göründüyse de yaklaştıkça ormanda karşımıza çıkabilecek bir sise benzediğini gördük, çevresi dağınık ancak iç kısımları çok daha belirgindi. İnsanat bu ışığın içine girmişti bile ve ilerledikçe daha da silikleşiyordu. Onu takip ettik. Kendi adıma son derece isteksizdim. Acaba herkes benim gibi mi hissediyor

diye düşünüyordum. Ellerimle yüzüm karıncalanıyor, attığım her adımla birlikte tehlikeye yaklaştığımıza dair hislerim güçleniyordu. Sonra insanat durup bize döndü. Işığın önünde boynuzlu bir silüetten ibaretti.

“Burası sahiden de Lucius Grim’in Zulası! Haklıydım,” dedi Hayalet.

“Sizin için herhangi bir tehlike yaratmıyor,” dedi Horn. “En azından kendi başına. Burası buggane’nin canlılardan çaldığı hayat gücünü sakladığı yer. Enerjiden ibaret, yüzyıllar boyunca biriktirilmiş animanın toplandığı muazzam bir depo.”

“Öldürdüğü yüzlerce insanı düşünsenize.” Hayalet tiksinierek başını iki yana salladı.

“Yüzlerce değil, binlerce, on binlerce,” dedi insanat. “Diğer bugganeler de bu zulaya katkıda bulunmuş; süreç yüz yıllardır devam ediyor. Bu mağara artık devasa bir enerji kaynağı ve animizm büyüğü konusunda bilgili kişilerin toplanma noktası. Yalnızca şamanlar değil, Romanyalı cadılar da var. Halihazırda yedi kişilik bir cadılar meclisi, geçici olarak ruhlarını buraya göndermiş durumda. Mağaraya girdiğinizi görünce bana konumunuzu bildirdiler.”

Tepemizde yedi ışık dans edip duruyordu. Bunlar cadıların ruhları olmalı, diye düşündüm. Hayalet’in Yaratıklar Kitabı’nda buna benzer bir şey okuduğumu anımsadım. Tehlikeliydiler: Bizim gibi bir grup insanın yaşam gücünü dakikalar içinde emebilirdi.

“Hadi o zaman! Bitirelim şu işi,” diye emretti Hayalet sabırsızlanarak. “Ne istiyorsun?”

“İntikam,” dedi insanat yüzünü öfkeyle buruşturarak. “Efendim Lord Barrule’yi öldüren cadıdan intikam almak istiyorum. Onu yok etmek istiyorum!”

“Evet, biz de onu yok etmek istiyoruz,” dedi Hayalet. “Ama bizi buraya kadar sadece bunu söylemek için mi getirdin? Eğer öyleyse yolumuza devam etmemize izin verseydin daha iyi olurdu.”

“Size bunu göstermem ve çok önemli bir bilgi vermem gerekiyordu,” diye devam etti Horn. “Tüm adanın kontrolünü ele geçirmeden önce cadıyı durdurmanıza yardımcı olabilecek bir bilgi. Cadı ustamın başparmak kemiklerini farkında olmadan bir kanal gibi kullanarak buradaki enerjiden faydalaniyor. Ve bu durum giderek daha da kötüleşecek. Ben de aynı gücü kullanıyorum ve ona karşı koymaya çabalıyorum. Ama benden daha güçlü, hem de çok daha güçlü ve yakında buggane’nin kontrolünü ele geçirecek. Böyle bir şey olursa bu devasa kaynak onun emrine girecek! Şu anda bu zula hakkında hiçbir şey bilmiyor, fakat buggane’nin kontrolünü ele geçirince öğrenecektir. Ve o zaman neler yapabileceğinin farkına varacak ve burada durmak istemeyecek. En nihayetinde deniz aşırı ülkeler de tehlikeye girecek. “Ustam kendini kumara kaptırmıştı ve buradaki büyü gücünün az bir bölümünü kullanmaktan ötesiyle uğraşmadı; cadıysa bütün gücü ele geçirip onu hoşlanmadığı herkese karşı kullanacaktır. Çok geç olmadan harekete geçmelisiniz!”

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. “Şu kemikleri ondan almalıyız. Tabii söylemesi kolay. Ona daha ne kadar direnebilirsin? Buggane’den daha ne kadar uzak tutabilirsin?”

“Bunu kestirmek imkansız. Tek bildiğim her geçen gün zorlaştığı,” diye yanıtladı Horn. “Kaybedecek vakit yok. Sizi yukarıdaki ormana çıkaracak bir tünel göstereceğim. Cadının kemik tarlasından geçmenize gerek kalmayacak.”

İnsanat mağaranın karanlığında önden ilerlerken elimizdeki fenerlerin ışıkları yeniden canlandı. Bizi yeni kazılmış bir tünelden geçirdikten sonra karanlığa geri döndü. Tünel çok dik bir açıyla yükseliyordu ve herhangi bir engel yoktu; birkaç dakika içinde kendimizi ağaçların arasında bulduk. Etraf hâlâ karanlıktı ama gökyüzü doğudan aydınlanmaya başlamıştı ve uzakta, mazgalı siperlerinde ışıldayan fenerleriyle Greeba Kalesi görülüyordu; muhafızlar pürdikkat görev yerlerinde olsa gerekti.

“Kule gereğinden fazla yakın,” dedi Hayalet. “Ondan ne kadar uzaklaşabilirsek kendimi o kadar iyi hissedeceğim.”

“Artık hiçbir yer güvenli değil,” dedi Adriana. “Ben eve, Peel’e gidiyorum, annemi görmeliyim. Babamın ölümünün yarattığı şok ona ağır gelmiş olabilir. İsterseniz benimle gelebilirsiniz.”

“Bu adaya yabancı olduğumuz için teklifini memnuniyetle kabul edeceğiz,” dedi Hayalet, “fakat önce çantalarımızı alsak iyi olur.”

Çantalar hâlâ bıraktığım yerdeydi. Şamanın defterini Alice’ten alıp çantama koyduktan sonra ustamın çantasıyla birlikte sırtıma astım ve Adriana önden, biz arkadan batıya doğru yola koyulduk. Bir süre sonra Alice onun yanına gitti ve yürürken bir yandan da sohbet etmeye başladılar.

Sisli ve iç karartıcı bir sabahtı, gri gökten düşen soğuk bir çisenti yüzlerimize çarpıyordu. Ana yollar ve patikalar

yerine sık ağaçlar ve çalılıkların arasından yürüdüğümüz için oldukça yavaş ilerliyorduk. Çok geçmeden acıktığımı hissettim, sıcak bir yerde dinlenmek de hiç fena olmazdı.

“Romanya nerede?” dedim Hayalet’in yanında yürümek için adımlarımı hızlandırarak.

“Annenin memleketi Yunanistan’ın kuzey batısında kalan ormanlık bir yer evlat. Neden? Şu yedi cadıyı mı düşünüyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım. “Mağaraya epey uzaktan gelmişler,” dedim.

“Doğru evlat, ama fiziksel olarak gelmemişler, yoksa başımız derde girerdi. Gördüğümüz şey animizm ve zulanın gücüyle bedenlerinden ayrılarak buraya kadar gelen ruhlarıydı. Şu insanatla işbirliği yaptıklarından herhangi bir tehlike teşkil etmediler. Ama işimiz zor. Lizzie ve buggane ile başa çıkabilsek bile orada depolanan enerjiyi olduğu gibi bırakmak çok tehlikeli. Karanlık’a hizmet eden bir başkası orayı bulup kendi amaçları için kullanabilir.”

“Peki böyle bir şey neden şimdiye kadar olmamış?”

“Belki de olmuştur evlat, ama böyle bir zulayı kontrol etmek büyük beceri gerektirir. Lucius Grim bile bu gücü tam olarak anlayamadı. Ve dolayısıyla kendi erken sonunu hazırladı. Neyse ki Lord Barrule kumara olan ilgisi sayesinde bu kaynaktan yeterince faydalanamayacak kadar meşguldü. Ama zaman içinde yeterli karanlık güçlere sahip biri mutlaka çıkacaktır. Ayrıca adada bu kaynağa enerji sağlamaya devam edecek başka bugganeler de var; bunlar tıpkı

öcüler gibi bir yerden bir yere gitmek için ley hatlarını* kullanabiliyorlar. Evet, buna dikkat etmeliyiz. Bizi zorlu bir görev bekliyor.”

Peel Değirmeni'ne akşamüzeri erken saatlerde vardık. Ormandan çıkarken ileride, uzun ve çok kemerli bir su yolu boyunca çağlayan suyun gücüyle yavaş yavaş dönen devasa değirmeni gördük. Fakat çok geçmeden öğütülen buğday olmadığını anladık. Patrick Lonan'ın ölüm haberini alan değirmen çalışanları kendisine olan saygılarından dolayı paydos etmişlerdi.

Değirmencinin büyük evi değirmenin hemen yanındaydı. Orada çok iyi karşılandık. Adriana önce annesiyle ilgilendikten sonra hizmetlilerden her birimize banyo ve sıcak yemek hazırlamalarını rica etti. Zavallı babası ölmüş olabildi fakat işlerin olması gerektiği şekilde yürümesi gerektiğinde ısrar ederek çalışanlara ertesi sabah işe gelmeleri konusunda haber gönderdi.

İnsanat vakit kaybetmeden Lizzie'ye saldırmamız konusunda bizi kışkırtmaya çalışmıştı, fakat biz değirmende iki gün kalıp dinlenerek güç toparlarken bir yandan da nasıl bir yol izlememiz gerektiğini düşündük. Hayalet çok sessizdi ve görünüşe bakılırsa bize umut verebilecek durumda değildi.

Peki o halde bu mücadeleyi nasıl kazanacaktık? Lizzie artık Greeba Kalesi'nin kontrolünü tamamen ele geçirmişti ve çok yakında bütün adayı da ele geçirmemesi için herhangi bir neden göremiyordum. Ve emrine amade olabilecek gücün farkına varırsa... bunu düşünmek dahi istemiyordum.

* Dünyayı çepeçevre saran manyetik alan çizgilerine verilen ad. [Ç.N.]

Ne var ki değirmende uzun süre kalamayacağımızı biliyorduk. Bizi aramaya başladıklarında, gelecekleri ilk yer burası olurdu. Cadı çok geçmeden yeomen askerlerini peşimize takardı.

Değirmendeki üçüncü günümüzde şafak sökmesiyle uyanıp Alice'le birlikte yürüyüşe çıktım. Bulutsuz ve serin bir sabahtı ve yerde belli belirsiz bir çiğ tabakası vardı. Alice oldukça sessizdi, canının bir şeye sıkıldığını hissedebiliyordum.

“Sorun ne?” diye sordum. “Canının bir şeye sıkkın olduğu belli. Lizzie mi?”

“Lizzie hepimizin canını sıkıyor.”

Bir süre hiçbir şey demedim ve sessizce yürüdük. Fakat sonra onu biraz daha sorgulamaya karar verdim. “Lizzie senin annen Alice ve herkes onun ölmesini istiyor. Bu seni üzüyor olmalı... Paylaş benimle; bunları içine atma.”

“Ondan nefret ediyorum. Benim annem filan değil. Lizzie bir katil. Çocukları öldürüp kemiklerini alıyor. Öldüğü zaman sevineceğim.”

“Sen kafesteyken onunla dövüştüğüm gece Lizzie'nin hayatı benim insafıma kalmıştı. Ama onu öldüremedim. Sorun sadece bunu soğukkanlı bir şekilde yapamayacak oluşum değil, aynı zamanda onun senin annen olmasıydı. Bu bana doğru gelmedi Alice.”

“Beni dinle Tom. Söyleyeceklerimi iyi dinle. Bir daha böyle bir fırsat eline geçtiğinde onu öldür. Duraksama. Eğer o gece onu öldürmüş olsaydın herkesi büyük bir dertten kurtarırdın!”

Ancak Alice lafını bitirir bitirmez kontrolsüz bir şekilde hiçkırarak ağlamaya başladı. Onu kollarıma aldım ve yüzünü omzuma yasladı. Uzun bir süre ağladı, en sonunda ağlaması bittiğinde elini sıktım ve birlikte eve geri yürüdük.

Ağaçların arasından çıkarken Adriana'nın ön kapıdaki ufak kuş sürüsüne ekmek kırıntıları attığını gördüm. Bizi görünce ellerini çırpınca kuşların hepsi havalandı ve neredeyse tamamı çatıya kondu. Çiy tutmuş çimenlik arazi boyunca ilerleyip yanımıza geldi.

Yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. Annesi hâlâ Kemikli Lizzie'yle olan karşılaşmasının etkilerini yaşıyordu ve Simon Sulby'nin nerede olduğuna dair hâlâ en ufak bir fikir yoktu. Sanki yer yarılmıştı da hem o hem de Kaptan Baines içine düşmüşlerdi.

"Annen bugün nasıl?" diye sordum.

"Biraz daha iyi gibi," diye yanıtladı Adriana. "Epeyce ısrardan sonra bu sabah birkaç yudum et suyu içebildi. Ama akli hâlâ yerinde değil ve sanki eve döndüğünü anlamadı. Neyse ki babamın başına gelenleri unutmuşa benziyor. Ona kötü haberi verecek olmaktan çok korkuyorum..."

"Ve korkarım hepimiz için başka bir kötü haberim daha var," diye devam etti konuşmasına suratını asarak. "Sanırım sorun buraya geldiğimiz andan beri beklediğimiz şey. Değirmencilerimizden biri bu sabah tarlalardan geçerek işe giderken St. Johns'un kuzey batısında toplanmakta olan kalabalık bir grup yeomen askeri görmüş. Görünüşe bakılırsa bu yöne gelmeye hazırlanıyorlarmış. Eğer öyleyse yakında burada olurlar."

BÖLÜM 21

SAVAŞMAYA HAZIR

“Saklanmamız lazım,” dedi Alice. “Ya da belki güneye, sahil şeridine doğru gitmeliyiz.”

“Evet, siz gitmelisiniz ama ben sizinle gelemeyeceğim,” dedi Adriana. “Annem yola çıkamayacak kadar hasta. Onunla birlikte burada kalmalıyım.”

“Bakalım Bay Gregory ne düşünecek,” dedim eve dönerken. Ama daha eve varmadan Alice uzakta koşan bir silüet –bir yeomen askeri– gördü. Tam da o esnada Hayalet evden çıkıp yanımıza geldi; o da aynı adamı pencereden görmüş olsa gerekti. Yanımızda durup esasını çaprazlamasına tutarak savunma konumuna geçti.

Yeomen askeri yanımıza geldi ama silahsızdı. Başı önde, elleri belinde nefes nefese bir süre orada öylece durdu. Sonra cebinden bir zarf çıkarttı. “Tom Ward için,” dedi.

Zarfı alıp açarak içindeki mektubu okumaya başladım.

Sevgili Üstat Ward,

Cadının yanındaki görevimden ayrıldım. Daha doğrusu canımı kurtardığım için şanslıyım. Şimdi Greeba Kalesi'nin yeni hükümdarına karşı Koymak için asker topluyorum ve Peel'e doğru yola çıktık. Sizinle değirmende buluşuruz. Düşmanı alt etmek için sen ve ustanın deneyimlerinize ihtiyacım var.

Sevgiler,

Daniel Stanton

“Hadi ama evlat, bizi daha fazla bekletme,” dedi Hayalet. “Yüksek sesle okusana!”

Ustamın dediğini yaptım. Mektubu okumam bitince sakalını sıvazlayarak bana baktı. “Şu Daniel Stanton’a güveniyor musun?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “O bir asker ve muhtemelen süttten çıkma ak kaşık değildir, ama aynı şey hepimiz için geçerli. Evet, ona güveniyorum.”

“Pekâlâ, o halde bekleyip ne söyleyecekmiş göreceğiz.”

“Değirmende olacağımızı nereden bildi acaba?” diye sordum.

“Eh, bunu kestirmek o kadar da güç değil evlat,” diye yanıtladı Hayalet. “Adriana ile birlikte kaçtığımızı biliyor ve kızın acılı annesinin yanına gitmek isteyeceği çok açık.”

“Eğer o burada olduğumuzu biliyorsa Lizzie de biliyordur.”

“Evet evlat, o da kesin biliyordur. Ama şu yeni keşfettiği güç onu bir süre daha meşgul eder. Vakti geldiğinde bizim hakkımızdan kolayca gelebileceğine emin. Şimdilik bütün enerjisini adanın kontrolünü ele geçirmeye harcıyor. Eninde sonunda bizim de peşimize düşecektir; demedi deme.”

Stanton bir saatten az bir süre sonra adamlarıyla birlikte geldi. Toplamda elli kişi ya var ya yoklardı, ama ellerindeki mızrak ve sopalarla son derece heybetli görünüyordlardı.

Adriana, Hayalet, Alice ve ben masanın etrafına toplanıp Stanton’ın durumu açıklamasını dinledik.

“Cadı üç yüz kişiyi silah altına almış, bizse daha bunun altıda biri kadarız. Daha katılacaklar var ve savaşımaya hazırılar. İki gün önce Lizzie bazı toprak sahibi ve çiftçilere –destek olmayı reddedenlere– karşı akıncı birlikler gönderdi. Bazı aileler –erkekler, kadınlar ve çocuklar– soğukkanlı bir şekilde öldürüldü. Ama ben o zamana dek çoktan kaçmayı başarmıştım.

Lizzie burada gördüğün adamlardan bazılarıyla birlikte beni St. Johns’a gönderdi. Görevimiz bölgeyi ele geçirip birkaç gün içinde gerçekleştirilecek Tynwald toplantısına hazırlamak. Cadı, Parlamento’yu feshedip yönetimin ona devredilmesini istiyor. Ben işleri kontrol altına alınca oraya kendisi gitmek istiyor.

Ama çocuklardan birkaçıyla konuştum, bazı Tynwald üyeleriyle de ve birlikte onu alt etmeyi denemeye karar verdik. Buna seyirci kalamayız. Daha önce kimsenin buyruğu altına girmemiştik ve asla da girmeyeceğiz.”

“İşte siz burada devreye giriyorsunuz,” diye devam etti, Hayalet’e ve bana bakarak. “Cadının yanında bulundum ve dehşete kapıldım. Sanki tüm gücümü emdiğini hissettim. İnsanları dokunmadan öldürüyor. Bununla nasıl mücadele edebiliriz?”

“Bu hâlâ üzerinde düşündüğüm bir konu,” dedi Hayalet. “Sahip olduğu güç –yani insanları böylesine kolay bir şekilde uzaktan öldürebilmek– şimdiye dek tek bir cadıda gördüğüm en etkili şey. Ama artık bu gücün kaynağını biliyoruz ve eninde sonunda onu durdurmanın bir yolunu bulacağız, endişelenme.” Ustam uzun süredir olmadığı kadar kararlı görünüyordu.

“Sorun şu ki Lizzie’nin destekçileri var –para ve güç vaatleriyle satın alman silahlı çok sayıda yeomen askeri– ve onu yalnız yakalamak o kadar kolay olmayacaktır,” dedi Stanton.

“Kaçabildiğin için şanslı olduğunu söyledin... Ne oldu?” diye sordum.

“Cadının babanı öldürdüğü gece“ başıyla Adriana’yı işaret etti “onun canını almaya karar vermiştim. Ama en az oradaki herkes kadar çaresiz ve korku içindeydim, kanım çekilmiş gibiydi. Ve cadı bir şeyler hissetti. Sanki beynimi okuyor gibiydi. Daha sonra beni sorguladı. Ne kadar sadık olduğumu öğrenmek istedi. Benimle ilgili şüpheleri olduğunu belirterek ona gerçeği söylememi emretti. Onun beynimin içinde dönüp durarak etrafı yokladığını hissedebiliyordum. Titreyip terlemeye başladım ve onu öldürme planları kurduğumu itiraf etmemek için bütün irademi kullandım. Kıl payı kurtuldum, kıl payı.”

“Eh, görünüşe bakılırsa her şey ne kadar destek bulabileceğine bağlı,” dedi Hayalet. “Yeterince adam toplayabilirsen Tynwald toplandığında saldırıya geçebilirsiniz. Lizzie’nin dikkati dağılırsa hâlâ gümüş zincirle sarılabilir.”

“Ya da kılıcımı kalbine saplayabilirim,” dedi Stanton. “Yakın kasaba ve köylere haberci yollayarak destek toplamaya çalışacağım. Eli silah tutan ve yaşadığı toprakların özgürlüğü için dövüşmek isteyen herkes dövüşecek.”

Her ne kadar haber civar köy ve kasabalara iletildiyse de Stanton’ın birliğine öğlene kadar sadece bir düzine yeni asker katıldı. Çoğu da ellerinde sopadan başka bir şey olmayan çiftlik işçileriydi. Aralarından üçü mızrak, biriye

kargı getirmişti. Bu üçü eskiden yeomen askeri idi ama artık genç değillerdi ve silahları paslanmıştı. Buna rağmen Stanton her birini içtenlikle karşılayıp sadakat yeminlerini kabul etti.

Daha sonra gelen ve elinde kalınca bir sopa taşıyan adam Adriana'nın yüzünü güldürdü. Bu gelen, Simon Sulby idi.

"Kaptan Baines'den haber var mı?" diye sordu Hayalet, adam kendisini Adriana'nın kollarından kurtarabildikten sonra.

"Korkarım St. Johns'ta tutuklanmış," diye yanıtladı Simon. "Douglas'tan ayrılmaması gerekiyordu, o yüzden muhafızlar onu gemisine geri götürdüler. Ve mültecileri Eyalet'e geri götürmesi istenene kadar da orada kalacak."

Akşam olmadan yirmi kadar silahlı yeomen askeri daha gelince destekçilerimizin sayısı, kocalarının peşinden gelen birkaç kadın dahil olmak üzere seksene ulaştı. Bu kadınlar yanlarında çocuklarını da getirmişti ve çocuklardan en az üçü, daha bebektir.

Güneş hızla battı, sanki zaman daha çabuk akıyor gibiydi. Çok geçmeden değirmenin yanında bir düzine ateş yakıldı; gece çöktükçe bu ateşler daha da çok parlıyordu. Yeomen askerlerinden biri değirmenin çatısına üzerine amblem olarak üç bacak işlenmiş bir bayrak astı. Bayrak rüzgârda dalgalanırken derme çatma kamp kahkaha sesleriyle çınlamaya başladı, sohbet giderek daha iyimser bir hal aldı. İçlerinden biri keman çıkarıp çalmaya başlayınca kadınlar ayakkabılarını fırlatıp attıkları gibi çimlerin üzerinde dans etmeye başladılar, Simon ve Adriana da vakit kaybetmeden onlara katıldı. Bölge sakinlerinden bazıları

da gelip onları uzaktan izlediler. Katılmaktan korktukları çok açıktı.

Stanton gecenin karanlığından faydalananarak adamlarını doğuya, St. John'a doğru ilerletmeye hazırlanıyordu. Slieau Whallian'm eteklerindeki ormana gizlenip öğlene doğru Parlamento toplandığında saldırıya geçmeyi planlıyordu. Gözcüler şimdiden rotanın güvenli olduğu haberini getirdiğinden yolculuğun büyük bölümünde ana yolda ilerleyecektik.

Hayalet, Alice, Stanton ve ben yeomen askerlerinin ardı sıra ilerliyorduk. Kadın ve çocuklar değirmende kalacaktı. Adriana istemeye istemeye de olsa annesine göz kulak olmak üzere geride kaldı. Doktorun ilaçları işe yaramayınca Alice onu kendi şifalı ot ve iksirleriyle tedavi etmeye çalışmış ancak başarılı olamamıştı.

Hayalet çantasını taşımam için bana verdi. "İşimiz kesinlikle hiç kolay değil," dedi Stanton'a başını iki yana sallayarak. "Lizzie gibi bir cadı yaklaşan tehlikenin kokusunu alabilir. Hatta geleceğimizi anlayacak ve ürkü, yani düşmanlarını dehşete düşüren büyük kullanacaktır. Bunu yaparsa adamların her ne kadar cesur olurlarsa olsunlar arkalarına bakmadan kaçır."

Fakat Stanton, Hayalet'in sözlerinden etkilenmeyi reddediyordu. "Neler yapabildiğini gördüm ama denememiz gerek. Eğer savaşmazsak daha baştan kazanmış olur," dedi.

Gün ağarmadan birkaç saat önce ormanın içinde, St. Johns'a yakın bir yerde gizlenmiş bekliyorduk. Stanton nöbetçileri belirledi ve böylelikle geri kalanımız biraz dinlenme fırsatı buldu.

Şafak söktüğünde hava bulutlandı ve yağmur çiselemeye başladı, ancak ateş yakma riskini göze alamayacağımızdan soğuk kahvaltı etmekle yetindim ki bu da Hayalet ve benim için peynir anlamına geliyordu. Hayalet Karanlık'la yüzleşmeden önce oruç tutmaktan hoşlanıyor ve gücünü böyle, az miktarda peynir yiyerek koruyordu.

“Bu, bizim Eyalet peynirimizin eline su dökemez evlat,” dedi. “Ben sarı ve ağızda dağılan peyniri tercih ederim!”

Bense iştahım olmadığından çok az yedim. Gergindim ve midem kasılıyordu. Kalkışmak üzere olduğumuz şeye dair içimde kötü bir his vardı. Lizzie'nin yeni edindiği güçler öylesine muazzamdı ki, üstelik çok sayıda askeri vardı. Onun yanına yaklaşmamıza imkan yoktu. Eğer saldırıda ölmezsek yine tutsak alınırdık. Ve eğer bu olursa Lizzie'nin bize, özellikle de Hayalet'e neler yapacağını düşünmek dahi istemiyordum.

BÖLÜM 22

TYNWALD TEPEŚİNDEKİ SAVAŞ

Daniel Stanton yetenekli bir komutandı ve adamlarının ona güvenip emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirdikleri açıktı. Saldırının ilk bölümü iyi gitti.

Ağaçların arasından St. Johns'a doğru ince bir yarım daire çizerek ilerledik, yeomen askerleriyse düşman gözcüleriyle ilgilenmek üzere dağıldılar. Üç gözcüyle karşılaştılar: İlkisi direnmeden teslim oldu, üçüncüyse çok az direnebildi. Eğer bu basit bir askeri saldırı olsaydı şaşkınlık avantajı bizim elimizde olurdu. Fakat Lizzie farklıydı.

Hayalet'in yanına çırak olarak geldiğim ilk zamanlarda Lizzie, Chipenden bölgesine taşınmış ve köyden birkaç kilometre ötedeki bir kulübeye yerleşmişti. Kemiklerini almak için bir çocuğu kaçırmıştı. Çocuğu kurtarmayı başardım ve öfkeden deliye dönen köy halkı, ellerinde sopalarla onun peşine düştüler. Ama Lizzie uzak sezgi sayesinde tehlikeyi öngörerek kaçtı. Öfkeli kalabalıksa bunun üzerine Lizzie'nin kulübesini yakarak yerle bir etti.

Ama bu kez Lizzie güçlü olan taraftı. Oluşturduğumuz tehdidin farkına varacak ve üstün güçlerini kullanarak bizi tıpkı bir sinek gibi savurup atacaktı. Buna engel olmak için dosdoğru cadıyı hedef alarak onu hazırlıksız yakalamamızı sağlayacak bir yıldırım saldırı planladık.

Stanton'ın emrindeki yeomen askerleri yeniden toplanınca ince hilal, bu kez kalın bir kama halini alarak önlerine çıkacak her türlü direnişi delip geçmek üzere cadıya doğru yola koyuldu. St. Johns'a yaklaşırken Hayalet, Alice, Simon ve ben yeomen askerlerinin arkasındaydık.

Ustam bana ve Alice'e döndü. "Mümkün olduğunca askerlerin arkasında görünmeden ilerleyip dosdoğru cadıya saldırın!"

Başımı salladım ve ikimiz de asalarımızın ucundaki bıçakları çıkardık. Alice genelde silah taşımaktan hoşlanmazdı ama bu kez Simon ona da bir bıçak vermişti. Şimdi bıçağı belinde taşıyordu. Onu annesine karşı kullanıp kullanamayacağını merak ediyordum. Lizzie hakkında sarf ettiği onca sert ifadeye rağmen ben yine de bundan emin değildim.

"Yanımdan ayrılma!" dedim ona, çatışmanın birbirimizden ayrılmamıza ve onun kan kabının koruma alanından çıkmasına neden olacağından endişeleniyordum.

Ağzım korku ve heyecandan kurumuştı. Artık ağaçların bittiği yere iyice yaklaşmıştık. Binaları ve ilerideki yemyeşil açıklığı görebiliyordum. Orada elleri silahlı bir kalabalık vardı. Yeomen askerlerimiz kendi silahlarını hazırladılar.

"Şimdi!" diye bağırdı Stanton ve öne atıldı. Kama düzenini bozmadan koşmaya devam ettik. Önümüzdeki askerler yüzünden pek fazla şey göremiyordum ama uzakta Parlamento'nun toplandığını ve Tynwald Tepesi'ni seçebiliyordum. Hatta Lizzie şu anda onlara konuşma yapıyor olabilirdi; yakında bir yerde olmalıydı.

Sonra yeomen askerlerimiz düşmanla çarpışınca acı dolu haykırış ve çığlıklar duydum. Direniş arttıkça ilerleme hızımız azalıyordu.

O çimenlik alanın ortasına ulaşabilir miydik asla bilemeyeceğim, çünkü tam o esnada Lizzie, beklediğimiz gibi *ürkü* büyüsü yaptı. Aniden çok güçlü bir korkuya kapıldım; arkamı dönüp bize doğru görünmeden yaklaşan tehlikeden kaçmak için dayanılmaz bir istek duydum. Alice ve ustamın da aynısını yapacağını bildiğimden bu isteğe karşı koydum. Fakat yeomen askerlerimiz böylesine bir büyü karşısında güçsüzlerdi ve anında dört bir yana kaçışmaya başladılar. Simon Sulby de öyle. Elinden başka ne gelirdi ki? Daha önce böylesine yoğun bir korkuya kapılmamıştı.

Ama durum o kadar da kötü değildi. Bu tür büyülere hedef gösterilemez, yani Lizzie'nin askerleri de tıpkı bizimkiler gibi büyüden etkilenmişti. Yoksa bunun olacağını düşünememiş miydi? Yaptığı büyü ona hiçbir avantaj sağlamadı, diye düşündüm. Belki de edindiği güç doğru düşünmesine engel olmuştu.

Çok sayıda yeomen askerinin yanı sıra Parlamento üyeleri ve diğer ileri gelenler de cübbelerini savura savura çimenlik alanda sağa sola kaçışıyordu. Peki ama Lizzie neredeydi?

“İşte orada!” diye bağırdı Hayalet asasıyla işaret ederek.

Lizzie tepenin kenarında kötücül bir ifadeyle bize bakıyordu. Bir an için bakışlarımız kesişti ve yeni bir korku dalgasının vücudumu sardığını hissettim. Az önce aldırış etmediğim *ürkü* büyüsünden çok daha güçlü bir şeyle karşı karşıyaydım. Lizzie bizi uzaktan öldürme gücüne sahipti

ve bunun için en olası kurban bendim. Hayalet'i bu şekilde öldürmezdi; onun için uzun ve acı verici bir ölüm planlıyordu. Alice ise kızıydı ve ona ne yapacağını bilmiyordum. Fakat ben yoluna çıkan bir taş parçasından farksızdım. Lizzie'nin büyükannesi Malkin Ana'nın ölümüne neden olan biri...

Sayıcı gitgide azalan yeomen askerlerinin arasından Lizzie'ye doğru koşmaya devam ediyorduk ki bir anda hava karardı. Batıdan gelen bulutlar güneşi kapattı ve ağaçlar titreyip sallanmaya başladı. Aniden başlayan sağanak yağmur, yüzlerimize çarparak önümüzü görmeyi güçleştiriyordu. Lizzie kara büyü yapmaya devam ediyordu.

Başımı öne eğip sol elimdeki asayı sımsıkı kavrayarak gözlerimi sildim. Artık ona iyice yaklaşmıştım ve başımı kaldırdığımda suratını yamultarak büyük bir zafer kazanmış gibi pis pis sırıttığını gördüm. Tam o esnada en başından beri istediğinin bu olduğunun farkına vardım. Yaptığı büyü yüzünden kendi ordusunun dağılması umurunda değildi. Tek istediği Hayalet, Alice ve benimle yüzleşerek intikam almaktı. Gerçekten de uçümüze karşı durabilecek güce sahip olduğuna inanıyordu.

Ben Hayalet'in önündeydim, Alice de onun arkasından geliyordu; yirmi otuz adım daha atabilirsem Lizzie'ye asamla vurabilecek kadar yaklaşacaktım. Asamı mızrak gibi havaya kaldırdım. Lizzie'nin elinde, yanına yaklaşacak ilk kişiye doğru savurmaya hazırlandığı iki uzun kılıç vardı.

Tam üzerine atılacağım sırada yanımdan eli kılıçlı biri geçti.

"O benim!" diye bağırdı Daniel Stanton. Her nasılsa cesaretiyle cadının büyüsunü alt etmeyi başarmıştı.

Fakat Stanton kılıcını cadının kalbine doğru savurarak ona yaklaşırken Lizzie sol elindeki kılıçla bu saldırıyı karşılayıp diğer elindeki kılıcın kabzasıyla Stanton'ın kafasına vurdu. Stanton sendeleyip yere düşerek yuvarlanmaya başladığında kılıcı da elinden fırladı.

Lizzie kılıcı neden kullanmadı acaba? diye düşündüm. Sorum anında yanıtlandı, çünkü cadı beynimin içinde konuşuyordu:

Onunki de yavaş ve acı dolu bir ölüm olacak; tıpkı senin ve ustanınki gibi!

Aniden üzerine atıldım. Asamı cadıya doğru savurduysam da son anda ıslak çimenlerin üzerinde kayınca kılıcının kabzasıyla bu kez bana vurdu. Başımda şimşekler çaktı. Yere düştüğümü anımsamıyorum bile.

Kısa süreli bir baygınlık geçirmiş olmalıyım, çünkü kendime geldiğimde Hayalet'in, esasını havaya kaldırmış, Lizzie'ye doğru yaklaştığını gördüm. Alice de kenara çekilmiş, korku dolu bir ifadeyle cadı ve ustam arasındaki mücadeleyi izliyordu. Lizzie yine sırtıtmaya başlamıştı, hatta neredeyse keyifle izliyor bile denebilirdi. Hayalet'e bakınca korkusunu gördüm. Hayır, bundan çok daha fazlası vardı. Gözleri seğiriyordu ve bakışlarından yenilgiyi kabullediğini anlayabiliyordum. Lizzie onun zihninin içinde konuşup kendisine karşı hiçbir şansı olmadığını söylüyor ve onu yakaladıktan sonra neler yapacağını anlatıyor olmalıydı.

Ustamın durumu beni dehşete düşürdü. Benim için hep bir güç timsali olmuştu. Karanlık karşısında anlık bir yenilgi yaşadığında dahi her zaman cesur ve iyimser olmuştu. Oysa şimdi tüm bunlardan eser yoktu. Ustamın düştüğü duruma dayanamayarak başımı çevirdim.

Hayalet aniden asasını indirip Lizzie'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Lizzie gülümseyip ustamı da bayıltmak üzere kılıcını havaya kaldırdı. Doğrulup ayağa kalkmaya çalıştıysam da başım döndü ve midem bulandı. Araya girmek istiyordum, fakat ustamın yardımına yetişemeyeceğimin farkındaydım.

Ama *araya giren* biri oldu. Bir anda Alice bağırdı. Kadim Dil'de bir kelimeydi bu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, bir tür büyü olmalıydı. Alice'le Lizzie arasında bir şey uçtu; ufak ve siyah bir şey. Bu her neyse Alice atmamıştı, dosdoğru yarı aralık ağzından fırlamıştı.

Cadının üzerindeki etkisi çok aniydi. Lizzie geriye doğru sendeledi ve elindeki kılıcı yere düştü. Ve sonra Alice bıçağını havaya kaldırıp saldırıya geçti, ama Lizzie'yi bıçaklamadı. Diğer elini kullanarak Lizzie'nin yüzünü tırnaklarıyla çizdi. Lizzie haykırp arkaya düştü.

Bu benim için bir fırsattı ve öne atılıp havaya kaldırdığım asamı kalbine saplamaya hazırlandım. Fakat tüm gücümle denememe rağmen ona Alice'in yaptığı gibi acı vermeyi başaramadım. Gücüm yeterli değildi. Asa elimde donakaldı.

"Çabuk ol Tom!" diye bağırdı Alice, Hayalet'i ayağa kaldırırken. Hayalet'in asasını alıp diğer koluna girdim ve onu çekmeye başladık. Arkama bakınca Lizzie'nin hâlâ yüzünü

tuttuğunu gördüm. Alice her ne yaptıysa etkisinin fazla uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Dehşete kapılmış kalabalığın içinde kaybolarak bir şekilde kaçmayı başardık. Ağaçların arasından geldiğimiz yöne doğru ilerlerken sersemlemiş insanlar görmeye devam ettik, hem yeomen askerleri hem de Tynwald mensupları yüzlerinde şaşkınlık ve dehşet ifadeleriyle kaçışmaktaydı. Simon Sulby'dense iz yoktu.

Ormana girerken Hayalet neredeyse öfkeli bir şekilde bizi iki yana itti. "Kendim yürüyebilirim! Çekiştirmenize gerek yok!" diye çıkışarak önümüzden yürümeye başladı. Önce yalpalıyor gibi göründüyse de çok geçmeden daha sert adımlar atmaya başladı. Alice ve ben konuşabilmek için biraz yavaşlayarak geride kaldık.

"Bize değil, kendine kızgın," dedim Alice'e.

"Yaşlı Gregory'nin gururu incindi," dedi Alice. "Lizzie onu yine alt etti. Orası kesin."

"Ama sen de Lizzie'yi alt ettin. O bu kadar güçlüyken bunu nasıl başardın?"

"Bir zamanlar teyzem Agnes'in öğrettiği bir büyüydü bu. Bazı cadılar buna *pençe der*. İşaret parmağının tırnağından ufak bir parçayı ısırarak kopardıktan sonra düşmanına tükürüyorsun. Sonra yüzünü çizerek onu sersemletiyorsun. Lizzie'yi hazırlıksız yakaladım. Bunu yapabileceğimi bilmiyordu. Ama bu bize sadece birkaç dakika kazandırdı. Üstelik bir daha bu büyüü tekrarlayamam. Hazırlıklı olacaktır."

Alice'in bahsettiği teyzesi, bir zamanlar benim de kısa bir süre yanında yaşadığım Agnes Sowerbutts'tı.

“Ama Agnes’in iyi huylu bir cadı, bir şifacı olduğunu söylediğini anımsıyorum?” dedim.

“Öyle Tom. Sana yalan söylemem. Ama Pendle’da yaşayan her cadı, kendini savunmak için bazı büyülere ihtiyaç duyar. Başka bir cadının bu büyülerini üzerinde ne zaman kullanacağını asla bilemezsin. Agnes de buna benzer bir büyüyü kendini savunmak için kullanırdı. Aynı şey benim için de geçerli.”

Çok geçmeden St. Johns’tan epey uzaklaştık ve ıslıl ıslıl parlayan güneş yeniden belirdi. Akşam geç vakit değirmene vardığımızda Simon’ın kaybolma haberi, Adriana’yı perişan etti. En kötüsünden endişe ediyordu.

Ama neyse ki Simon ertesi gün öğleden önce döndü. Ancak getirdiği haberlerin çoğu kötüydü. Bir saat geçmeden Tynwald yeniden toplanarak Lizzie’yi adanın hâkimi ilan etmişti; Parlamento feshedilerek kontrolü tamamen ona bırakmıştı.

“Her şey öyle hızlı olup bitti ki,” dedi Simon. “Herkes ondan korkuyordu. Sadece istediklerini yapıp eve gittiler. Onları kim suçlayabilir ki?”

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. “Peki ya sonra? Lizzie, St. Johns’ta mı kaldı?”

“Hayır, hemen Greeba Kalesi’ne doğru yola koyuldu.”

“Peki ya Daniel Stanton’ın askerleri? Onları esir aldı mı?”

“Sadece birini: Stanton’ı. Cadı bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu. Sanki onu heyecanlandıran bir şeyler

vardı ve bunun Mona'nın hakimiyetini ele geçirmek olmadığına eminim. Başka esir almadı. Olan bitenlerin içinde tek güzel haber şu: Yeomen askerleri bir zamanlar aynı tarafta olduklarından birbirleriyle savaşmaya istekli değillerdi, o yüzden ölen de olmadı. Sadece yarım düzine kadar yaralı var ve hiçbiri ağır değil. Lizzie'yle birlikte Greeba'ya dönmeyenler evlerine dağıldı.

"Neden bu kadar acele ettiğini merak ediyorum doğrusu," diye mırıldandı Hayalet, düşünceli bir şekilde.

"Mağarayı ve içindekileri öğrendi mi sizce?"

"Olabilir evlat. Eğer öyleyse onu durdurmak sahiden güç olacaktır." Masada tam karşısında oturan Simon ve Adriana'ya baktı. "Sanırım siz ikiniz burada yeterince güvende olursunuz," dedi. "Ama Kemikli Lizzie şu güç zulasını bulur bulmaz üçümüzün peşine düşecektir. Köpekleri de alıp ortadan kaybolalım."

"Buranın güneyinde, Glenmaye'de terk edilmiş bir kulübe var," dedi Adriana. "Yıllardır içinde yaşayan yok, ama en azından başınızın üzerinde bir çatı olur." Bir anda yüzü kızardı. "Simon'la orada buluşurduk; babamın bilmediği bir yer. Simon gidip beni orada beklerdi ve ben de de-girmenden ayrılabilirsem oraya giderdim. Orada güvende olursunuz, inanın bana."

BÖLÜM 23

KÂBUSLAR

Adriana bize bir çuval erzak verdi: domuz jambonu, patates, havuç ve peynir. Öyle ağırdı ki çantalarımızı Alice'e verip çuvalı sırtımda taşımam gerekti. Adriana aynı zamanda değirmen işçisi genç bir çocuktan da yol göstermek için bize eşlik etmesini istedi.

Kulübe vadinin hemen kenarındaki bir ormanın içindeydi; ağaçların yapraklarının çoğu dökülmüştü ama yine de gözden uzaktı ve sadece tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir patıkayla ulaşılabilirdi. Karanlık çokmeden kısa bir süre önce kulübeye varıp nemli mutfak zeminine uzanarak rahatsız bir uykuya daldık. Ertesi sabah daha rahat edebilmek için çalışmaya başladık. Basit bir kulübeydi, iki oda yukarıda, iki oda aşağıda. Ve her oda çöp doluydu: kırık mobilyalar, küflenmiş battaniyeler ve açık kapıdan –ön kapı, menteşelerinden çıkmıştı– girerek bir yığın haline gelen yapraklar...

Alice çalı çırpıdan bir süpürge yaparak etrafı süpürmeye başladı. Ben de odaların her birinde ateş yaktım, böylece çok geçmeden ısındık ve kulübe de biraz biraz kurumaya

başladı. Kapaıyı menteşelere takmama yarayacak alet edevatım olmadığından kapıyı eşiğe dayayıp birkaç ağır taşla destekledim. İçeri hâlâ hava girse de, esintinin büyük bölümünü engelliyordu.

Ama en rahat ettiğimiz yer mutfaktı. O gece haşlanmış jambon ve patates yedikten sonra ateşin yanında yer döşemelerinin üzerine bağdaş kurup oturduk. Hepimiz yorgunduk ve Hayalet'in başı önüne düşüp duruyordu. Çok geçmeden uyuyakaldı. Bir süre sonra kendi kendine homurdanıp mırıldanmaya başladı. Sesi korkmuş gibi çıkıyordu. En sonunda gözlerini açıp dehşet içinde uyandı.

"Ne oldu, yine kâbus mu?" diye sordum.

"Kâbustan da öte bir şey evlat. Lizzie beynimin içinde benimle alay edip tehditler savuruyordu. Beni tekrar eline geçirdiğinde yapacaklarını anlatıyordu."

Ustamı bu vaziyette görmek ve ona yardım edememek beni çok üzüyordu. "Endişelenmenize gerek yok," dedim iyimser olmaya çalışarak. "Zihninize işkence edebilir ama bizden çok uzakta. Şu anda güvendediz."

Hayalet öfke içinde bana baktı. "Endişelenmeye gerek yok öyle mi? Endişelenmek için her türlü sebebim var. Bir hayalet olarak çalıştığım bunca yıldır ilk defa kendimi bu kadar güçsüz ve yenilgiye yakın hissediyorum. Artık kütüphanem ve evim yok ve burada, her geçen gün daha da güçlenecek olan bir cadının hükmettiği bir adada sürgündeyim. Daha önce bir cadıyı gümüş zincirimle bağlamaya çalıştığımda hiç ıskalamamıştım. Ve şimdi bir değil, iki kez

iskaladım. Lizzie benim için fazla güçlü. Yıllardır üzerinde çalıştığım her şey altüst oldu. İşlerin bu raddeye varacağı hiç aklıma gelmemişti.”

“Lizzie’yle baş etmenin bir yolunu buluruz,” dedi Alice. “Şamanın defterlerinde işimize yarayacak bir şey olabilir. Ne de olsa şu büyü zulasını inşa etmek için buggane ile birlikte çalıştı.”

“Karanlıkla mücadele etmek için yine Karanlık’ı mı kullanacaksın?” Ustam üzgün üzgün başını iki yana salladı.

“Hayır,” diye itiraz etti Alice. “Hayır, hiç öyle değil. Bir keresinde Tom kâğıda geçirebilsin diye benden Lizzie’den öğrendiklerimi anlatmamı istemiştiniz. Bunu anımsıyorsunuz, öyle değil mi?”

Hayalet başını evet anlamında salladı.

“Eh, işte bu da aynı şey. Ben sadece bilgi edinmeye çalışıyorum. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte okumaya başlayacağım.”

“Sadece okumayla kalacaksa sorun değil,” diye uyardı. “Unutma, büyü falan yapmak yok, aksi takdirde karşında beni bulursun!”

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Alice şamanın defterini okumaya başladı. Ama bu, hiç de kolay değildi. Yazıların bazıları şifreliydi ve çözmek imkansızdı. Okunabilen bölümleri bile daha önce hiç duymadığı terimlerle doluydu. Görünüşe bakılırsa animizm, Kemikli Lizzie’nin öğrettiğinden çok daha farklı bir büyü türüydü. Ne var ki Alice öyle hemen pes edecek biri değildi ve defteri incelemeye

tekrar tekrar geri döndü. Bazen yol kat etmiş gibi heyecanlı görünüyor fakat ona nasıl gittiğini sorduğumda başını iki yana sallayıp konuşmak istemiyordu.

Hayalet'in kâbusundan üç gün sonra ben de bir kâbus gördüm.

Karanlık bir ormanda tek başıma ve silahsızdım. Asam yakınlarda bir yerdeydi ama bulamıyordum. Çaresizdim, çünkü birkaç dakika sonra gece yarısı olduğunda bir şey peşime düşecekti. Hem de korkunç bir şey.

Sonra uyanınca bunun ne olduğunu anımsayamadım –rüyalar bazen böyledir– ama ona yaptığım bir şeyden dolayı intikam almak isteyen bir cadı tarafından gönderildiğini biliyordum.

Rüyamda, uzaktan kilise çanları duyuldu. Dehşete kapılarak duraksadım, fakat on ikinci vuruştan sonra, sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Çaresizlik içinde ağaçların arasında koşarken dallar yüzüme çarpıyordu. Bir şey peşime düşmüştü, fakat duyduğum şey ayak sesi değildi, kanat çırpmasıydı.

Omzumun üzerinden arkaya bakınca peşime düşenin iri bir karga olduğunu gördüm. Bu görüntü karşısında dehşete kapıldıysam da ancak kilisede güvende olabileceğimi biliyordum. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Genellikle kiliseler Karanlık'tan kaçarken sığınılacak yerlerden değildir. Hayaletler ve çıraqları bilgi ve deneyimlerine güvenirler. Yine de kâbusta her nedense kiliseye ulaşmam gerektiğini, yoksa öleceğimi düşünüyordum.

Aniden bir ağaç köküne takılıp boylu boyunca yere uzandım. Soluk soluğa dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken dallardan birine konan kargaya baktım. Hava sanki titreşip duruyordu ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi hızlı hızlı kırpmam gerekti. Tekrar net görebildiğimde karşımda uzun, siyah elbiseli birini gördüm. Boy-nundan aşağısı bir kadın vücuduydu, ancak omuzlarının üzerinde devasa bir karga kafası taşıyordu.

Ben bakarken karga başı dönüşmeye başladı. Gagası ufaldı ve gözleri birer insan gözü oluncaya dek değişim geçirdi. Bu yüzü tanıyordum. Ölmüş bir cadının yüzüydü bu.

Bu kâbustan çılglık çılgılığa uyanmış olmalıyım. Hayalet hâlâ derin bir uykudaydı ama yattığım yerde doğrulmuş titrerken Alice'in kollarının omzuma dolandığını hissettim.

“İyi misin Tom?” diye fısıldadı.

Başımı salladım. “Sadece bir kâbus, hepsi bu.”

“Anlatmak ister misin?”

Alice'e kâbusta olan bitenleri kısaca anlattım. “Sanırım karga, Morrigan'dı, hani Kelt cadılarının taptığı şu karanlıklar tanrıçası,” diye ekledim. “Bill Arkwright'la birlikte Eyalette gelmiş olan Kelt cadılarından biriyle yüzleştiğimiz anı hatırlamış olmalıyım. Cadı Morrigan'ı çağırmış, o da bana bir karga biçiminde saldırmıştı. Bu saldırıyı savuşturmayı başarmıştım. Cadı bir daha İrlanda'ya asla gelmemem konusunda beni uyarılmıştı. Morrigan'ın orada çok daha güçlü olduğunu ve oraya gidecek olursam intikam alacağını söylemişti.”

“Eh, bu da kâbusunu açıklıyor Tom. Endişelenme, İrlanda'da değiliz. Lizzie'yi yendikten sonra Eyalet'e döneceğiz.”

Alice'in sadece beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum, ancak yine de geleceğe dair endişelerim vardı. "Hâlâ düşmanın elindeyken bu pek mümkün görünmüyor," dedim.

"Yaşlı Gregory'nin bir zamanlar söylediği gibi, savaşlar sonsuza dek sürmez," dedi Alice neşeli bir şekilde. "Her neyse, şu Kelt cadısına ne oldu?"

"Bill Arkwright onu bıçağıyla öldürdü. Kâbusumun sonuna doğru da karganın yüzü cadının ölü yüzüne dönüştü. En korkuncu da buydu."

Hayalet oldukça sessiz ve içine kapalı bir hal almıştı, bütün gün sadece bir saat Kadim Dil dersi verdi. Sonra hep çantasında taşıdığı büyük defterini çıkarıp vaktinin geri kalanını yazarak geçirdi. Aynı zamanda bazı çizimler de yaptığını gördüm.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum merakıma yenilerek.

"Bir yerden başlamam gerek evlat," dedi. Konuşkan olduğu ender anlardan biriydi. "Kütüphanemden geriye sadece Yaratıklar Kitabı kaldı, bu yüzden kaybolan diğer kitaplardan bazılarını yeniden yazmayı deneyeceğim. Her şeyi unutmadan önce bunu yapmam lazım. *Karanlık'ın Tarihi* ile başlıyorum. Tarihten alacağımız dersler önemlidir, geçmişteki hataları tekrarlamamıza engel olur."

Bu zamanı Lizzie'yi nasıl alt edebileceğimizi düşünerek geçirmemiz gerektiğini düşünüyordum. Çoğu gün bundan kısaca bahsederdik, ama Hayalet düşünceli görünür ve konuşmaya çok az katılırdı. Evet, kitaplar yeniden yazılmalıydı,

fakat kendini asıl sorundan, yani gitgide güçlenen cadıdan uzaklaştırıyor gibime geliyordu.

Kulübeye gelişimizden tam yedi gün sonra bir ziyaret-çimiz oldu. Alice yemek artıklarını dökmek üzere mutfak kapısını açmıştı ki bir kuş –gri renkli bir güvercin– içeri daldı. Ama paniğe kapılarak deli gibi kanat çırpıp yerine masanın üzerine kondu.

“Odaya kuş girmesi kötü şanstır!” dedi Alice. “Yakında birinin öleceği anlamına gelir.”

“Eh, her zaman haklı çıkmıyorsun kızım. Üstelik sanırım bu bize bir mesaj getirdi,” dedi Hayalet, güvercinin ayağına bağlı ufak kâğıt parçasını işaret ederek.

Elini uzatınca güvercin koluna konuverdi. Kuşu dikkatlice kavrayıp bana doğru uzattı. “Notu çıkar evlat. Olabil-diğince nazik davran...”

Dediğini yaptım. Ufak kâğıt parçası sıkıca bağlanmış olduğundan kolay çıkmadı ama yine de ipin ucunu hafifçe çekince kâğıt avucumun içine düştü. Hayalet kuşa ekmek kırıntısıyla su verirken ben de kâğıt parçasını masanın üzerinde açıp düzleştirdim. Yazı karakterleri çok ufak ve okunaksızdı.

“Adriana’dan geliyor,” dedim. “Artık dönebileceğimiz kadar güvenli olduğunu yazmış ama bir de kötü haber verecekmiş.”

“E hadi okusana evlat!”

Ustamın dediğini yaptım:

Sevgili Bay Gregory, Tom ve Alice,

Siz gittikten kısa bir süre sonra yeomen askerleri etrafı aradılar ama ben evin yakınında bir yere gizlendiğimden beni bulamadılar.

Cadı hâlâ Greeba Kalesi'nde. Orada olan bitenlere dair tuhaf duyumlar alıyorum ve size anlatacak çok şeyim var, o yüzden lütfen vakit kaybetmeden gelin.

Size bir de kötü haberim var: Beş gün önce annem öldü. Yani böylece cadı hem annemi hem de babamı öldürmüştü oldu. Cadıya bunu ödetmek istiyorum.

Saygılar...

Adriana

“Zavallı kız,” dedi Hayalet. “O halde hemen değirmene gidip en son haberler neymiş öğrenelim. En kötüsünden korkuyorum.”

Bir saat geçmeden Peel’e doğru yola koyulmuştuk bile.

BÖLÜM 24

KORKUNÇ ŞEYLER

Tam akşam yemeği vaktinde oradaydık. Adriana aşçıyı evine erken göndermiş ve kuzu yahnisini kendi hazırlamıştı. Haftalardır yediğim en lezzetli yemektir ve yemeğin yanında her birimize büyük birer fincanda bal ve çeşit çeşit baharattan yapılan şıraya benzer bir içecek verdi.

Hayalet annesinin ölümü için başsağlığı dilediğinde Adriana bir süre acı içinde ağladı.

“Evet,” dedi ustam şırasından bir yudum alarak. “Sabırlı davranmaya çalıştım ama artık daha fazla dayanamayacağım. Mektubunda bahsettiğin Greeba Kalesi’ndeki şu tuhaf olaylar nedir?”

“Civar ormanlarda korkunç şeyler görölmüş. Çeşit çeşit yaratık ve şeytanlar ...”

“Buggane çok farklı biçimlere bürünebilir,” diye araya girdi Hayalet.

“Ama bunlar buggane’nin mıntıkasında değil,” diye yanıtladı Adriana, “çok daha kuzeyde görölmüş. Koyun ve inekler de kaybolmaya başlamış. Geriye yalnızca kemikleri kalıyormuş.”

Hayalet sakalını sıvazladı. “Peki ya görenler? Şahitler güvenilir insanlar mıymış?” diye sordu.

Adriana omuz silkti. “Bazıları diğerlerine göre daha güvenilir ama içlerinden biri hayallere kapılmayan aksi, basit bir ormancıymış. O da dönüp duran ışıklar görmüş, yedi tane saymış. Ona doğru yaklaştıklarını görünce kaçmış. Bunlar mağarada gördüğümüz ışıklar olabilir mi?”

“Kaçmakla iyi etmiş,” dedi Hayalet. “Cadı çetesi hayat enerjisini birkaç dakika içinde emebilirdi. Bunlar kötü haberler. Görünüşe bakılırsa anima zulasına gelen Karanlık’a ait yaratıklar, artık onun gücünü kullanabiliyor. Bütün ada hatta daha da ötesi büyük bir tehdit altında.”

“Yapılabilecek bir şey var mı?” diye sordu Adriana.

“Evet. Buggane’yi öldürmek tüm bunlara bir son verir. Zula yalnız o büyümeye devam ettikçe aktif kalır. Buggane olmazsa gücünü yavaş yavaş kaybetmeye başlar. Başka?” diye sordu Hayalet. “Kemik cadısından haber var mı?”

“Yeomen askerlerini Greeba’ya geri çekti, ama sonra birkaç güne kalmadan çoğunun parasını verip gönderdi, geriye yalnızca elli muhafız kaldı.”

“O halde Lizzie büyük bir hata yapmış,” dedi Hayalet. “O adamların İdare Konseyi yönetiminde sabit işleri vardı. Şimdi bu duruma öfkeliidirler ve cadıya karşı kullanılabirler.”

“Bu bir hata değil,” dedi Alice başını iki yana sallayarak. “Lizzie’yi herkesten daha iyi tanıyorum ve bu şimdiye dek duyduğum en korkutucu şey. Çok parası vardı ve tüm o parayı bitirmiş bile olsa istediği an vergi toplayabilirdi. Demek ki umurunda değil. Onlara ihtiyacı yok. Yani bu kadar güçlenmiş.”

Hayalet yanıt vermedi fakat yüz ifadesi Alice’in söylediklerinden rahatsız olduğunu gösteriyordu.

“O günden bu yana muhafızların bazıları kalede olan biten şeylerden korkarak kaçmış,” diye devam etti Adriana. “Ortada kimse yokken sesler çıkıyor, kendilerini izleyen, durduklarındaysa kesilen ayak sesleri duyuyorlarmış. Sadece göz ucuyla görebildikleri gölgeler kol geziyormuş. Kalenin her yerindeymişler. Gece olduğunda daha da kötü oluyormuş, fakat bunlar gündüz vakti bile duyulabiliyormuş. Kalenin bazı bölümleri de buz gibiymiş...”

Bunun kötüye işaret olduğunu biliyordum. Hayalet ve ben yedinci oğulların yedinci oğulları olduğumuzdan Karanlık’a ait bir şey yaklaştığında tuhaf bir serinlik hissedimiz; oysa diğer insanlar bunu genellikle hissetmez. Normal insanların da bu soğuğu hissetmesi çok güçlü bir kara büyü’nün yapıldığına işarettir.

“Cadının yanında artık bir düzine asker ya vardır ya yoktur, onlar da kaçmaktan daha çok korkanlardır,” diye devam etti Adriana. “Tehditler savuruyormuş; izni olmadan gidenlerin uykularında öleceğini söylüyormuş ve iki kişi bu şekilde ölmüş... Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Lizzie’nin durdurulması gerek.”

“Bir plan yapabilmek için beynimi patlatıp duruyorum,” dedi Hayalet. “Muhafız sayısı azaldığına göre yakınına gitmek daha kolay olacaktır ama böylesine muazzam bir güce karşı ne yapabiliriz ki? İlk denememde zincirimi bile doğru dürüst fırlatamadım ve St. Johns’ta beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Çaresizdim.” Ustamı şimdiye kadar hiç bu kadar ümitsiz ve ylgın görmemiştim.

“Ama onu durdurmak benim görevim,” Hayalet göğüs geçirdi, “ve kendi canım pahasına dahi olsa bunu yapacağım.”

“Onun dikkatini dağıtmalıyız,” dedi Alice. “Şamanın başparmak kemiklerini ondan alabilirsek başa çıkması çok daha kolay bir hal alır.”

“Horn bu kemikleri depolanan güce erişmek için bir aracı olarak kullandığını söyledi. Ama bu epey önceydi. Şimdi o güce direkt erişimi olabilir,” dedi Hayalet. “Artık o kemiklere ihtiyacı kalmamış olabilir.”

“Bir şey yapmalıyız,” dedim. “Dikkatini dağıtmak iyi bir fikir. Ayrılıp ona farklı yönlerden yaklaşmalıyız. Denemeye değer.”

“Farklı yönler mi?” diye sordu Hayalet sırasını içtikten sonra. “Ona yalnızca iki yönden yaklaşabiliriz. Ya ana kapı ya da buggane’nin tünelleri. Buggane artık onun kontrolüne tamamen geçmiştir. Ben kendi adıma tünelde o yaratıkla karşılaşma fikrine pek sıcak bakmıyorum. Bize saldırmasına bile gerek yok. Sadece tüneli başımıza yıkıp bizi boğabilir.”

Hepimiz yorgunduk ve düzgün bir plan yapamadan erkenden yattık. Daha yenice uykuya dalmıştım ki yanımda birinin varlığını hissederek uyanıverdim. Yatakta doğrunca birinin fısıldadığını duydum, “Şşşş, her şey yolunda Tom. Benim, Alice...”

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Eli karanlıkta benim elimi buldu. “Sadece konuşmak istedim. Yaşlı Gregory’nin bir şey yapacağı yok. Evini ve kitaplarını kaybetti ve iki kez üst üste Lizzie’yi alt edemedi. Tüm bunlar onu iyiyip bitirdi. Artık ondan geçti Tom. Korkuyor. Oysa bizim birlikte onu alt edebileceğimizi düşünüyorum. Yaşlı Gregory olmadan daha başarılı oluruz.”

Bir anda buz kestiğimi hissettim. “Böyle konuşma Alice. Sadece kötü bir süreçten geçiyor. Kendine gelecek ve eskisinden de güçlü olacak. Bekle ve gör!”

“Hayır Tom. Bunu kabullenmem gerek: Onun işi bitti. Sana hâlâ bildiklerini öğretebilir, bunu yapacak da zaten, ama bundan böyle asıl tehlikeli işleri yapan kişi sen olacaksın.”

“Ne yapacağız peki? Hiçbirimiz Lizzie’yle başa çıkmak için bir yol bulamadı. Sorun sadece Bay Gregory’de değil.”

“Ben bulabilirim Tom. Bir yolunu biliyorum. Ama Yaşlı Gregory bunu onaylamaz. Asla kabul etmez.”

“Kara büyü kullanmayı mı gerektiriyor?” diye sordum.

Alice bir kez daha elimi sıktı. “Aslında tam olarak kullanmak sayılmaz Tom. Sadece kara büyüye nasıl karşı koyacağını bilmek. Yaşlı Gregory bunu anlamaz. Adriana bu yüzden içeceğine ilaç karıştırdı. Şafak söktükten çok sonra uyanabilecek. O zamana dek döneriz, hem de her şeyi halletmiş olarak.”

“İçeceğine ilaç mı karıştırdınız? Bu çılgınlık! Öğrenirse ne düşünür? Bunu yapamam Alice. Beni asla affetmez.”

“Gelip yardım etmelisin, aksi takdirde Adriana, Lizzie’yi tek başına alt etmeye çalışacak. Bana öyle söyledi. Biz olmazsak ya ölür ya da buggane’e yem olur. Simon’la birlikte kaleye doğru yola çıktılar bile. Biz olsak da olmasak da Lizzie’ye saldıracak. Buggane’nin tünellerinden gitme riskini almayacağız. Ön kapıdan gireceğiz. Adriana bizi içeri sokabilir!”

“Muhafızları nasıl aşacağız? Kale kapısında hâlâ nöbetçiler vardır, üstelik kapı da kapalı olacaktır.”

“Sadece yarım düzine adam var, hepsi bu. Saat on birde nöbet değişimi oluyor. Kimse geceleri orada kalmak istemediğinden nöbetleşe geliyorlar. Lizzie bunu kabul etmiş. Tam muhafızların nöbet değişimi esnasında saldıracağız.”

“Adriana’nın yardımı ne olacak?” diye sordum.

“Onun bir kuş cadısı olduğunu unuttun mu? O zaman bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Eh, ben hâlâ onun bir cadı olduğunu düşünmüyorum. Pendle’da böyle düşünen yok. Ama kuşlarla neler yaptığını görsen inanamazsın. Onları kullanarak muhafızların dikkatini dağıtacak. Bekle ve gör.”

“Ama büyük bir sorun var. Lizzie’nin uzun koklamayla beni ya da seni fark edemeyeceğini biliyoruz. Bizim oraya doğru yaklaştığımızı kestiremez. Ama Adriana ve Simon’ı kesin sezinler. Daha onlar kale kapısına ulaşmadan farkına varacaktır.”

“Adriana’yla bu konuyu da konuştum. Eğer içeri girip Lizzie’yi alt edebilirsek o Simon’la birlikte dışarıda kalacak. Eğer bunu başaramazsak ikisi birlikte içeri girecekler. Adriana, Lizzie’den intikam almayı kafasına koymuş.” Alice başını iki yana sallayıp göğüs geçirdi. “Ama tek başına hiç şansı yok Tom, o yüzden biz de gitmeliyiz. Tek şansımız bu.”

“İyi de içeri girince tam olarak ne yapacağız?” diye sordum.

“Bir süredir bunu düşünüyordum. Şamanın kitaplarını koyduğu odaya gitmeliyiz. Uzun süredir defterinden bir anlam çıkarmaya çabalıyorum. Yazanların çoğunu anlamadım ama bazı kara büyü kitaplarına göndermeler var.

Nereye bakacağımızı bilirsek buggane'i kontrol etmekle ilgili bir şeyler bulabiliriz. Hatta şu anima zulasından bile bahsediyor. Gücünün nasıl kullanılabileceğini anlatıyor.”

“Bu büyü kitaplarını okuyabilecek misin? Muhtemelen Kadim Dil’de yazılmışlardır. Aylardır üzerinde çalıştığımı ve çok yavaş ilerlediğimi biliyorsun.”

“Ben yaklaşık iki yıl üzerinde çalıştım. Lizzie’nin küçük bir kitaplığı vardı. Kitapların çoğu İngilizceydi, bir kısmı da Latince, ama en güçlü büyüler Kadim Dil’de yazılanlardı. Okumam hâlâ yavaş, fakat biraz vaktim olursa neler yazdığını sökebilirim. Denemeye değer Tom. Ne diyorsun?”

Böylelikle istemeyerek de olsa Alice’e eşlik etmeyi kabul ettim. Köpeklere veda ettim ve ses çıkarmamalarını sağlamayı başardım. Hayalet hâlâ gürültülü bir şekilde horluyordu. Olan biteni öğrendiğinde söyleyeceklerinden korkuyordum. Fakat bu şartlar altında başka seçeneğim var mıydı?

BÖLÜM 25

KANAT ÇIRPIŞI

Bulutsuz bir geceydi; ay henüz doğmamıştı ama yıldızlar çok parlaktı. Ağaçların arasından kaleye doğru ilerlerken bir baykuşun üç kez öttüğünü duydum.

“Bu Adriana,” diye fısıldadı Alice, bizi sese doğru yönlendirirken.

Sesin geldiği yere yaklaştıkça izlendiğimiz hissine kapıldım. Her şey son derece sakindi ve havada en ufak bir kıpırtı dahi yoktu. Ve sonra başımı kaldırıncı yüzlerce gözün dikkatle bana baktığını gördüm. Tepemizdeki dallar kuşlarla doluydu. Farklı türleri seçebilmeme yetecek kadar ılık yoktu ama serçelerden iri kargalara kadar pek çok kuş türü vardı. Gecenin bu saatinde bir dala tünemiş uyuyor olmalıydılar; ama işte, hepsi uyanıktı. Bizi bu şekilde izlediklerini görmek biraz sinir bozucuydu.

Adriana bir ağacın altında Simon’la birlikte bizi bekliyordu. Parmağını dudağına götürerek sessiz olmamızı işaret etti. Arkasındaki ağaçların arasından Greeba Kalesi’nin girişini görebiliyordum. Kapı açıldı ve beş adam oraya doğru yürüyordu.

Adriana öne çıkıp sol elini Alice’in, sağ elini benim omzuma koydu. Sonra kuşların sessizce beklediği yere bakıp

ağzını açarak tuhaf bir ses çıkardı; bu tıpkı bir kuş çığlığına benziyordu, ama tanıdığım bir ses değildi. Bunun üzerine kuş sürüsü tek vücut halinde harekete geçti. Kanatların çırpılma sesi yerini bir süre sonra tekrar sessizliğe bıraktı.

“Artık güvende olursunuz,” diye fısıldadı Adriana. “Size zarar vermezler. Keşke sizinle gelebilseydim...”

“Risk almaya değmez,” diye yanıtladı Alice fısıldayarak. “Lizzie senin kokunu hemen alacaktır. Onunla işimizi hallettikten sonra burada buluşuruz. Ne kadar sürer bilemem. Saatler sürebilir ya da bir gün belki de daha fazla.”

Adamlar artık neredeyse kale kapısına varmışlardı. Kapı yavaşça açılırken metalin metale sürtünme sesiyle birlikte zincir sesleri de duyuldu.

“Simon ile birlikte burada bekliyor olacağız, ne kadar sürerse sürsün. Gözümüz kalede olacak. Şimdi hemen karşımızdaki duvara doğru ilerleyin,” dedi Adriana, hâlâ fısıldıyordu. “Kuşlar saldırıya geçince kapıdan girersiniz.”

Söylediğini yapıp bayır aşağı inmeye başladık. Kapı artık tamamen açılmıştı ve muhafız değişimi gerçekleşmek üzereydi. Yaklaşık bir düzine asker vardı. Birkaç dakika sonra nöbeti teslim eden muhafızlar evlerine doğru yola koyulacaktı. Bize doğru bakarlarsa görülme tehlikemiz vardı.

Bir şekilde dikkatlerini çekmeden duvara ulaşmayı başardık. Yeomen askerlerinin yarısı ağaçlara doğru ilerliyordu ve diğer yarısı kapıyı indirmeye başlarken yine o tanıdık zincir sesleri duyuldu. Çok geç olmak üzereydi. Ama tam o esnada bir başka ses daha duyuldu: kanat çırpışları. Başımı kaldırdığımda yıldızların önünde bir bulut gördüm.

Kalabalık kuş sürüsü, kara bir bulut gibi askerlerin üzerine çöktü. Küfürler, bağrışlar ve sonra acı dolu bir çığlık duyuldu.

Alice ile birlikte duvar boyunca koşmaya başladık. Adriana muhafızların dikkatini dağıtmaktan bahsetmişti fakat kapıya vardığımızda bunun yalnızca kaleye girebilelim diye çıkarılmış basit bir kargaşa olmadığının farkına vardık. Bu adamlar canlarını kurtarmaya çabalıyordu. Kimisi saldırgan kuşları savuşturmak için kollarını sallayarak etrafta koşuyordu. İçlerinden biriye kuşlarla çevrili bir vaziyette yerde yuvarlanıyordu; havada kuş tüyleri uçuşuyordu.

Canlarını kurtarmaya çalışan askerler indirilmesi yarım kalan kale kapısından içeri girdiğimizi görmediler. Ve kuşların onları kaleden uzaklaştırmaya çalıştığı açıktı. Elbette ki muhafızlar Lizzie'ye karşı duydukları korkudan daha sonra geri dönebilirdi. Tabii dönebilecek halleri kalmış olursa...

İç kapı –kuleye girişi sağlayan– umduğum gibi açıktı ve birkaç dakika içinde Alice ile birlikte içeri girmiştik bile.

Şimdi bizi bekleyen iki tehlike vardı. Bunlardan en önemlisi elbette ki Lizzie'nin kendisiydi. Bizi görür görmez öldürebilirdi ya da en azından kan kabını alabilir ya da bana kırdırabilirdi. Bir diğer tehlike de cadı, anima zulasıyla uğraşıp dengesini bozduğu için bölgeye üşüşen yaratıklardı. Zula artık uğursuz bir ateş görevi görüyordu; cadıların yaktığı, Karanlık'a ait yaratıkları kendine çeken bir ateş.

Olabildiğince az ses çıkarmaya gayret ederek kule basamaklarını tırmandık. Fark edilmeden şamanın çalışma

odasına ulaşma olasılığımızın çok düşük olduğunu biliyordum. Ucundaki bıçağı hazır ettiğim üvez asamı sımsıkı tutuyordum; gümüş zincirse cübbemin sol cebindeydi ve pantolonumun arka cebinde tuzla demir vardı. Neyle karışılacağıımızı kim bilebilirdi?

Mutfakla yatak odalarına açılan kapıları geçtikten sonra taht odasına ulaştık. Sessizdi, kimsecikler yoktu ve loş bir ışıkla aydınlatılmıştı; duvarda sadece iki meşale vardı. Kırımızı hah boyunca ilerleyip tahtı geçtikten sonra kapıdan geçerek basamakları çıktık. Yuvarlak salona varınca durup etrafı dinledik. Yakınlarda birilerinin olduğuna dair en ufak bir işaret olmadığından kapıyı açıp şamanın çalışma odasına girdik. Oda karanlıktı ama masanın üzerinde bir mum vardı. Alice ilerleyip mumu aldı. Mum anında yanarak odayı titrek bir sarı ışıkla doldurdu.

“Alice!” diye bağırdım sinirlenerek. Mumu yakmak için kara büyü kullanmıştı; ilk kez böyle bir şey yaptığını görüyordum.

“Kaybedecek vakit yok Tom! Endişelenme,” dedi. “Bu sadece faydalı bir numara, ayna kullanmaktan kötü değil.”

Ama endişeleniyordum; Karanlık’ı giderek daha fazla kullanmaya başlamıştı. Bu işin sonu nereye varacaktı?

Lizzie’nin buraya gelip etrafı karıştırdığı belliydi. Kitap sıraları bozulmuştu ve raflarda bazı boşluklar vardı. Masanın üzerindeki kafatasının yanına üç büyük kara büyü kitabı yerleştirilmişti. Ama büyük sandık hâlâ aynı köşede duruyordu.

“Kitapları karıştırmış,” diye mırıldandı Alice. “Defteri almakla iyi etmişim, öyle değil mi? İşime yaramamış olsa

bile en azından onun eline geçmesini engelledim. İşe koyulsak iyi olur...”

Bunun üzerine masanın başına geçip üç kitabın da kapaklarını inceledi. Ardından içlerinden birini seçerek göz atmaya başladı.

“İncelemek için not ettiğin sayfa numaralarının listesi nerede?” diye sordum.

“Aptal olma Tom. Lizzie’nin eline geçme tehlikesine karşın listeyi buraya getiremezdim. Pendle cadıları okudukları şeyleri hafızalarına kaydedebilirler. Bütün büyüleri ezbere bilirler. İhtiyacım olan şey aklımda.”

Onu kitaplarla bırakıp pencereye giderek karanlık geceye baktım. Ay yükselmişti ve aşağıda avluyla birlikte duvarın da bir kısmını görebiliyordum. Ne yazık ki bu pencere kapıyı görmediğinden muhafızların geri dönüp dönmediklerini kestiremiyordum.

Acaba Lizzie nerede? diye düşündüm. Kulede yoksa belki de diğer binalardan birindeydi? Aniden basamakların en yukarisından beklemenin daha faydalı olacağının farkına vardım. Böylelikle merdivenleri çıkan biri olup olmadığını duyabilirdim.

“Ben dışarıda nöbet tutacağım Alice,” dedim.

Alice başını aşağı yukarı sallayıp bir sayfa çevirdikten sonra başını ellerinin arasına alarak okumaya devam etti. Ben yuvarlak salona çıkarak kapıyı açık bıraktım. Diğer yedi kapı kapalıydı. İçlerinden biri cübbelerin tutulduğu odaydı. Diğerleri banyoya açılyordu. Yani beş tane de yatak odası vardı. Aniden ürperdim. Belki de Lizzie bu odalardan birinde uyuyordu? Bu beklediğim fırsat olabilirdi. Onu görmüş zincirimle bağlayabilirdim.

Ve yine aniden başımın içinde bir şimşek çaktı sanki. İçgüdülerine *daima güven*. Hayalet böyle derdi. İşte o esnada hangisinin Lizzie'nin odası olduğuna emin oldum. Onun içeride olduğuna da emindim.

Asamı duvara yaslayıp zinciri sol bileğime doladım. Sonra diğer elimle kapıyı yavaşça açtım. Oda karanlıktı ama dışarıdaki meşale yatağı aydınlatmaya yetiyordu ve Lizzie'nin orada olduğunu gördüm. Sırtüstü yatıyordu, üzerinde mor bir gecelik vardı.

Dikkatle ona doğru ilerledim.

Fakat içeri adımımı atar atmaz yaptığım hatanın farkına vardım...

Yataktaki, Lizzie değil sadece geceliğiymiş!

Her tarafım kaskatı kesildi. Demek beni buraya getiren şey, içgüdülerim falan değildi. Tuzaga düşürülmüştüm. Bir zorlama büyüyle beni odaya çekmiş olmalıydı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Burası da neydi böyle, yoksa bir tür kemik tarlası mıydı? Nefes almakta güçlük çekiyordum ve bedenim her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu. Sanki olduğum yerde eriyordum. Bayılırken havaya kaldırılarak taşındığımı hissettim; aşağı, aşağı, aşağı...

Yakınlardan gelen bir homurtuyla birlikte gözlerimi açtım. Nemli döşemelerin üzerinde yan yatıyordum.

Bacaklarım zincirlerle sımsıkı sarılarak taş duvardaki demir bir halkaya bağlanmıştı. Yavaşça doğrulup sırtımı duvara vermeye çabaladım. Kaskatı kesilmiştim ve başım ağrıyordu. Etrafıma baktım. Aynı şekilde üçü taştan biriye topraktan dört duvarı olan bu hücre, Lord Barrule'nin beni

kapattığı hücreden çok daha büyüktü. Sağımda ve solumda kalan duvarlarda, karşı duvardaki delikten sızan esinle titreyen birer meşale asılıydı. Bu delik buggane'nin tünellerinden bir başkasına açılıyor olmalıydı. Yine zindana atıldığımın farkına vardım.

Acaba Alice nerede? diye düşündüm. Yoksa o da mı esir alınmıştı? Lizzie onu şamanın çalışma odasında bulmuş muydu? Yoksa asıl beni yakalamakla mı ilgiliydi?

Sol tarafımda duvara zincirlenmiş bir başka tutsak vardı. Çenesi göğsüne degecek şekilde başı önüne düşmüş olduğundan yüzünü seçemiyordum. Bir erkek olduğu belliydi, Alice olamazdı. Sonra onun da arkasında bir başka silüet daha olduğunu fark ettim ve onu daha net bir şekilde görebildiğimde dehşete kapılarak kusacak gibi oldum. Kendimi tutabilmeye çabalayarak öksürdüm. Kendi kanından bir havuzun ortasında oturan ölü bir yeomen askeriye bu. Kollarından biriyle her iki bacağı yoktu, yüzü darmadağın olmuştu; buggane onu yiyor olmalıydı.

Bedenim kontrolsüz bir şekilde titrerken gözlerimi sımsıkı kapadım. Derin derin soluk alıp vererek sakinleşmeye çalıştım.

Sağıma bakınca meşalenin altına zincirlenmiş başka biri daha olduğunu gördüm. Sütümsü gözleriyle gür siyah saçlarının arasından çıkan iki kısa boynuzu gördüm. Bu Horn'du, insanat. Ona baktığımı görünce hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Vahşi bir hayvandan farksızdı. Kör gözlerine rağmen bir şekilde görebildiğini anımsadım.

Konuşmaya çalıştıysam da boğazım kupkuruydu ve ağızımdan kelimeler ancak ikinci denemede çıkabildi. "Ben

düşmanın değilim,” dedim hırıltıya benzer bir sesle. “Beni tehdit ederek vaktini boşa harcıyorsun.”

“Fırsatını bulsan beni öldürür ya da bağlarsın!” dedi suçlayıcı ve tok bir ses tonuyla.

“Bak, ikimiz de aynı durumdayız,” dedim.

Horn boğuk boğuk inledi. “Hayatım boyunca Lord Barrule’ye hizmet edeceğimi düşünüyordum. O iyi bir efendiydi.”

“Öyle mi?” diye sordum. “Annemi öldürmedi mi? Bana böyle söylenmişti.”

“Annem mi? Annem!” Horn toprak zemine tükürdü. “O sadece kan bağı anlamında annemdi. Bana kötü davranıyor ve acımasızca zulmediyordu. Ama Şeytan’a olan nefretim çok daha fazla, çünkü benim babam o; bu dünyaya herkese ibretlik bir canavar şeklinde gelmemin sorumlusu o! Hayatım boyunca bana şefkat gösteren tek kişi Lord Barrule’ydi.”

Şefkat mi? Barrule’nin muhafızlarının onu kulaklarına geçirdikleri zincirlerle çekiştirdiklerini anımsadım. Bu pek de şefkatli bir davranış sayılmazdı ama yarattığı daha fazla sinirlendirmenin de bir anlamı yoktu.

“Sanırım buggane’i artık cadı kontrol ediyor, öyle mi?” diye sordum.

Başını evet anlamında aşağı yukarı salladığını gördüm, boynuzları meşalenin ışığında parladı. “Tüm gücümle savaştım ama boşuna. Buggane’e hükmediyor fakat mağaradaki animaları kontrol etmekte güçlük çekiyor. Efendimin yöntemlerini tam anlamıyor. Bu onun alışkın olduğu kara büyülerden çok farklı.”

“Şu kim, biliyor musun?” diye sordum başımla yere yığılmış yatan diğer tutsağı göstererek.

“Komutan Stanton. Acımasız biriydi. Ustam benim yerime onu dinleyip gümüş zincirler geçirilebilsin diye kulaklarımı delmesine izin verdi. Beni ancak bu şekilde kontrol edebileceğini söyledi. Bana sorarsan hak ettiğini bulmuş. Aklını kaçırmış; boş bir çuvaldan farksız, buggane animusunu emmiş. Yakında etiyle kanı için geri gelecek. Sonra da sıra bana gelecek...”

Komutan Stanton! Lizzie’ye karşı gelmenin bedelini ödemişti.

Aklım bir kez daha Alice’e kaydı. Lizzie’nin şamanın defterine ulaşmasına engel olmakla iyi yapmıştı; bu her şeyi değiştiren hareket olabilirdi. Alice’in tam olarak ne başarmak istediğini bilmiyordum, fakat bir keresinde buggane’den çok daha güçlü bir ecinni olan Zehir’le bile ittifak yapmıştı. Bu neredeyse Alice’in sonu olacaktı, ama yine de onu bir süre kontrol etmeyi başarmıştı. Şamanın defterleri ve kara büyü kitaplarının yardımıyla aynı şeyi burada da yapabilir miydi?

Açlık ve susuzluktan yorgun düştüğümü hissettim, ama hepsinden kötüsü içimde yükselip duran ve kontrol etmekte güçlük çektiğim dehşet duygusuydu. Eğer Alice bana yardım etmezse çok geçmeden yaşam enerjim içimden çekilecekti. En azından başparmak kemiklerimi almayaya geldiğinde Lizzie’yi görmemiş olurum diye düşündüm. Hayatta kalmamın Alice’in kara büyü kullanmasına bağlı oluşu korkunç bir şeydi, fakat bir an için bana umut verdi. Sonra Alice’in de yakalanmış olabileceğini düşündüm.

Kollarım bağılı değildi ve ceplerimi karıştırınca biraz tuzla demir buldum; gümüş zincirim bile yerinde duruyordu. Belki de Kemikli Lizzie ona dokunamamıştı. Ya da artık gücünden son derece emin olduğundan umursamıyordu. Özel anahtarım da cebimdeydi. Bu anahtar hemen her kilidi açabilirdi fakat zincirleri tutan kilidi açmaya çalıştığımda deliğe dahi girmediydi. Bir anlığına alevlenen ümidim gerisingeri sönüverdi.

Tüm olasılıkları –bana bir kaçış ya da kurtarılma ümidi verebilecek her şey– düşünürken en azından bir saat geçti. En sonunda Hayalet'i düşündüm. Eninde sonunda uyana-caktı ve belki de neler olup bittiğini kestirebilirdi. Ama o da Lizzie'ye karşı güçsüzdü. Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuda Alice'e daha çok inanıyordum.

Stanton sanki acı çekiyormuş gibi ara ara inliyordu fakat bu yalnızca bedenine dair refleksif bir hareketti; ne de olsa zihni çoktan yitip gitmişti, bedeni artık bomboş bir kabuktan ibaretti. Hatta belki ruhu da kaçıp gitmişti.

Aniden yeni bir ses duydum. Korkudan irkilmeme neden olan bir ses. Biri ya da bir şey toprak tünel boyunca bize doğru ilerliyordu.

Titreyen tavandan yere toprak parçaları düşmeye başladı. Titredim. Sonra buggane'nin devasa kıllı başı belirdi. Birbirine yakın iri gözleriyle her birimizi tek tek süzdükten sonra, ıslak burnunu çekip iri gövdesini zindana attı. Ama yalnız değildi. Hemen arkasından biri daha tünelden çıktı, kirli kıyafetleri ve çamur içindeki saçlarıyla bitap görünen biri. Bu bir kadındı ve çok kötü görünüyordu. Ancak ayağa kalkıp da sivri burunlu ayakkabıları ve delişmen gözlerini görünce bunun Kemikli Lizzie olduğunu anlayabildim.

Tacı hâlâ başındaydı, fakat saçındaki kir tabakasının altında neredeyse kaybolmuştu.

Cadı beni görmezden gelerek Daniel Stanton'ın yanına gitti. Diz çökünce elinde bir bıçak olduğunu fark ettim. Komutanın başparmak kemiklerini kestiğini görmemek için başımı çevirmem gerekti. Stanton acı içinde bağırınca kendi kendime bunun yalnızca bedeninin verdiği bir tepki olduğunu, artık orada olmayan beyninin acıyı hissedemeyeceğini hatırlatmam gerekti.

Ardından Lizzie yanıma gelip diz çökerek yüzüme baktı. Gülümsüyordu ve kan içindeki elleriyle hâlâ bıçağı tutarken bakışları öfke doluydu. "Sıra sende evlat. Şimdi bulabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Yedi kere yedinin kemikleri her şeyi değiştirebilir."

Hızlı düşünmeliydim. "Kraliçe olmak istediğini sanıyordum," dedim, dikkatini dağıtmaya çalışırken bir yandan da elimi cebime atmış tuzla demir çıkarmaya çalışıyordum. "Bu adaya hükmetmek istediğini düşünmüştüm. Sana ne oldu böyle?"

Bunun üzerine Lizzie şaşkına döndü ve yüzünde acı ve kayıp ifadesi belirdi. Bir anda onda Alice'i gördüm; yani cadının genç halini. Sonra alaycı bir şekilde gülümseyerek bana doğru eğildi ve o pis kokan nefesi her yanıma sardı.

"Burada güç var evlat, en çılgın hayallerimin dahi ötesinde bir güç; istersem tüm dünyayı ayaklarımın altına serebilecek bir güç. Ama her şey sırayla. Yeryüzünde hüküm sürebilmem için önce mağaradaki gücü kontrol edebilmem gerek. Bu zaman alacak ama değer. Ve senin kemiklerinin de faydası olacak..."

BÖLÜM 26

KARANLIK'IN BOZDUĞU

Bir an için Lizzie'nin hemen oracıkta kemiklerimi alacağını düşündüğümden kollarım kaskatı kesildi ve onu tuzla demir bulutuna boğmaya hazırlandım. Fakat bıçağını kınına sokup ayağa kalktı.

“Önce buggane'nin istediğini almasına izin vereceğim,” dedi cadı, arkasına dönüp tünele doğru ilerlerken.

Rahatlayıp derin bir nefes aldım. Tuz ve demire rağmen hâlâ duvara zincirli olduğumdan buggane'nin insafına kaldırdım. Zaten cadı da çabucak toparlanırdı.

Lizzie tünelde gözden kayboldu ama buggane'nin yarım kalan işleri vardı. Ağzını açınca üçgen şeklindeki keskin dişlerini gördüm. Daniel Stanton'ın yarasını ısırp iştahla kanını emdi. İyice emdikten sonra etini ısırarak koparmaya başladı. Çıkan korkunç sesleri duymamak için kulaklarımı kapadım ama çok geçmeden kemikleri ısırarak çatırdatmaya başladı. Tam sonunun gelmeyeceğini düşünürken buggane doydu ve yerde kanlı ayak izleri bırakarak geriledi. Tünele girip gözden kayboldu.

Rüya bana ruh şeklinde bir daha ne zaman gelir acaba? diye düşündüm korku içinde.

Uzun süre beklemem gerekmedi. Birkaç dakika içinde kafamın içinde fısıltılar duyuldu ve kalbim korku içinde çarpmaya başladı. Öncesinde seçilemeyecek kadar alçak bir sestir bu, fakat yavaş yavaş çürüme, kan ve solucanlar gibi bazı kelimeleri seçebilmeye başladım. Ardından hiç beklemediğim bir şey hissettim; kimse böyle bir şeyden bahsetmemişti. Sanki kara bir bulut tavandan aşağı inerek kalın, buz gibi bir battaniye imişçesine beni sarıp sarmalamıştı. Uzaktan gelen damlama sesleri azaldı ve kesildi; fakat duyma yetimi yitirmemden daha kötüsü görüşümün zayıflamasıydı. Artık meşaleleri göremiyordum; her yer karanlıktı. Kör olmuştum.

Kalbim gitgide zorlanmasına rağmen deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Buggane yavaş yavaş hayat enerjimi emerken soğuktan titremeye başladım. Fısıltılar arttı. Hâlâ kelimeleri seçemiyordum, fakat geçmişime dair acı verici görüntüler sanki sahiden oradaymışım gibi beynimin içinde dönüp duruyordu.

Bir dağ patikasıındaydım. Akşamüzeriydi ve hava kararmaya başlamıştı. Bir kadının ağladığını duydum, öfkeyle yükselen sesler de vardı. Yürümekten ziyade havada süzülüyor gibiydim ve ne yönde ilerlediğimi kontrol edemiyordum. İleride dev bir farenin dişi gibi yükselen bir kaya vardı; kayanın etrafında bir grup insan duruyordu ve aralarında annemin eski düşmanlarından cadı Wurmalde de vardı. Tok bir ses üst üste ritmik bir şekilde tekrarlandı ve elinde çekiç olan birini gördüm. Çekicinin her darbesiyle birlikte acı dolu bir çığlık yükseliyordu.

Hissettiğim acı kalbimi sıkıştırıyordu. Tam olarak nerede olduğumu ve burada neler olup bittiğini biliyordum. Düşmanlarının, annemin sol elini bir kayaya çivilediği ana tanıklık ediyordum. Kollarından sızan kan, ayaklarının dibindeki otlara damlıyordu. Çivileme tamamlandıktan sonra çıplak bedenini gümüş zincirle bağlayıp onu da kayanın etrafına doladılar. Annemin acı içinde titrediğini gördüm, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Üç gün sonra geri döneceğiz,” dediğini duydum Wurmalde’nin, sesi insafsız ve öfke dolu çıkıyordu, “ve kalbini söküp alacağız.”

Onu karanlığın ortasında öylece bıraktılar. Doğudan, denizin üzerinden yükselerek bedenini yakacak güneşi bekliyordu.

Annemin yanında kalmak istiyordum. Onu rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Sabah olduğunda babamın onu bularak gömleği ve gölgesiyle güneşten koruyacağını, evlenip yedi çocuk sahibi olacaklarını söylemek istedim. Ve mutlu olacağımı...

Ama hareket edemiyordum ve kendimi bir kez daha zifiri karanlığın içinde buldum. Mutlu mu? Bu dünyada mutluluk asla uzun sürmez. Anneminki de sürmedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar hayatı sona erdi ve şimdi de bunun nasıl olduğuna tanıklık ediyordum. Ord’da, annemin Ordeen’le olan mücadelesini izliyordum. Annemin saldırıya geçmek üzere süzülerek alçaldığını gördüm, beyaz tüylerle kaplı lamia kanatları ona bir böcekten ziyade bir melek görüntüsü veriyordu. Semendere benzeyen düşmanıyla mücadelesini görmüştüm. Bana gitmemi söylediğinde dediğini yaparak diğerleriyle birlikte –Bill Arkwright

hariç— Ord'dan kaçmışım. Kalenin yıkılışını uzaktan izlemiştim; zavallı annemi ve Bill'i de sürükleyerek ateşler içindeki geçidin arkasındaki karanlığa çekilirken, kuleleri teker teker yıkılıyordu.

Ama işte buradaydım, annemin tüylerinin yandığını, Ordeen'i öldürmek üzere sımsıkı kavramışken acı içinde bağırdığını çok yakından duyabiliyordum.

Artık her yanımla alevlerle çevriliydi ve fiziksel acı da hissediyordum. Alevler tenimi alazlıyordu, fakat daha kötüsü annemin teninin kabarıp yandığını görebiliyor ve acı içinde ölürken attığı çığlıkları duyabiliyordum.

Bir kez daha kendimi karanlığın ortasında buldum.

Aniden ışık belirdi ve kendimi çiftlikteki mutfakta buldum. Üst katta bir patırtı vardı. Hemen ardından kendimi merdivenin en üst basamağında buldum. Üç adam, abim Jack'i yakalamıştı. İçlerinden biri ona vurdukça abimin kanı duvara ve yer döşemelerine sıırıyordu. Şimdi de cadılar çiftliğe saldırdığında olanlara tanıklık ediyordum. Annemin sandıklarını istemişlerdi fakat annem odayı Karanlık'a karşı korumuş ve içeri girmelerine izin vermemişti. Jack'i gidip sandıkları çıkarmaya zorlamışlardı.

Abim acı ve dehşet içinde bağıırıyordu, ama ben ona yardım edemiyordum. Çektiği acıyı izlemek zorunda bırakılan sessiz bir tanıktım yalnızca.

Bu şekilde devam etti. Buggane son birkaç yıl içinde yaşadığım tüm acı verici anıları yeniden yaşattı bana. Babamın mezarına bakıp aynı acı verici boşluk duygusunu hissettim. Cenazesine bile gidememişim. Bu acı verici sahneleri tekrar tekrar yaşadım. Bu bir tür acı girdabıydı: Hiç durmadan hayatımdaki aynı olaylara dönüyordum ve olanları değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Yine karanlık; hayat enerjim emildikçe uyuştuğumu ve üşümeye başladığımı hissediyordum. Ölüme yaklaştığıma emindim.

Ama sonra... yeni bir şey. Bir ses duydum:

Güçlü ol yoksa öleceksin. Sadece Yaşlı Gregory'nin söylediklerini yapmak yetmeyecek. Sen de diğerleri gibi öleceksin!

Bu Alice'in sesiydi. Yaşlı Malkin Ana'yı yakmasına engel olduğumda söylediği sözlerdi bunlar. O an cadıyı yakmanın korkunç bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bunu yapmaya içim el vermemişti.

Karanlık'tan aşağı kalmamalısın Tom. Buggane'e karşı gelmelisin. Bunu yapabilirsin! Yapılması gerekeni yapabilirsin!

Alice bu sözleri söyler söylemez yeni bir görüntü belirdi: hayatımdan bir başka sahne. Hayalet'in yanında ki çıraklığımın başlamasından birkaç hafta sonra çiftliğe dönmüştüm. Malkin Ana yaşayan bir ölү şeklinde orada belirmişti. Domuz kasabı Snout'un içine girerek onu ele geçirmiş, bedenini ve her hareketini kontrol etmeye başlamıştı. İşte şimdi elindeki bıçağı Jack ve Ellie'nin bebekleri Mary'nin boğazına dayamıştı.

Çocuğun öldürüleceğini sandığım dehşet dolu o saniyeleri tekrar yaşadım. Alice koşup Snout'a doğru öyle sert bir tekme savurdu ki ayağı adamın göbeğinin içinde kayboldu sanki. Snout, Mary bebeğı elinden düşürürken yüreğim ağzımda olanları izlemeye devam ettim. Tam bebek yere çarpacakken Alice onu yakalayıp güvence altına aldı. Şimdi sıra bendeydi: Elimdeki tuz ve demiri ona doğru fırlattım. Başına isabet eden bu karışım sonrasında bilincini yitirerek ayaklarımın önüne yığıldı.

Her şey yineleniyordu. Snout yerde hareketsiz yatıyordu, gözleri yuvalarında dönüp duruyordu ve önlüğü yeni kesilmiş domuzların kanıyla kaplıydı. Malkin Ana'nın adamın kulağından çıkıp vücuda gelişini izledim. Eski boyutunun üçte birindeydi ve cübbesi yerleri süpürüyordu. Uzaklaşmaya başladı.

Öfkeye kapılmışım; tekrar tekrar görmeye zorlandığım bu olaylar içimde korkunç bir nefret uyandırmıştı. Daha önce cadının gitmesine izin vermiştim. Alice elindeki meşaleyle cadının arkasından koşmaya başlamışken onu tutup geri çekmiştim. Malkin Ana'yı yakmanın son derece korkunç bir şey olduğunu düşünüyordum. Buna izin vermezdim. Fakat bu kez öfkem hislerimi değiştirdi. Tıpkı daha önce olduğu gibi Alice'i yanımdan geçerken durdurdum ama bu sefer meşaleyi kaptığım gibi Malkin Ana'nın peşinden koşmaya başladım.

Hiç duraksamadan cübbesinin ucunu ateşe verdim. Anında tutuştu. Saniyeler sonra alevler içinde kalmıştı bile ve alevler her yanını sararken acı içinde çığlıklar atıyordu. Bu korkunç bir şeydi ama umurumda değildi. Hayatta kalmak; olmam gereken şekilde bir hayalet olmam için daha sert olmalıydım. Sonra birinin konuştuğunu duydum. Bu bir fısıltı değildi, yüksek ve ısrarcı bir sestti.

"Benim de içimde Karanlık var!" diye bağırdı. "Senin yapacağın her şeye karşılık verebilirim. Ben avlayanım, avlanan değil!"

Yavaş yavaş bağırmanın kim olduğunu anladım. Ve söylediklerimin doğru olduğunu biliyordum. İnsanat haklıydı. Karanlık beni bozmuştu ve gerçekten de ruhumun derinliklerinde ufacık da olsa bir karanlık vardı. Bu benim için

hem bir tehlike hem de bir güç kaynağıydı. Annemin bir zamanlar söz verdiği gibi, avlayan olacağım günler yaklaşıyordu. Ve bu gerçekleştiğinde Karanlık benden korkacaktı.

* * *

Uzunca bir süre uyanıklıkla baygınlık arasında gidip geldim. En sonunda gözlerimi açabildim.

Titriyordum, alnım ateşler içinde yanıyordu, boğazım kurumuştı. Buggane gücümü tamamen emmemişti. İlk karşılaşmadan sağ salim çıkmayı başarmıştım fakat her an geri gelebilirdi.

Kendimi zayıf ve halsiz hissediyordum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Zihnimde dönüp duran acı verici görüntüler beni karanlık ve çalkantılı derinliklere doğru çekiyordu. Tam o esnada sağ yanımdan gelen bir ses duydum.

“Sen şanslısın,” dedi Horn. “Senin için her şey çok yakında sona erecek. Öleceksin. Bense burada oturup seni izleyerek sıranın bana gelmesini beklemek zorundayım.”

Bitkin bir halde başımı çevirip insanata baktım. Belinden yukarısı çıplaktı ve hemen üzerindeki meşalenin yayıdığı cılız ışığa rağmen omuzlarındaki kasları görebiliyordum. Ve aniden aklıma bir şey geldi.

“Demir kelepçeler sana acı veriyor mu?” diye sordum.

Başımı iki yana salladı.

Demir, Karanlık'ın tüm yaratıklarını etkilemiyordu. Görünüşe bakılırsa Horn demire karşı az da olsa dayanıklıydı. Böylesi çok daha iyi...

“O halde neden kendini kurtarmıyorsun?” diye sordum. “Bunu yapabilecek kadar güçlüsün...”

“Ne için?” diye sordu. “Zindanın kapısı benim kıramayacağım kadar kalın.”

“Kendini kurtardıktan sonra benim de kelepçelerimi çıkar. O zaman birlikte tünellere girebiliriz. Bende karşımıza çıkabilecek her şey için özel silahlar var. Tuz, demir ve gümüş zincirim. Burada oturup ölümü beklemekten iyidir.”

“Seni serbest mi bırakayım? Sana neden güvenecekmişim ki? Sen benim düşmanımsın!”

“Şimdilik birbirimize ihtiyacımız var,” dedim. “Birlikte daha güçlü oluruz. Kurtulduktan sonra herkes kendi yoluna gider.”

Uzun süren bir sessizlik oldu. Horn önerimi değerlendiriyor olmalıydı. Ardından derin bir homurtu duydum. Bunun fiziksel bir acı ya da zihinsel zorlama sonucu çıkan bir ses olmadığını, ancak yinelediğinde fark ettim. Horn kelepçeleri parçalıyordu.

Kurumuş dudaklarımı yaladım, kalbim yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Aniden içim umutla doldu.

Horn ayağa kalkıp yanıma geldi. Kesif bir ter ve hayvan kokusu alıyordum. Ama ne bir serinlik ne de Karanlık’a ait bir yaratığın yaklaştığına dair bir işaret algılamadım. Horn insan olmaya görüldüğünden daha yakındı. Yine de dikkatli davranmam gerekiyordu. Aramızdaki geçici anlaşmaya rağmen birbirimizin doğal düşmanıydık.

Horn tereddüt etmeden eğilip duvardaki demir halkaya takılı zincirimi aldı. Kaslarını gerip zinciri koparınca kadar çevirirken tuhaf bir inleme çıkardı. Zincirin ucu serbest kaldıktan sonra çekip bacaklarımdan kurtarıverdim.

“Kör değil misin?” diye sordum boş bakan gözlerine bakıp zincirime nasıl uzandığını düşünerek.

“Çoğu kimseden daha iyi görürüm, ama bunlarla değil!” diyerek süt rengi gözbebeklerini işaret etti. “Üçüncü bir gözüm var, bir tür tinsel göz. Bununla dünyayı, hatta dünyanın ötesinde olup bitenleri dahi görebiliyorum. İnsanların içindeki karanlığa bakabiliyorum.”

Ayağa kalktım, kalp atışlarım iyice hızlanmıştı. Kendimi güçsüz ve bitkin hissediyordum ama özgürdüm! Yüz yüzeydik. Karanlık’a ait olan düşmanım geçici bir süreliğine de olsa müttefikimdi. Birlikte Alice’in de yardımıyla Lizzie’ye karşı bir şansımız olabilirdi.

Çıra kutum çantamdaydı ama mumum hâlâ yanımdaydı ve uzanıp duvardaki meşaleden yaktım. Mum sol elimde, önden tünele girdim ve girerken aniden aklıma buggane’nin tünellerine uzun süre bağlı kalmak zorunda olmadığımız geldi: Boş hücrelerin kapılarının açık bırakıldığını hatırladım.

Kısa tünelin sonuna gelince sağa döndüm. Otuz metre kadar ilerleyince bir sonraki zindana açılan bir tünel görüp tekrar sağa dönerek bu tünele girdim. Boş zindana girer girmez umutlarım yükseldi. Kapı açıktı! Kuleye uzanan basamaklara erişebilirdik.

Tabii bunun için önce muhafız odasından geçmemiz gerekiyordu. Acaba kuş sürüsünün saldırısına uğrayan yemen askerleri geri dönmüş müydü? Eğer dönmemişlerse beni Lizzie’nin odasından alıp zindana indiren kimdi?

BÖLÜM 27

ŞİMDİ KEMİKLERİNİ ALACAĞIM

Koridorlar zifiri karanlığa gömülmüştü; meşaleleri yenileyen olmamıştı. Mumum olmasa önümüzü bile zor görürdük.

Henüz fazla ilerleyememişken aniden Karanlık'a ait bir şeyin yaklaştığının habercisi olan o tuhaf serinliği hissettim. Olduğum yerde durdum ve Horn'un tısladığını duydum. Aynı şeyi o da hissetmiş olmalıydı. Hemen önümüzden tıkırtı ya da çatırtıya benzeyen bir ses geliyor ve onu tok, tehditkâr bir hırıltı takip ediyordu. Bir şey bize doğru yaklaşıyordu. Mumu havaya kaldırınca duvarda ışığın erişemediği bir yer olduğunu gördüm; diğer gölgelerden de koyu bir bölge. Bize doğru hareket ederken büyümeye başladı.

Bu da neydi? Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Hırıltı yeniden duyuldu, bu kez daha tok ve tehditkârdı. Lizzie'nin marifetiyle buraya çağırılmış Karanlık'a ait bir varlık olsa gerekti.

Harekete geçmeliydim. Hem de hemen. Hızla mumu Horn'a verip arka ceplerime uzanıp sağ avucumu tuz, sol avucumu demir tozuyla doldurdum. Her ikisini de bu

tehditkâr gölgeye doğru savurdum. Onu bir bulut gibi sarıp sarmaladılar. Acı dolu bir çığlık duyuldu ve geriye yalnızca sağa sola saçılmış tuz ve demir tozları kaldı. Ya acı içinde kaçmış ya da yok olmuştu. Ama daha ileride buna benzer başka tehlikeler de olabilirdi.

Korku içinde başımı kaldırıp yukarı baktım. Acaba çıkan sesler muhafız odasındakileri harekete geçirmiş olabilir miydi? Çığlığın bir insandan çıkmadığı belliydi. Yani bu ses muhtemelen muhafızların neler olup bittiğine bakmak için aşağı inmelerindense dehşete kapılıp kaçmalarına neden olurdu.

Horn öne geçti. Tünel duvarlarından sızan suların tavandan damlayıp basamaklara doğru aktığı hendeğin alt kısmı boyunca ilerledik. Tırmanmaya başladık, ara sıra durup etrafı dinliyorduk. En sonunda ulaşabildiğimiz muhafız odasının kapısına kulaklarımızı dayayıp içeriyi dinledik ama içeriden hiçbir ses gelmiyordu.

Horn mumu bana verip yavaşça kapıyı açtı. Oda boştu. Karşı duvar dibindeki masanın üzerinde birkaç maşrapa su vardı ve içlerinden birini alıp kana kana içtikten sonra yine masanın üzerindeki kurumuş ekmeklerden birini suyla ıslatıp yedim. Bedenimin acilen enerjiye ihtiyacı vardı, buggane'nin emdiği enerjiyi yerine koymam gerekiyordu. Yemeyi bitirdiğimde insanat önüne geçti.

“Şimdi cadıya saldırmalıyız,” diye kükredi.

“Önce Alice'i bulmamız daha iyi olur,” dedim. “Bize yardım edebilir.”

Horn başını aşağı yukarı sallayıp söylediklerimi onayladı ve muhafız odasından çıkıp tırmanmaya devam ettik.

Lizzie'yi kendini beğenmiş bir surat ifadesiyle tahtında otururken bulduk. Kaçtığımızı biliyor ve ona gelmemizi bekliyordu. Olduğu yerde daire çizip duran, kapana kısılmış iki sinekten farksızdık; ne yaparsak yapalım Lizzie'nin ağından bir türlü çıkamamıştık.

Sonra tahtın arkasında bir yeomen askerinin cesedini ve Lizzie'nin dudaklarındaki kan izlerini gördüm. Bu beni zindana indiren asker olmalıydı. Lizzie onu öldürüp kanını içmişti. Aslen kemik cadısı olmasına rağmen insan kanından da hoşlanıyordu. Çocuklarınkini tercih ediyordu ama yeterince susamışsa yetişkinlerin kanı da işini görürdü.

Horn ile birlikte hah boyunca Lizzie'ye doğru ilerlerken zincirimi hazırladım, bir yandan da acaba bu kez onu bağlayacak gücü bulabilecek miyim diye kendi kendime soruyordum. Ama daha ben saldırıya geçmeden Lizzie ayağa fırlayıp öfke içinde Horn'a baktı. Çılgına dönmüş gibiydi; ağzından sızan kan ve tükürük karışımı çenesindeki yapışkan sıvıya karışıyordu.

"Sen artık çok oldun. Yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmen gerekiyordu ama artık hemen öleceksin!" diye bağırarak sol elini açıp avucunu Horn'a doğru uzattı. Ardından elinde tuttuğu bir şeyi buruşturuyormuş gibi avucunu kapayıp Kadim Dil'de bir şeyler mırıldandı.

İnsanat bağırıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Başının yamru yumru bir hal alıp kendi üzerine kapanırken yavaş yavaş ezilip kan içinde kalmaya başladığını dehşet içinde izledim. Horn taş dolu bir bohça gibi yanımda yere yığılırken tiz, acı dolu çığlıkları yavaş yavaş yerini sessizliğe bıraktı. Başı kanlı bir yumruya dönmüştü.

Kusmamak için kendimi zor tutuyordum ve dizlerim titremeye başladı.

“Şimdi söyle bakalım, kızım nerede?” diye sordu Lizzie kaşlarını çatarak.

Alice’i henüz bulamamış olduğuna inanamıyordum. Nerede olabilirdi? Sakinleşmek için derin bir nefes alıp omuz silktim. “Bilmiyorum. Ben de onu aramaya geldim,” dedim.

Lizzie cübbesinin altından keskin bir bıçak çekip çıkardı. “Buggane bu kez kendi başına idare etmek zorunda kalacak,” dedi. “Başıma açtığın dertler yeter, o yüzden kemiklerini ben alacağım. *Buraya gel!*”

İradem dışı ona doğru yürümeye başladım. Cübbemin cebinden gümüş zincirimi çıkarmaya çalıştıysam da kolum kaskatı kesilmişti. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ama bacaklarımı artık kontrol edemiyordum. Bir adım daha attım ve sonra bir adım daha, ta ki cadının o midemi bulandıran leş gibi nefesini yüzümde hissedinceye dek.

Lizzie sol elimi, sağ eline alıp havaya kaldırdı. “Şu başparmağına son kez bak evlat. Yakında kazanımda kayna-yacak!”

Bu da neydi böyle? Yaşadığım onca şeyden sonra burada bu şekilde mi ölecektim?

Cadı sol elindeki bıçağı başparmağıma doğru indirmeye başladı. Elim çekmeye çabaladıysam da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Büyük bir acı duymayı bekleyerek başımı yana çevirdim. Ama bıçak tenime değmedi. Bunun yerine meşaleler titreyip söndü ve belli belirsiz bir ışık görüldü.

Aniden, beni şaşkına döndüren bir şey oldu ve Alice elinde şamanın büyü kitaplarından biri olduğu halde önümde beliriverdi.

Üzerindeki belli belirsiz pırıltıdan bunun Alice değil de onun ruhu olduğunu hemen anladım. Kendisi başka bir yerde olmalıydı. Aniden içim umutla doldu. Yoksa şamanın büyü kitaplarından mı öğrenmişti?

“Eğer Tom’a zarar verirsen bunu asla elde edemezsin!” diye uyardı Alice’in titreşen görüntüsü. “Barrule’nin defterini aldım ve okudum. Asıl işe yarar şeyler bu büyü kitabında yazıyormuş!”

“Bir işler çevirdiğini tahmin etmeliydim kızım,” diye homurdandı Lizzie.

“Zulânın gücünü nasıl doğrudan kullanabileceğin yazıyor, ama bunu şifreli bir şekilde yazmış. Birçok farklı sayfadan parçalar alıp büyüleri bir araya getirmen gerekiyor,” dedi Alice. “Bu kitap ve benim bildiklerim olmadan bunu asla yapamazsın. Yıllarca üzerinde çalışsan bile bir yere varamazsın. Öyle değil mi?”

Lizzie’nin suratı öfke içinde buruştu ama yanıt vermedi.

“Eğer bu kitabı almak ve bildiklerimi öğrenmek istiyorsan gel ve al. Lord Barrule ve kumarbaz arkadaşlarının günlerini gün ettikleri uzun odadayım. Tom’u da yanında getir, ama eğer onun kılına zarar verirsen o pis ellerini asla bu kitaba süremezsin.” Alice kitabı kaldırıp annesine gösterdi.

Sonra bir anda gözden kayboldu ve meşaleler tekrar yandı.

Lizzie bana döndü. “Görünüşe bakılırsa biraz daha vakit kazandın evlat! En azından ben o kitabı alıncaya dek...”

Kolumu sımsıkı tutan Lizzie diğer elindeki bıçağı hazır edip beni basamaklar boyunca sürükledi, önce muhafız odasından, ardından yer altı tünellerinden geçirdi. Zindanların yanından geçerken içlerinde tutuklular varmış gibi kapılarının kapalı olduğunu gördüm.

Uzun oda neredeyse tamamen karanlıktı, paslı duvar desteklerinde titreşen birkaç meşale dışında ışık yoktu. Lord Barrule hâlâ taş zeminin üzerinde yatıyordu ve etrafı eskisinden de beter bir ölüm kokusu kaplamıştı.

Alice gölgelerin içinden çıkıp Lizzie'nin karşısına geçti. Sol elinde büyü kitabı, sağ elindeyse asam vardı.

"Tom'u bırakırsan sana bildiklerimi anlatıp kitabı veririm," dedi sakın bir şekilde, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Lizzie beni sertçe Alice'e doğru itirdi. "Kitabı bana ver ve konuşmaya başla! Hızlı ol. Sabrım taşmak üzere!" diye çıkıştı.

"Kitabı alabilirsin," dedi Alice büyü kitabını ona fırlatarak.

Lizzie kitabı tutmak üzere elini uzattı ama daha dokunamadan kitap havada alevler içinde kaldı. Cadı irkilip geriye çekilince sayfaları buruşup küle dönen kitap ayaklarının dibine düştü.

Lizzie öfkeden deliye dönmüştü fakat Alice muzaffer bir edayla gülümsüyordu. Cadı öne eğilip işaret parmağını kızına doğrultarak Kadim Dil'de bir şeyler söyledi. O an Alice için dehşete kapıldıysam da hiçbir şey olmadı, hatta Alice'in yüzündeki gülümseme iyice yayıldı.

"Kendimi korumak için zulayı kullandım," dedi. "Artık

bana zarar veremezsin ve Şimdi Tom benim yanımıda olduğuna göre ona da zarar veremezsin! Ama ben sana zarar verebilirim. Beni zorlarsan sana gerçekten çok büyük zararlar verebilirim. Annem olmasaydın seni Şuracıkta  ld r rd m! Ama Şimdi sana söylenenleri yapacaksın, hem de hemen. Bana Şamanın başparmak kemiklerini ver! Hemen Şimdi!”

Lizzie titremeye başladı, alnında boncuk boncuk terler birikmiŐti. Alice’in buyruğuna karşı çıkmaya çalışırken yüzü Őekilden Şekle girdi fakat bunu baŐarabilecek kadar güçlü değildi. Alice’in dediğini yapmak zorunda kalarak elbisesinin cebinden Lord Barrule’nin parmak kemiklerini çıkardı. Enerjilerinin tamamı kullanılabilsin diye kaynatılarak derisinden ayrılan kemikler bembeyazdı.

Alice kemikleri almak için elini uzattı ve Lizzie bir kez daha karşı koymaya çalıştı; tüm bedeni titriyordu. Tüm çabasına rağmen sonunda onları Alice’in avucuna bıraktı-verdi.

Ardından bir çığlık atarak yer altı tüneline doğru koşup gözden kayboldu.

BÖLÜM 28

BUGGANE

“Onun peşinden gitmeliyiz Alice,” dedim tünelin girişine yönelerek. “Kaçmasına izin veremeyiz. Onu bağlamak benim görevim.”

Alice başını iki yana salladı. “Kaçmasına izin verdiğim için üzgünüm Tom. Onu öldürebilirdim ama tüm bu söylediklerime rağmen bunu yapabilecek kadar güçlü değilim. Ne de olsa o benim annem. Bir insan kendi annesini nasıl öldürebilir ki?”

“Onu tünelde takip etmek pek güvenli değil. Şu anda ondan güçlü olmama rağmen bugganenin kontrolü hâlâ Lizzie’de. Yüzeye çıkmanın bir yolunu bulacaktır ama kaleye geri dönemez. Geri dönmesine engel olmak için tüm zindan kapılarını kilitledim. Kendi odasının kapısını da kitleyeceğim,” dedi elinde tuttuğu bir anahtarı havaya kaldırarak.

“O halde Adriana ve Simon’ı bıraktığımız yere gidip onun önüne çıkmaya çalışmalıyız!”

Alice başını aşağı yukarı salladı ama bakışlarından korktuğu anlaşılıyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Greeba Kalesi’nden uzaklaştıkça zulanın enerjisine erişimim de o denli azalacak. Birkaç kilometre sonra yine Lizzie’yle yüzleşmem gerekir ki bu sefer o benden çok daha güçlü olacaktır.”

“Bu işi uzaklaşmasına izin vermeden halletmek için bir neden daha,” dedim.

Alalacele kaleden çıktık; etraf terk edilmiş gibiydi ve dosdoğru Adriana ile Simon’dan ayrıldığımız yere yöneldik. Ağaçların sonlandığı yerde bekliyorlardı ve vakit kaybetmeden olup bitenleri anlattıktan sonra acaba Lizzie bir yerden çıkıverecek mi diye düşünerek birlikte şapele doğru ilerledik.

Ama tüm bu beklentimiz boşunaydı. İki saat sonra hâlâ cadıdan iz yoktu ve moralimiz bozulmaya başladı. Yoksa kaçmayı başarabilmiş miydi?

“Kokusunu alamıyor musun Alice?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Daha önce buradan geçmiş, o yüzden kokusu her yere sinmiş durumda. Yani hangisinin yeni hangisinin eski olduğunu ayırt edemiyorum.”

İşte tam o esnada, güneş batmak üzereyken uzaktan bize doğru yaklaşan bir silüet gördüm ve kendimi çok kötü hissettim. Asıl yüzleşme şimdi başlayacaktı.

Gelen Hayalet’ti ve bize yaklaştıkça yüzündeki sinirli ifadeyi görebildim.

Söze başlayan Adriana oldu. Öne çıkıp Hayalet’le aramıza girdi. “Bu benim fikrimdi,” dedi. “Bir şekilde Lizzie’yi alt etmeyi denememiz gerekiyordu. Buna asla izin vermediğinizi biliyordum. Hepsi benim suçum.”

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. “Evet,” dedi öfkeli bir şekilde, “başına bir sürü iş açtın. Ama bu konuya daha sonra döneriz.” Suratı asık bir şekilde bana döndü. “Şimdi durum değerlendirmesi yapmalıyız; vakit kaybetmeden neler olup bittiğini anlat...”

Sözümü bitirdiğimde ustam başını iki yana sallıyordu. “Durum çok kötü. Cadıyı takip edip bu işi bitirmeliyiz. Ama şu anda buradan uzaklaştığına ve kaledeki güce erişimi olmadığına göre önceliğimiz buggane. Bir süredir düşünüyorum. Eğer onu haklayabilirsek tünellerin hepsi çöker ve şu güç zulası da toprağın altında kalır. Böylelikle Karanlık’ın hizmetkârları oraya ruh halinde doğrudan erişemezler. Ve buna sen de dahilsin kızım!” diyerek Alice’e döndü.

“Bu adil değil! Alice yaptıklarını yapmasaydı şimdiye çoktan ölmüş olurum,” diye bağırdım.

“Yine de kara güçlere başvurdu, üstelik senin de bildiğin gibi bu ilk kez olmuyor. Ama şimdilik bu konuyu bir kenara bırakacağız. Dosdoğru şapele gideceğiz. Orası buggane’nin etki alanının tam ortasında. Geldiğimizi hissedip saldırıya geçecektir.”

“Peki ya köpekler, bize yardımları olamaz mı?” diye sordum ustama.

“Şimdi buna vakit yok evlat. Onları değirmende bıraktım ve bu yaratıkla ilgilenmem gerekiyor.”

Hayalet arkasını dönüp yürümeye başladı. Alice ve ben hemen arkasındaydık, Adriana ile Simon’sa peşimizden geliyorlardı. Ustam aniden durup bize döndü.

“Bu hayalet işi,” dedi elini kaldırarak. “Sadece çocukla

benim ilgilenmemiz gereken tehlikeli bir iş. İblisi haklayınca dek burada beklemeniz en iyisi olur. Bu söylediklerim senin için de geçerli!” dedi öfke içinde Alice’e bakarak. Alice itiraz etmek için ağzını açacak olduysa da başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Olanlardan sonra ustamla tartışmanın bir anlamı olmazdı.

Böylelikle Hayalet ile birlikte şapele gittik. Ustamın talimatlarına rağmen Alice’in de peşimizden gelmiş olmasını umuyordum. Kan kabından uzaklaşmayı göze alamazdı. Yıkıntılara varınca kapkara taş duvarları gözden yitirmeden ağaçların arasına girip beklemeye başladık. Her geçen saniye Lizzie’nin daha da uzaklaştığını düşünüyordum.

Soğuk, açık ve berrak bir geceydi ve otları kırağı çalmıştı. Yarım ayın ışığında uzayıp kısalan gölgeler belirliyordu. Ara sıra bir baykuş ötüyordu ama onun dışında her yer sessizdi; en ufak bir rüzgâr dahi esmiyordu.

“Buggane neden saldırmıyor?” diye sordum.

“Yakında... Onu kemiklerimde bile hissedebiliyorum, ama ortaya çıkmıyor,” diye yanıtladı Hayalet. “Muhtemelen şu bayırın dibindeki nehrin kıyısındadır. Uzak durmamız gereken bir yer. Bataklık zeminde solukan biçimini alacaktır ve wormeleri öldürmek çok güçtür. Ama başka çaremiz var mı? Hadi, bitirelim şu işi!”

Ustamın peşi sıra tepeden aşağı inen patikaya doğru ilerledim. Asamı endişeli bir şekilde sımsıkı tutuyordum. Tekrar bir solukanla karşılaşmak, istediğim en son şeydi. Zehir tükürüp sıra sıra keskin dişleriyle tek seferde insanın kolunu ya da bacağına koparabileceklerini hatırladım.

Çamurlu zeminde bata çıka ilerlerken bayır gitgide dikleşti. Çok geçmeden ayakta durmakta dahi güçlük çekmeye başladım. Aşağıda, henüz ağaçların arasından görmediğim nehrin sesi giderek yükseliyordu. Burada ağaçlar iyice sıklaşmıştı ve aralarındaki çalılık ve otlar yüzünden oldukça zor ilerliyor, sık sık yön değiştirmek zorunda kalıyorduk.

“Ayrılalım!” diye bağırdı Hayalet. “Ona birden çok hedef sunarsak dikkati dağılacaktır.”

Hiç soru sormadan dediğini yapıp sola doğru ilerledim. Aramızda deneyimli olan ustamdı ve daha önce bir solukanla yüzleştiğimden Bill Arkwright da olsa benden aynı şeyi yapmamı isteyeceğini biliyordum. Ne de olsa bataklık ve nehirlerde yaşayan yaratıklar konusunda uzman olan oydu.

Artık nehrin kıyısına iyice yaklaşmıştık ve Hayalet çalılıklarla uzun sazlıkların arasında gözden kaybolmuş ama hâlâ botlarının çamurlu zeminde çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

Tam o esnada sazlıkların arasından gelen bir başka ses daha duydum; sanki biri sırtüstü yere düşmüş de nehre doğru bayır aşağı kayıyormuş gibi tok, ıslak bir ses. Ama ses gitgide yükseliyor ve yaklaşıyordu. Tepeden yukarı, bize doğru geliyordu. Yüreğim ağzıma geldi.

Aniden sazlıkların arasından bir şey fırlayıp başıma doğru atıldı. Can havliyle yana atlarken üzerimden geçip tekrar sazlıkların arasında gözden kaybolan bir şey gördüm: Yılanlarınkine benzeyen uzun bir gövde, öfkeli bakan ufak gözler ve ağız dolusu keskin diş.

Bu kesinlikle bir solukan değildi, en azından benim daha önce dövüştüğüme hiç benzemiyordu ve o ana dek gördüğüm yılan türleri ufak ot yılanlarıyla engereklerdi. Bu, buggane olmalıydı ve devasa bir yılan şeklini almıştı.

Paniğe kapılarak dizlerimin üzerinde doğruldum. Bunu tam zamanında yapmıştım. Yaratık yine saldırdı ve bu kez ona asamla vurdum. Tıslayıp tekrar geriledi. Tedirgin bir şekilde ayağa kalktım ve sağ tarafımda bir hışırtı duydum. Ardından Hayalet bağırarak bir şeyler söyledi. Önce ne dediğini anlamadım ama tekrar edince beni uyardığını anladım.

“Hidra!”

Ustamın bana öğrettiklerine göre başımız ciddi anlamda beladaydı. *Hidralar* farklı şekiller alabiliyordu ve bunlardan bazıları gerçekten bazıları masalcıların uydurduğu fantastik hikâyelerden ibaretti. Hayalet’in *Yaratıklar Kitabı*’nda bahsi geçen yaratığın adı Scylla idi ve yedi başlıydı. Hidraların hepsinin birden çok başı vardı ve hem ustama hem de bana aynı anda saldırıyordu.

Hışırtıyı tekrar duydum ve yılan başlı yaratık sazlıkların arasından çıkıp boğazıma doğru saldırdı. Fakat bu kez hazırlıklıydım ve asamı bir mızrak gibi kullanarak sivri kısmını var gücümle boğazına batırdım. Çığlık atıp kasıldı ve sivri dişli ağzından fışkırdı. Öyle hızlı geriye çekildi ki neredeyse asamı da götürecekti ama neyse ki asamı sımsıkı tutuyordum. Kan içinde kalan yaratık geriledi.

Sazlıklar boyunca nehrin kıyısına doğru yaratığın peşi sıra ilerledim. Kıyıya ulaşınca buggane’i ay ışığında gördüm. Bedeni suyun altındaydı fakat dönüp duran çok sayıdaki başıyla bana saldırmaya hazırlanıyordu. Hızlı bir

şekilde dokuz baş saydım ama sonra vazgeçtim. Çünkü çok hızlı hareket ediyorlardı. Bana en yakın olan cansız başın açık ağzından akan koyu renk kan, nehrin akıntısına karışıyordu. Az önce mızrağımla hakladığım bu olmalıydı. Hayalet de nehrin kıyısına inmiş, kızgın şekilde esasını savurup duruyordu. Fakat yaratığın çok fazla sayıda başı vardı ve hepsi de kükreyip ürkütücü sesler çıkarıyordu. Hepsiyle birden nasıl başa çıkabilirdik?

“Buraya gel evlat!” diye bağırdı Hayalet, nehrin güçlü akıntısına atlarken. “Kalbi. Kalbini sökmeliyiz! Ben bedenine saldıracağım, sen de başlarını hallet!”

Yanına koşup suya atladım. Su belimize geliyordu ve ayakta durmak epey çaba gerektiriyordu. Hidranın gri bedeni bir süre su yüzüne çıktıktan sonra tekrar suyun altında gözden kayboldu. Bu görüntü beni umutlandırdı, çünkü solukanları gibi sert pulları olmadığından bıçaklarımız karşısında savunmasızdı. Yaratık sivri dişli, çok sayıda başın saldırı avantajı uğruna bu savunmadan vazgeçmiş olmalıydı. Asamı savurup duruyor ve yaklaşan başlara vuruyordum.

Hayalet esasını hidranın bedenine var gücüyle saplayarak saldırıya geçti, bense bu çok sayıda başın sivri dişlerine karşı ikimizi savunuyordum.

Bu mücadele ne kadar sürdü, doğrusu bilmiyorum. Tek anımsayabildiğim, kapkara kana kesmiş nehir ve bizi haklamaya çalışırken ay ışığında parlayan o şeytansı başlar. Bir ara neredeyse bozguna uğrayacaktım –sivri dişler ve açılıp kapanan çeneler her yanıma sarmıştı– ve Hayalet yardımına gelmek zorunda kaldı. Fakat sonra nehrin kıyısından

gelen bir ses duyup bakınca Alice'in elindeki bıçağı havada sallayarak buggane'nin dikkatini çekmeye çalıştığını gördüm.

Başlardan birkaçı vakit kaybetmeden ona yöneldi. Alice için korkuyordum fakat yaratığın dağılan dikkati bizim için bir fırsattı. Hayalet öfke içinde yeniden saldırıya geçti. Birkaç dakika içinde gümüş alaşımli bıçak yaratığın kalbine ulaştı. Etrafı pis bir koku kapladı ve hemen ardından yükselen suların altında kaldım. Çok geçmeden tekrar su yüzüne çıktım.

En sonunda Hayalet'le birlikte yorgun argın kendimizi kıyıya attık. Alice rahatlamış görünüyordu. Sırılsıklam bir vaziyette titreyerek orada öylece durdum.

"Bitti evlat. Parçası bile kalmadı," dedi Hayalet bitkinlikten iki büklüm olarak. "Sana gelince kızım, söyleneni yapmak nedir bilmez misin sen?"

"Alice dediğinizi yapsaydı şimdi muhtemelen ikimiz de ölmüş olurduk!" dedim sinirlenerek.

Ustam homurdanarak başını salladı ama daha fazla bir şey demedi. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu.

"Şimdi sıra cadıda," diye mırıldandı.

BÖLÜM 29

BİR, KEDER İÇİN

Adriana ve Simon'm yanına döndüğümüzde Hayalet Kemikli Lizzie'nin peşine düşmek için vakit kaybetmedi.

Usta bir iz sürücü olduğunu biliyordum, ama Alice koklayarak bile Lizzie'nin ne yöne gittiğini kestiremezken ustam sadece ay ışığının altında onun izini sürebilecek miydi? Ara ara duruyor, yere çömelip toprağı inceliyordu. Belki de bulacak bir şey yoktu. Belki Lizzie hâlâ tünellerde saklanıyordu.

Bir saat kadar sonra ustam bir şey bulup bizi yanma çağırdı. Çamurlu zeminde üç tane ayak izi vardı. İzler tazeydi ve sivri burunlu ayakkabılara ait oldukları belliydi.

"Benim izlerim olmadığı kesin," dedi Alice. "Lizzie'nin ayakları büyüktür. Benimkilerden çok daha büyük."

"Demek güneybatıya gidiyor," dedi Hayalet. "Biz de o yöne gitmeliyiz."

"Bir şey bilmek istiyorum..." diye araya girdi Alice.

"Nedir kızım?" dedi Hayalet sabırsız bir şekilde. "Fazla vaktimiz yok, hemen konuşsan iyi edersin!"

"Lizzie'yi bağlamayacaksınız, onu öldüreceksiniz değil mi?" diye sordu. Bu aslında bir soru değildi. Yüz ifadesinden yanıtı bildiğı belliydi ve pek mutlu görünmüyordu.

Hayalet ciddi bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Başka çarem yok kızım. Çok fazla masum insan öldürdü. Onun gibi bir cadının hayatta kalmasına izin veremem. Özellikle de onun gibi hırslıysa. Amacına ulaşabilseydi bütün ada onun zalim yönetimi altına girecekti. Gelecekte daha başka nelere kalkışabileceğini kim bilebilir? Biz dönünceye kadar burada kalman en iyisi. Ne de olsa o senin annen. Bizimle gelmene gerek yok. Yeterince yardım ettin. Adriana'yla birlikte değirmene dönüp bizi orada bekle."

Fakat Alice'in buna itiraz edeceğini biliyordum. Özannesinin ölümüne tanık olmak istemediğini biliyordum, fakat burada bekleyecek olursa kan kabının etki alanının dışında kalırdı. Benimle gelmesi gerekiyordu.

Başını iki yana salladı. "Gelmem gerek," dedi usulca.

"Ben de Lizzie'nin peşine düşeceğim," dedi Adriana. "Yardıma ihtiyacınız olabilir. Sen de geliyor musun Simon?"

Simon Sulby başını sallayarak onayladı. "Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize göre bu işte de birlikteyiz."

Olabilirdi hâla hızlı ilerlememize rağmen yarım saat sonra hâlâ cadının izine rastlamayınca ustam endişelenmeye başladı.

"Kemikli Lizzie'yi yakalamalıyız evlat," dedi Hayalet, "ve onu haklamalıyız."

"Köpekleri almak için değirmene dönmemiz iyi olabilir," diye önerdim. "Cadının izini kolaylıkla bulabilirler."

"Vaktimiz yok. Zaten arayı epey açmış." Ustam eğilip toprağı inceledikten sonra başını iki yana salladı. "Burada bekleyin. İzini tekrar bulmaya çalışacağız..."

Ağaçların arasına daldı. Daha önce yaptığı gibi ara ara durup yere bakıyordu, ama bu kez hava daha bulutlu olduğundan ay ışığı gidip geliyordu.

“Onu tekrar bulabilir mi?” diye sordu Adriana.

“Ustam mükemmel bir iz sürücüdür, ama şu anda durum gerçekten çok güç,” dedim. “Pendle cadıları kara büyü kullanarak izlerini kaybettirebilirler. Yedinci oğulların yedinci oğulları buna rağmen izlerini sürebilir, fakat bu hiç de kolay değildir. Yakında bir iz bulamazsa onu elimizden kaçıracağız.”

Hayalet gözden kaybolmuştu ama beş dakika geçmeden bir sıra ağacın arasından belirip yanına gitmemizi işaret etti. Yanma vardığımızda o nadir gülümsemelerinden birini takınıp yakındaki ağaç kütüklerinden birinin etrafındaki çamurlu toprağı işaret etti. İki bariz iz vardı. Sivri burunlu ayakkabılar...

“En azından gittiği yönü doğruladık. Hâlâ güneybatıya gidiyor,” dedi. “Deniz yoluyla kaçmak istediği kesin. Zavalı balıkçılardan birini onu İrlanda’ya götürmeye ikna edecek.”

Daha da hızlandık. Hayalet iki kez daha Lizzie’nin izini bulup sonra yine kaybetti.

Adriana, cadının ya Erin ya da Aziz Mary Limanı’na gittiğini düşünüyordu, fırtınalı denizi aşip bu yolculuğu yapabilecek gemiler oradaydı.

Karanlığın içinde mümkün olduğunca hızlı ilerlerken aniden çakan bir şimşek etrafı gündüz gibi aydınlattı. Ardından gök gürledi ve rüzgâr artmaya başladı. Bir fırtına yaklaşıyordu. Hem de ne fırtına! Birkaç dakika içinde kendimizi sağanak yağmurun altında bulunca sık ağaçların

arasına daldık ki tam o sırada yeni bir gök gürültüsü duyuldu.

“Mümkün olmadığını bilmesem bu fırtınayı Lizzie yoladı derdim!” dedi Hayalet, fırtınanın dinmesini beklerken.

Anima zulasına erişimi yokken böylesine güçlü bir fırtına çıkarabilmesi mümkün değildi, ama hâlâ güçlüydü ve bunu çok geçmeden öğrenecektik.

Fırtına çıktığı gibi aniden dindi. Bulutlar doğuya doğru ilerliyordu ve kendimizi bir anda ay ışığının altında bulduk.

Tam ağaçların arasından çıkmak üzereydik ki fırtına sonrası sessizliğinde batıdan gelen bir dizi ciyaklama ve çığlık duyduk.

“Sıçanlar!” diye bağırdı Simon.

Çok geçmeden haklı olduğu anlaşıldı. Uzun bıyıkları ve kıvrım kıvrım kuyruklarıyla saldırgan ve dev gibi sıçanlardan oluşan bir sürü önümüze çıkıverdi. Kendimizi bir anda canımızı kurtarmak için dövüşürken bulduk. Asamızı savuruyor, sıçanları ezmeye çabalarken boğazımıza ve yüzümüze saldırmak için üstümüze tırmanmaya çalışan kemirgenleri çaresizlik içinde savuşturmayı deniyorduk.

Alice’in çığlık attığını duyup arkamı dönünce onu sıçanlarla kaplı bir halde buldum. Başını korumaya çalışıyor ama mücadeleyi kaybediyordu. Başının üstünden kocaman bir sıçanı çekip aldıktan sonra yere atıp ayağımın altında ezdim.

Bu gri kemirgenler bitmek bilmiyordu ama sonra aniden kaçışıp arkalarında ölü bir sıçan yığını bırakarak uzaklaştılar.

Neyse ki yaralanmaktan ziyade yorulmuştuk. “Bu Lizzie’nin başının altından çıktı,” dedim.

“Evet evlat, buna şüphem yok,” diye yanıtladı Hayalet. “Ama neden böyle bir anda bırakıp kaçtılar anlayamadım doğrusu. Belki de Lizzie gücünü boşa harcamak istemiyordur. En kötüsünü sona saklıyor olabilir.”

Şafak sökerken durup birkaç saat dinlendik. Geri kalanımız uyurken Simon nöbet tutmayı teklif etti. Aramızda bir tek Hayalet uyuyabildi. Onun uykusu da fazla uzun sürmedi; kan ter içinde homurdanarak uyandı. Lizzie yine beyninin içinde onunla konuşmuştu.

Adriana aniden titremeye başladı; Simon endişeli bir şekilde dönüp ona sarıldı.

“Sorun ne sevgilim?” diye sordu.

“Yine o aynı his,” dedi Adriana. “Bu dünyada fazla vaktim kalmadığına dair bir önsezi.”

“Ama seni fiçinin içinde tepeden aşağı yuvarladıklarında da aynı şeyi hissetmiştin ve kurtulmayı başardın, öyle değil mi?” dedi Simon.

“Öyle, ama bu kez çok daha güçlü bir his. Çok yakında öleceğime eminim.”

Gücümüzü toparlayabilmek için yakındaki kulübelerin birinden peynirle ekmek aldık. İşte Adriana tam o esnada güçlerini kullanmamızı önerdi. Hayalet bundan hoşlanmamıştı ama daha iyi bir önerisi de yoktu.

Adriana ellerini kavuşturup tiz bir çığlık attı. Birkaç dakika geçmeden çağrısına karşılık veren iki atmaca omuz başlarına kondu. Onları parmak uçlarıyla hafifçe okşadık-tan sonra öyle alçak bir sesle fısıldadı ki, hemen yanında olmama rağmen ben bile ne dediğini duyamadım.

Kuşlar uçup bir saat geçmeden döndüler. Bu kez tepemizde bir daire çizdikten sonra başka bir yöne uçtular. Aynı manevrayı yinelediklerinde Adriana onların gittiği yönü işaret etti.

“Onu bulmuşlar,” dedi. “Şu taraftan. Erin Limanı’na gidiyor.”

Adriana tam bir kuş cadısıydı. Yaptığı büyü sayesinde Kemikli Lizzie’nin izini bulmayı başarmıştık.

Çok geçmeden Hayalet yolda birkaç sivri burunlu ayakkabı izi daha buldu. Cadının izini bulmuştuk. Ve ardından Alice de onayladı: Annesinin kokusunu alabiliyordu. En sonunda alacakaranlık çökerken uzakta Lizzie’yi gördük ve tüm yorgunluğumuza rağmen hızlandık.

Çöken karanlığın içinde, önümüzde bir yerdeydi. Onu bir kez daha gördüğümüzde yaklaşık bir kilometre ötedeydi fakat artık hava neredeyse tamamen kararmıştı ve aniden başlayan şaganak yağmur beş dakika içinde bizi sırlıklam etmeyi başardı.

Adriana ve Simon yanımda koşuyorlardı; Alice ile Hayalet’s e hemen arkamızdaydılar ve her adımda cadıyla aramız kapanıyordu. Çok geçmeden uzakta köpürerek sahildeki kayalıkları döven dalgaların sesini duydum. En sonunda ay bulutların arkasından çıkıp gümüşü ışığıyla her yeri aydınlatınca Lizzie’yle aramızda iki yüz metreden daha az bir mesafe kaldığını gördüm. O esnada Simon yerde bir şey gördü: otların arasında duran bir çift sivri burunlu ayakkabı. Lizzie hızlanabilmek için çaresizlik içinde ayakkabılarını çıkarıp atmıştı.

“Dosdoğru burna gidiyor. Liman yolunu kesmeyi başardık. Artık gidebileceği tek yer denizin dibi!” diye bağırdı Hayalet.

Haklıydı. Lizzie kayalıklara doğru koşuyordu. Çok geçmeden gücünün son demleriyle yüzleşecektik. Acaba ne kadar güçlüydü? Beşimiz birden onu alt edebilir miydik? Buna emin değildim ama denememiz gerekiyordu.

İşte tam o esnada bir felaket oldu. Alice ıslak otların üzerinde kayıp düştü. Ona yardım etmek için durdum ama ağırlığını sol ayağına vermeye çalışınca ayağı büküldü ve dizlerinin üzerine düştü. Hayalet hızla yanımızdan geçerken, “Kızı bırak evlat!” diye bağırdı. “Onu almak için geri döneriz. Şimdi sana ihtiyacım var! Hemen!” Kayalıklara doğru koşmaya devam etti.

“Evet, beni bırak Tom! Bileğim burkulmuş. O haklı, Lizzie’yi yenmek için yardıma ihtiyacı olacak. Lizzie hâlâ çok güçlü.”

“Hayır Alice, birlikte kalacağız,” dedim kolumu sol omzunun altından geçirip onu tekrar ayağa kaldırmaya çalışırken. “Neden ayrılamayacağımızı biliyorsun...”

Alice acı içinde inliyor ve ancak sekerek ilerleyebiliyordu.

Cadının kaçacak yeri kalmamıştı. Sırtını denize verip Hayalet, Adriana ve Simon’a döndü. Artık koşmayı bırakıp yürümeye başlamışlardı ama denize doğru çıkıntı yapan dar kayalığa doğru ilerlemeye devam ettiler. Aşağıda dalgalar kayaları dövüyordu.

Önce hiçbir şey olmadı; sonra, aniden, Lizzie’nin gücünü yeniden hissettim. Soluğum kesildi, hatta neredeyse kalbim duracaktı. Fakat bu korku büyüğü ya da bizi bıçağıyla öldürünceye kadar olduğumuz yere mihlayacak türden bir büyü değildi. Koşup kendimi kayalıklardan aşağıya atmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Kayaların

üzerine düşüp paramparça olmak, sanki hiç doğmamış gibi yok olmak istiyordum.

Direnmeye çalıştım ama çok güçlüydü. Aşağıdaki dalgaları gördüm. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Hayalet az ileride, asası sol elinde olduğu halde yere çökmüştü. Sanki bu onu tepenin üzerinde tutmaya yetecekmiş gibi sağ eliyle yerdeki otlara yapışmıştı. Ama sonra dehşet içinde Simon'ın tepenin ucuna doğru koşmaya başladığını gördüm. Kendini aşağıya atacaktı!

Adriana'nın acı içinde haykırdığını duydum. Simon boşluğa atlayıp gözden kaybolmuştu. Lizzie'nin kara bü-yüsünün etkisine kapılarak kendini ölüme bırakmıştı.

Adriana'ysa havaya kaldırdığı kollarını başının üzerinde çeviriyor, tıpkı Lizzie'nin az önce yaptığı gibi öne eğilip duruyordu. Sonra gök kubbeye doğru mırıldanarak büyü yapmaya başladı. Kadim Dil'de çok hızlı konuştuğundan neler dediğini anlayabilmem mümkün değildi.

Yanıt olarak gök gürültüsüyle birlikte bir dizi şimşek çaktı ve aniden gökyüzü kuşlarla doldu. Kargalar, kuzgunlar, sakalar, karatavuklar, kırlangıçlar... Ve tek bir saksağan... bir keder için.*

* Eski bir çocuk tekerlemesi. Buna göre havada görülen saksağan sayısı kişinin kaderini belirler. Tekerleme şöyle başlar:

Bir, keder için

İki ise neşe

Üç, kız çocuk

Dört ise oğlan

Beş, gümüş için

Altıysa altın

Alice ve ben neredeyse tepeye varmak üzereydik ki Adriana'nın dört kelime daha söylediğini açık ve net bir şekilde duydum. Kadim Dil'i çok iyi bilmememe rağmen ne dediğini anlayabildim. Bu bir emirdi: "Gözlerini çıkarın!"

En küçüğünden en büyüğüne tüm kuşlar emre itaat ederek cadıya saldırmak üzere alçaldılar. Çılgına dönen kuşlarla çevrelenen Lizzie bir an için gözden kayboldu.

Ama onu alt etmek bu kadar kolay değildi. Şiddetli bir ışık çakması ve beni gözlerimi kapamak zorunda bırakan bir sıcak hava patlaması oldu. Gözlerimi tekrar açtığımda kanatları yanan kuşlar çılgılık çılgılığa gökten yere düşüyordu. Kapkara olan bazıları tepeye çakılıp düştükleri yerde titreyerek can verirken bazıları arkalarında dumandan bir iz bırakarak denize düşüyordu.

Adriana bağırarak cadıya doğru koşmaya başladı fakat cadı onu boğazından yakaladığı gibi havaya kaldırdı.

Neler olacağını biliyordum. Alice'i bırakıp Adriana'ya yardım etmek üzere öne atıldım fakat başım hâlâ dönüyordu ve kendimi tepeden aşağı atmamak için dizlerimin üzerine çökmem gerekti.

Dehşet içinde olanları izlerken Lizzie, Adriana'yı tepeden aşağı fırlattı. Adriana kayalara doğru düşerken kuşlarınkine benzer tiz bir çılgılık attı. Ve sonra gözden kayboldu.

BÖLÜM 30

HESAPLAŞMA

Lizzie pis pis sırtıtmaya başladı.

“Oğlan sana yardım etmek yerine neden kızla birlikte geride kaldı biliyor musun?” diye sordu Hayalet’e. “Sana neden itaat etmediğini biliyor musun? Çünkü ona dünyada her şeyden çok ihtiyacı var, tıpkı kızın da ona olduğu gibi. Çırağın ruhunu Şeytan’a sattı ve artık onların güvende olmalarını sağlayan tek şey bir kan kabı. Bu yüzden birlikte olmaları gerekiyor. Oğlan kendisini ve kızı kurtarabilmek için kara büyü yapıyor. Bunun bir adım ötesi Karanlık’a ait olmaktır!”

Hayalet sendeleyerek ayağa kalkıp bana baktı ve göz göze gelince yüzünde üzüntüyle karışık bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Düşündüğü gibi bir çirak değildim.

Lizzie kahkahalarla güldü ve Karanlık’ın kazandığını düşündüğü için çirkin sesi zafer çığlıkları atıyormuşçasına etrafta yankılandı.

Fakat savaş henüz bitmemişti. Adriana ölmüştü ama attığı son çığlığın amacı yalnızca acısını ve şaşkınlığını ifade

etmek değildi; bu aynı zamanda bir komuttu. Gökte birtakım boğuk sesler duyuldu ve başımı kaldırdığımda üzerimizde daireler çizen bir martı sürüsü gördüm. Alice'in bir zamanlar 'kanatlı fareler' dediği o saldırgan kuşlar.

Martılar aniden alçalıp tiz çığlıklar atarak cadıya saldırdı. Kemikli Lizzie onları uzaklaştırmak için bir yel değirmeni gibi kollarını savurmaya başladı. Ya enerjisi tükenmişti ya da belki kuşlar sayıca çok fazlaydı, ancak sebebi her ne olursa olsun Lizzie bu saldırıya karşı koyamadı. Martılar pençelerini öne uzatıp cadıya saldırdılar. Çok geçmeden etraf çırpılan kanatların görüntüsü ve takırdayan gagaların sesleriyle doldu.

Bir an için Lizzie'nin başını görür gibi oldum. Elleriyle yüzünü kapamıştı ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. Uçurumun kenarına doğru geriledi. Gözleri ay ışığının aydınlatığı iki kara çukura dönmüştü, attığı çığlıklarsa kuşların çıkardığı sesler tarafından bastırılıyordu. Martılar bir kez daha onun etrafını çevrelediler ve tekrar gökyüzüne yükseldiklerinde cadı yok olmuştu.

Uçurumun kenarına koşup aşağı baktım. Bir an için cadının vücudunu kayaların üzerinde gördüm. Hemen ardından gelen dev bir dalga onu denizin tuzlu kollarına sürükledi. Kemik cadısı artık ölmüştü.

"Eh, bu iş burada bitti evlat," dedi Hayalet yanıma gelerek. "Düştüğünde ölmediyse bile tuzlu su onu öldürür. Balıklara yem olacak. Onu yiyip bitirecekler. Bir daha asla geri dönmeyecek."

"Zavallı Adriana'yla Simon da öldüler," dedim üzgün bir şekilde. Aşağıdaki kayaların üzerinde onları göremiyordum. Deniz onları da sürüklemişti.

Ustam başını salladı. “Evet, bu kötü oldu evlat. Ama Adriana hayatımızı kurtardı. O gerçek bir cadıydı; buna hiç şüphem yok!”

“Peki ama nasıl bir cadıydı?” diye sordum. “Kan ya da kemik büyü yapmıyordu, üstelik hizmetçi cini de yoktu.”

“Benim de ilk kez karşılaştığım bir tür evlat. Daha önce onun gibisine hiç rastlamamıştım. Belki sadece özel bir yeteneği vardı, öğretilemeyen ve başkalarına aktarılamayan bir beceri.”

“Adriana iyi bir cadıydı,” diye ısrar ettim.

Ustam yanıt vermedi. Aynı fikirde olmadığını biliyordum. Adriana insan öldürmek için bir tür büyü yapmıştı. Ustama göre söz konusu Lizzie gibi kötücül bir cadı bile olsa onu bu şekilde öldürmek kabul edilebilir bir durum değildi. Ne de olsa Karanlık’tan yardım almıştı.

Arkamızdan bir ses geldi ve dönüp bakınca Alice’in sendeleyerek yanımıza geldiğini gördüm. Hayalet tek tek ikimize de baktı. “Ruhunu satman ve bir kan kabı kullanmanla ilgili olarak Lizzie’nin söyledikleri... Lütfen bunların yalan olduğunu söyle de içim rahat etsin,” dedi usulca.

“Bunu yapamam,” dedim başımı öne eğerek. “Söyledikleri doğru. Şeytan’a ruhumu sattım. Alice bir kan kabı hazırladı ve şimdi onu bizden uzak tutan tek şey bu. Alice’i bırakamamamın nedeni de bu. Yoksa Şeytan beni kurtardığı için ondan intikam alır.”

“Ona ruhunu neden verdin?” diye sordu suratını asarak. “Nasıl bir aptal ruhunu Şeytan’a satar ki?”

“Bunu Yunanistan’dayken Meteora’da yaptım. Çok uzun hikâye fakat eğer bunu yapmasaydım hepimiz ölürdük ve yalnızca Eyalet değil tüm dünya tehlikeye girerdi...”

Hayalet göğüs geçirdi; üzüntü ve biraz da çaresizlikle karışık bir sestir bu. “Dinlenecek bir yer bulalım,” dedi usulca. “Yorgunum. Sabahleyin konuşuruz.”

Başı önde, arkasını dönüp eşyalarımızı bıraktığımız değirmene doğru yürümeye başladı. Sırtını dönünce Alice elbisesinin cebinden çıkardığı birtakım şeyleri denize fırlattı. Ay ışığında parlayan bu nesneler gözlerinden akan yaşlarla aynı renkti.

Bunlar şamanın başparmak kemikleriydi.

* * *

Neyse ki şansımız yaver gitti de çok geçmeden bir kulübe yıkıntısına rastladık. Kulübeden geriye yalnızca üç duvar kalmıştı ve çatısı da yoktu, ama yine de sığınacak bir yerdi ve yağmur yağmadığından gecenin geri kalanını orada geçirdik.

Şafak sökerken üşümüş ve her yanımız tutulmuş bir durumda uyandıktan sonra Hayalet ateş yakmaya koyulurken ben de kahvaltı için tavşan avlamaya çıktım. Yakalayabildiğim tek tavşanın derisini yüzüp temizledikten sonra pişirmesi için Alice’e verdim. Hepimize yetecek kadar büyük değildi ama en azından açlığımızı az da olsa bastırdı.

Yemek yerken yağmur çiselemeye ve batıda kara bulutlar toplanmaya başladı. Hava daha da kötüleşecekti.

En sonunda hesaplaşma anı gelmişti.

“Evet, konuşmanın vakti geldi!” dedi Hayalet. “Hiçbir şeyi atlama. Her şeyi bilmek istiyorum. Ne kadar kötü olduğu umurumda değil, her şeyi anlat. Senden başlayalım kızım. Kan kabından bahset. Onu nasıl yaptın?”

Alice başını salladı.

“Kendi kanını –yani Şeytan’ın kızlarından birinin kanını– çırağım Tom’unkiyle karıştırdığını düşünmekte haklı mıyım?”

Alice bir kez daha başını aşağı yukarı salladıktan sonra bu kez öne eğdi.

“Evlad, buna inanmakta güçlük çekiyorum. Kara büyü yapılması için sahiden kan mı verdin?”

“Hayır!” diye bağırdı Alice aniden. “Bu doğru değil. Kanını aldığımda Tom kendinde değildi. Yunanistan’dayken mağaralardan birinde bir göçük olmuştı. Tom bayılınca ondan üç damla kan alıp kaba ekleyip benimkiyle karıştırdım. Tom’un bundan haberi bile yoktu. Çok sonra, Şeytan onu almaya geldiğinde, kabı eline tutuşturdum. Sonrasında Şeytan’ın gelip onu Karanlık’a sürüklemesini önlemek için kabı hep yanında taşıması gerekti. Ben de Tom’un yanında durmalıyım, aksi takdirde benden intikam alır!”

“Peki ruhuna karşılık ne aldın söyle bakalım,” diye sordu Hayalet.

Şeytan’ın bana verdiği üç şeyi söyledim: Korkunç düşmanımız Ordeen’in yeri; Ordeen’in bir saat daha uyumasının sağlanması ve kaçınılmaz ölümüne doğru giden Alice ve benimle birlikte diğerlerinin hayatlarının bağışlanması.

“Bu kadar da değil, bana bir de geleceği gösterdi,” diye ekledim. “O gün binlerce kadın, erkek ve çocuk katledilecekti. Savaşı Ordeen kazansaydı yok edilme sırası Eyalet’e gelecekti. Geçmişte Karanlık’ın çağrılarına karşı koymayı başardım; işin ucunda kendi aile fertlerim olduğunda dahi. Fakat bu kez Eyalet tehlikedeydi. Ve siz bana hep öncelikli görevimizin Eyaleti ve halkını korumak olduğunu öğrettiniz. Ben de

bu yüzden yaptım. Ne Alice ne de sizin için... Sadece Eyalet için. O esnada ruhumu satmaya degeceğini düşünmüştüm.”

“Göster bana,” dedi Hayalet.

Pantolonumun arka cebinden ufak kabı çıkardım. Daha yakından görebilmesi için avucumu açtım.

“Bana ver,” dedi ustam.

“Cebimden çıkarmam bile tehlikeli... “

“Bana ver dedim evlat,” dedi Hayalet sesini yükselterek.

Endişe içinde dediğini yaptım. Hayalet kabı bir süre inceledikten sonra kabın kapağını tuttu. Kapağı çevirip kabı açıverse içindeki kan damlalarını yere dökebilirdi. Yüreğim ağzıma gelmişti.

“Ya bu kabı şuracıkta kırarsam veya içindekileri dökersem?” diye sordu. “Kız bir tane daha yapabilir mi?”

“Tom’u kurtarmak için bir tane daha yapmak mümkün değil,” dedi Alice. “Buna benzer bir büyüü ancak bir kez yapabilirsiniz.”

“Ve bu Alice’le benim sonumuz olur,” diye ekledim. “Şeytan buraya gelir. Bizi öldürür ve ruhlarımızı Karanlık’a sürükler. Muhtemelen sizi de alır. Bir hayaleti serbest bırakmayacaktır.”

“Beni korkutmaya çalışma evlat. Bedeli ne olursa olsun doğru olanı yapacağım.”

“Sizi korkutmaya çalışmıyordum. Sadece işlerin ne durumda olduğunu göstermek istedim. Ben bunun üzerinde çok düşündüm,” dedim.

“Hemen gelir mi peki?” diye sordu Hayalet düşünceli bir şekilde. “Söyle kızım. Bu kabı sen yaptığına göre biliyor olmalısın. Ben böyle bir kabı ilk kez görüyorum.”

“Göz açıp kapayıncaya kadar gelebilir,” dedi Alice.

“Sizi berbat bir hayat bekliyor,” dedi Hayalet başını iki yana sallayarak. “Korkunç bir sonla aranızda sadece bu ufak kap olacak ve siz korku içinde yaşayacaksınız. Sonra kaçınılmaz son gelecek ve öldüğünüzde Şeytan sizi bekliyor olacak. Son nefesinizi verir vermez Şeytan ruhlarınızı alacaktır.”

“Eğer Tom daha önce onu bağlamayı başaramazsa...”

“Peki bunu nasıl yapacak sence?” diye sordu hayalet.

Alice omuz silkti. “Tom’un annesi günün birinde bunu yapabileceğine inanıyordu.”

“Peki bunun nasıl yapılabileceğine dair herhangi bir şey söyledi mi?”

“Belki de bu işin sırrı Malkin Kulesi’ndeki belge ve defterlerinin arasında gizlidir,” diye önerdim.

“Öyle bile olsa evlat, ben en son oraya gittiğimde hiçbir şey bulamadım. Üstelik Malkin Kulesi buradan çok uzakta, denizin karşı kıyısında ve düşman hattının gerisinde. Annen, Şeytan’ı bağlama ya da yok etmenin yöntemini gerçekten biliyor olsaydı Yunanistan’a gitmeden önce sana söylerdi diye düşünüyordum. Ne de olsa mektuplarında düşmanı yenebilmek için kendi canını vermesi gerektiğini düşündüğünü yazmıştı. Hayır, bana kalırsa bunun nasıl yapılabileceğini senin bulmanı umuyordu.”

Uzun bir sessizlik oldu ve ben bu süre boyunca kendi içimde gördüklerim üzerine düşünme fırsatı buldum. Belki böylelikle bir yolunu bulabilirdim...

Sonra Alice söz aldı. “Aklıma bunu bilebilecek biri geliyor. Bu konu üzerinde epey kafa yormuş biri: Grimalkin...”

“Katil cadı mı?” Ustam öfkeli bir şekilde sakalını sıvazladı. “İşler daha da kötüye gidiyor!”

“Bir keresinde bana Şeytan’dan ne kadar çok nefret ettiğini söylemişti. Onun gümüş mızraklarla bağlanabileceğini düşündüğünden bahsetmişti,” diye devam etti Alice.

“Ne? Bir çukura mı bağlanacak?”

“Mızrakların üzerine oturtularak,” diye açıkladı Alice. “Belki öcüler için yaptığınız gibi onu da bu şekilde bir kayanın altına gömebilirsiniz. Bu işe yarar mı?”

“Olabilir kızım. Fiziksel bir bedene bürünen buggane ya da Zehir gibi ecinniler genellikle kalpleri parçalanarak öldürülebilir. Şeytan için bu yeterli olmayacaktır, ne de olsa o çok güçlü. Hem zaten gümüş alaşımlı mızrakları nereden bulacağız?” diye sordu Hayalet başını iki yana sallayarak.

“Grimalkin yapabilir. O usta bir demirci. Onu çağırıp buraya getirmeliyiz.”

“Bunu yapmak için ayna kullanacağına eminim,” dedi Hayalet suratını asarak. “Yine kara büyü...”

“Olan oldu,” diye çıkıştı Alice, “asıl önemli olan şey Tom’un güvenliğini sağlamak. Ve Grimalkin işimize yarayabilir. Savaş olsun olmasın, buraya gelmenin bir yolunu bulacaktır.”

“Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var,” dedi Hayalet, kabı bana geri uzatarak. “Bir süre gözüme görünmeyin. İkinciniz de!”

Başımı evet anlamında salladım ve hâlâ topallayan Alice’le birlikte ağaçların arasına girdik. Kan kabını tekrar cebime koymak beni rahatlatmıştı. Alice uzunca bir süre sessiz kaldı, dudakları çizgi halini almıştı, yüzündeyse hiçbir ifade

yoktu. Sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kollarımı omzuna dolayıp onu teselli etmeye çalıştım.

“Lizzie için ağlamıyorum,” dedi en sonunda kendini biraz toplayınca. “Her ne kadar öldükleri için çok üzülsem de bu döktüğüm yaşlar Adriana ve Simon için de değil. Hayır, ben asla sahip olamadığım şeye ağlıyorum. Her kızın sahip olması gereken anne için ağlıyorum. Beni sevip başıma gelenler için endişe edecek biri olmadığı için.”

Bir süre sonra gülümseyip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Zindandayken beni kurtardığın için teşekkürler Alice,” dedim usulca. “Buggane enerjimi emiyordu. Gücümün tükenmeye başladığını hissedebiliyordum. Öyle üşümüş ve yorgun düşmüştüm ki...”

Alice elimi sıktı. “Şamanın çalışma odasındaiken zulanın nasıl kontrol edilebildiğini keşfeder etmez Lizzie’nin gücü azalmaya başladı. Kendimi gizlemek için bir büyü yaptım. Elimi kolumu sallaya sallaya yanından geçtim ama beni görmedi. Tünellere girip buggane üzerinde çalışmaya başladım. En sonunda ona zihin gücümle ulaşabildiğimde ruh halinde sana fısıldıyordu. Tam vaktinde gelmiştim Tom. Lizzie’nin emirlerine uyarak enerjini tek bir seferde emmeye hazırlanıyordu. Ben de sana seslendim; mücadele etmeni söyledim ve sen de tam zamanında karşı koymaya başladın. Sonra yine Lizzie’nin peşine düştüm ve kemiklerini almasına son anda engel olabildim. O an kazandığımı zı biliyordum. Lizzie’den daha güçlüydüm...”

“Bu güce hâlâ sahip misin Alice?” diye sordum. “Tüm bu kara büyüleri hâlâ kullanabiliyor musun?”

“Hâlâ biraz var ama hızla kaybediyorum. Mağaradaki güç hâlâ yerinde ama artık benim ona erişimim yok.”

“Sence Hayalet ne karar verecek?” diye sordum.

“Bak şuraya yazıyorum; Yaşlı Gregory, Grimalkin’i çağırmamızı isteyecektir. Eskiden olsa böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmezdi ama artık başka şansı yok. O artık eski Gregory değil. Çok şey oldu: Kütüphanesi yandı, Eyalet yağmalandı ve şimdi de bu; güçlü bir cadı tarafından yenildi, üstelik bir kez değil tam üç kez... Adriana olmasaydı Lizzie, Yaşlı Gregory de dahil hepimizi öldürürdü. Bundan böyle sen güçleneceksin, o zayıflayacak. Bu önünde sonunda hepimizin başına gelir. Karanlık’la mücadele ettiği uzun bir hayatı olmuş ama artık sona yaklaşıyor. Yeni hayalet sen olacaksın ve onun yerini almaya hazırlansan iyi edersin.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Alice’in söylediklerinde doğruluk payı vardı, ancak henüz ustamın yerini almaya hazır değildim. Ona bir kez daha sımsıkı sarıldım. Yine hayatta kalmayı başarmıştık ve Aydınlık’ın iki düşmanı daha alt edilmişti.

Kulübeye doğru yürürken Hayalet’in bizi kapı eşiğinde beklediğini gördük. Acaba ne karar vermişti? Yüzündeki ifadeye bakılırsa kötü haber vereceğe benziyordu.

Ama yanılmıştım.

“Bir ayna bulup şu Grimalkin’i çağır kızım,” dedi ustam. “Artık Şeytan’ı bağlamaya çalışmaktan başka çaremiz yok.”

Bir kez daha tüm bunları hatırladıklarımı dayanarak ve çok gerekli olduğunda notlarıma başvurarak yazdım. Hâlâ

Mona adasında Adriana'nın bize gösterdiği kulübede kalıyoruz ve soğuk, karanlık, fırtınalı kış henüz bitmiş değil. Son iki aydır hayalet işleriyle ilgileniyoruz.

Ustam, Pendle cadıları üzerine yazdığı kitabı ikinci kez tamamlamak üzere ve Alice, ustamın yeni kütüphanesine katkı yapmayı kabul etti. Kemikli Lizzie'den iki yıl süreyle aldığı cadılık eğitimine dair anılarını yazacak ve böylelikle Karanlık'a dair bilgimiz artacak.

Şapelin altındaki tüneller çökerek Grim Zulası'na erişimi kapattı. Böylece toprağı kazıp zulaya tekrar ulaşmalarına engel olmak için ustam ve Alice'le birlikte adadaki tüm bugganelerin –toplam beş tane– izini sürüp hepsini tek tek öldürdük. Artık Mona, Aydınlık'a çalışanlar için daha güvenli bir yer.

Grimalkin, Şeytan'ı bağlamaya çalışmak için bize katılmayı kabul etti. Ama henüz adaya gelememi ve Alice artık onunla ayna aracılığıyla iletişim kuramıyor. Katil cadının başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkuyor. O olmadan hiçbir şey yapamayız ve Şeytan'a karşı tek savunmamız elimizdeki kan kabı.

Eyalet'ten iyi haber yok. Görünüşe bakılırsa hâlâ düşmanın demir pençesinde. Ve burada, yani Mona'da İdari Konsey yeniden bir araya gelip mültecileri geri göndermeye başladı; karşı kıyıya vardıklarında nasıl bir tepkiyle karşılaştıklarına dair herhangi bir bilgi yok. Kaptan Baines'den de haber yok. Yeomen askerleri hâlâ onlardan kaçabilmeyi başaranların peşinde ve ada her geçen gün bizim için biraz daha güvenli bir yer halini alıyor.

Hayalet haklıydı. İnsanlar eski alışkanlıklarına döndüler.

En azından Lizzie'nin ölümünün ardından Bill Arkwright sonunda kendi aydınlığına uzanan yolu bulabilmiştir.

Eyalet gözümde tütüyor, fakat Hayalet'in planı batıya, İrlanda'ya kaçmak. Bir hafta içinde yola çıkacağız. Ama ne zaman o toprakları düşünsem aklıma gördüğüm kâbuslar ve Kelt cadısının savurduğu tehditler geliyor; Morrigan'ı anımsıyorum.

Meslek eğitimimin tamamlanmasına iki yıldan biraz fazla süre kaldı. Ustam o gün geldiğinde yükünü hafifletip işlerin çoğunu benim yapmama izin vereceğini söylüyor. Genç bir hayaletken o da kendi ustası Henry Horrocks ölünceye dek onun yanında çalışmış ve bu her ikisi için de faydalı olmuş.

Bu onun kararı. Hayalet olan o ve ben hâlâ sadece bir çırağım. Yakında Eyalet'ten daha da uzaklara gitmek üzere yola çıkacağız. Çok daha büyük tehlikelere yelken açacağımıza eminim.

Thomas J. Ward

WARDSTONE 8
GÜNLÜKLERİ

HAYALETİN KADERİ

"Kader kılıcının ağzındasınız artık. Ölene kadar bu oyuna dahil olacaksınız."

Hayalet'in çırağı Tom, Karanlık'a ait güçlerle savaşmak için İrlanda'ya gitti.

Bu teklikeli görev, onu Kaderin Kılıcı'yla buluşturuyor. Bir tarafı kana susamış, bir tarafı da karanlık bir kılıç...

Bu yeni silahı Tom'a, Şeytan'ı alt etme şansı verecek mi? Ya da katil cadı Grimalkin'in yardımını kabul etme cesaretini?..

Heyecanlı, merak uyandıran, dehşet verici...

The Times

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ SERİSİ

2. kitap

3. kitap

5. kitap

6. kitap

